

TRE BREVE
FRA
WORLD ORDER OF BAHÁ'U'LLÁH

DANSK BAHÁ'Í FORLAG

TRE BREVE FRA
WORLD ORDER OF
BAHÁ'U'LLÁH

af
SHOGHI EFFENDI

MÅLET FOR EN NY VERDENSORDEN

MÅLET FOR EN NY VERDENSORDEN

Trosfæller i Bahá'u'lláhs tro:

De nylige begivenheders ubønhørlige fremmarch har bragt menneskeheden så tæt på et mål, Bahá'u'lláh har forudskikket, at ingen ansvarlig tilhænger af Hans tro, som ser de pinefulde beviser på verdens fødselsveer, kan forblive uberørt ved tanken om dens forestående forløsning.

Det ville ikke forekomme upassende, på et tidspunkt hvor vi over hele verden mindes afslutningen på det første tiår efter 'Abdu'l-Bahás pludselige fjernelse fra vor midte, at overveje - i lyset af den lære som han lod gå i arv til verden – de begivenheder som har tenderet imod at fremskynde den gradvise fremkomst af den verdensorden som Bahá'u'lláh forudså.

På denne dag, for præcis ti år siden, fik verden pludselig nyheden om hans bortgang, han som alene, gennem sin kærligheds, sin styrkes og visdoms forædlende indflydelse, kunne have vist sig at være en støtte og en trøst i de mange lidelser den var bestemt af skæbnen til at udholde.

Hvor godt husker vi ikke hans gentagne hentydninger - vi hans svorne tilhængeres lille skare, som gør fordring på at have erkendt Lyset som skinnede i hans indre – i hans livs jordiske aften til de lidelser og det virvar som en uforbederlig menneskehed i stigende grad skulle blive hjem søgt af. Hvor intenst genkalder nogle af os ikke hans vægtige bemærkninger, i nærværelse af pilgrimmene og de besøgende som flokkedes ved hans dørtærskel på morgenen for den jublende fejring som hilste afslutningen på Verdenskrigen velkommen – en krig, som ved de rædsler den vakte til live, de tab den medførte og

de komplikationer den skabte, var bestemt til at udøve så langtrækkende en indflydelse på menneskehedens skæbne. Hvor afklaret, og alligevel hvor magtfuldt, understregede han ikke det grusomme bedrag som en pagt - hyldet af folkeslag og nationer som legemliggørelsen af en triumferende retfærdighed og et ufejlbarligt redskab til en varig fred – havde i baghånden til en forstokket menneskehed. Hvor ofte hørte vi ham ikke bemærke: Fred, fred forkynder magthavernes og folkeslagenes læber konstant, mens ilden fra uudslykt had stadig gløder i deres hjerter. Hvor ofte hørte vi ham ikke løfte sin stemme - mens tumulten fra den triumferende begejstring stadig var på sit højeste og længe før de mindste bange anelser kunne være blevet følt eller udtrykt - og tillidsfuldt erklære at det dokument, prist som Frihedsbrevet for en frigjort menneskehed, i sig bar frøene til et så bittert bedrag at det yderligere ville slavebinde verden. Hvor rigelige er nu ikke beviserne som bekræfter hans ufejlbarlige bedømmelses skarpsynethed!

Ti års uophørlig tumult, så tynget af smerte, så svanger med uberegnelige konsekvenser for civilisationens fremtid, har bragt verden på kanten af en ulykke som det er for forfærdeligt at tænke på. Bedrøvelig er sandelig kontrasten mellem tilkendegivelserne af tillidsfuld begejstring som de befuldmægtigede ministre i Versailles så frit hengav sig til, og det utilslørede nødskrig der nu løfter sig fra både sejrherre og besejrede i den bitre vildfarelsens time.

En krigstræt verden

Hverken den kraft som skaberne af og garantterne for fredstraktaterne har præsteret, eller de ophøjede idealer som oprindeligt besjælede ophavsmanden til Folkeforbundets pagt, har vist sig at være et tilstrækkeligt bolværk mod de indre opløsningskræfter hvormed en bygning, der var så

møjsommelig konstrueret, konstant var blevet angrebet. Hverken de forholdsregler i den såkaldte aftale, som de sejrige magter havde søgt at tvinge igennem, eller det institutionsmaskineri, som Amerikas hæderkronede og fremsynede præsident havde undfanget, havde vist sig – hverken i ide eller praksis – at være tilfredsstillende redskaber til at sikre integriteten i den orden som de havde stræbt efter at etablere. *”De onder som verden nu lider under”, skrev ’Abdu’l-Bahá i januar 1920, ”vil forøges; mørket som indhyller den vil blive dybere. Balkanlandene vil forblive utilfredse. Deres uro vil øges. De besejrede magter vil fortsætte med at stifte uro. De vil gribe til ethvert middel som kan få krigens flamme til at blusse op igen. Bevægelser, nyfødte og med verdensomspændende rækkevidde, vil opbyde alle deres kræfter for at fremme deres forehavende. Venstrebevægelsen vil opnå stor betydning. Dens indflydelse vil brede sig.”*

Siden de ord blev skrevet, synes økonomisk nød sammen med politisk forvirring, finansielt postyr, religiøs uro og racefjendskab at have sammensværget sig for at forøge de byrder umådeligt hvorunder en forarmet, en krigstræt verden stønner. Sådant har den kumulative effekt været af disse på hinanden følgende kriser, der kommer med en så forvirrende hast at det ryster selve samfundets fundament. Hvilket kontinent vi end vender vort blik imod, til hvilken fjern region vor undersøgelse end udstrækker sig, så angribes verden af kræfter som den hverken kan forklare eller kontrollere.

Europa - som hidtil er blevet betragtet som en højtberømmet civilisations vugge, som fakkelbæreren for frihed og drivfjederen for kræfterne bag verdens industri og handel – står forvirret og lammet ved synet af en så umådelig omvæltning. Idealer man længe har værnet om, ikke mindre i

den politiske end i den økonomiske sfære af menneskelig aktivitet, bliver alvorligt testet under presset fra reaktionære kræfter på den ene side og af en snigende og vedholdende radikalisme på den anden. Fra Asiens hjerte varsler en fjern buldren, ildevarslande og insisterende om det vedvarende stormløb fra en tro som – ved sin benægtelse af Gud, Hans love og principper – truer med at sprænge det menneskelige samfunds fundament. Larmen fra en spirende nationalisme, sammenkoblet med en opblussen af skepticisme og vantro, kommer som yderligere ulykker til et kontinent som indtil nu er blevet betragtet som et symbol på ældgammel stabilitet og uforstyrret resignation. Fra det mørkeste Afrika kan man i stigende grad skelne de første bevægelser fra et bevidst og beslutsomt oprør imod den politiske og økonomiske imperialismes mål og metoder, hvorved de føjer deres del til en forstyrret tidsalders voksende omskiftelser. Ikke engang Amerika, som indtil for nylig var stolt af sin traditionelle reserverede politik og sin økonomis uafhængige karakter, sine institutioners usårlighed og beviserne på sin voksende velstand og prestige, har været i stand til at modstå de fremadgående kræfter som har revet det med ind i en økonomisk orkans malstrøm, som nu truer med at skade fundamentet for dets eget industrielle og økonomiske liv. Endog det fjerntliggende Australien, som man - på grund af dets afsides beliggenhed i forhold til stormcentrene i Europa - ville have forventet var immun over for prøvelserne og lidelserne på det skrantende kontinent, er blevet fanget i denne hvirvelstrøm af passion og strid, uden kraft til at gøre sig fri af deres snærende indflydelse.

Tegnene på forestående kaos

Der har sandelig aldrig været så udbredte og grundlæggende omvæltninger, hvad enten det er inden for den sociale, økonomiske eller politiske sfære af menneskelig aktivitet, som

de der nu foregår i forskellige dele af verden. Aldrig har der været så mange og forskellige kilder til farer som de der nu truer samfundets opbygning. De følgende ord af Bahá'u'lláh er virkelig betydningsfulde her hvor vi stopper op for at reflektere over en mærkelig forstyrret verdens foreliggende tilstand: *”Hvor længe vil menneskeheden fremture i sin egensindighed? Hvor længe vil uretfærdighed fortsætte? Hvor længe skal kaos og forvirring herske blandt mennesker? Hvor længe vil splid forurolige samfundets overflade? Fortvivlelsens vinde blæser desværre fra hver en kant, og den uenighed der splitter og plager menneskeslægten tager til for hver dag. Tegnene på forestående omvæltninger og kaos kan nu skelnes, for så vidt som den fremherskende orden forekommer at være beklagelig mangelfuld.”*

Den foruroligende indflydelse fra over 30 millioner sjæle som lever under minoritetsforhold over hele det europæiske kontinent; den umådelige og konstant stigende hær af arbejdsløse med dens overvældende byrde og demoraliserende indflydelse på regeringer og folkeslag; det skændige og utøjlede våbenkapløb, der sluger en stadig voksende andel af formuen fra allerede forarmede nationer; den fuldstændige demoralisering som de internationale finansmarkeder nu i stadig stigende grad lider under; stormløbet fra sekulariseringen der invaderer hvad der hidtil har været betragtet som den kristne og muslimske ortodoksis uigennemtrængelige fæstninger – disse rager frem som de alvorligste symptomer der varsler ilde for den fremtidige stabilitet i den moderne civilisations opbygning. Det kan ikke undre hvis en af Europas fremragende tænkere, æret for sin visdom og tilbageholdenhed, skulle have følt sig tvunget til at fremkomme med så dristig en påstand: ”Verden gennemgår den alvorligste krise i civilisationens historie.” ”Vi står”, skriver en anden, ”enten foran en verdenskatastrofe, eller

måske foran begyndelsen på en prægtigere tidsalder med sandhed og visdom.” ”Det er på sådanne tidspunkter,” tilføjer han, ”at religioner er gået til grunde og er blevet født.”

Når vi afsøger den politiske horisont, kan vi så ikke allerede skelne grupperingen af de kræfter som på ny opdeler det europæiske kontinent i lejre med potentielle kombattanter, der har besluttet sig for en styrkeprøve der - ulig den sidste krig – kan markere enden på en epoke, en umådelig lang epoke, i den menneskelige evolutions historie? Er vi, de privilegerede vogtere af en uvurderlig tro, kaldet til at vidne om en forandring af katastrofalt omfang, der politisk er ligeså fundamental og åndeligt ligeså velgørende som den der fremskyndede Romerrigets fald i vesten? Kunne det ikke ske – det kunne enhver årvågen tilhænger af Bahá'u'lláhs tro standse op og reflektere over – at der ud af dette verdensudbrud kunne strømme kræfter af en sådan åndelig energi som vil minde om, nej overskygge glansen i de tegn og undere som ledsagede skabelsen af troen på Jesus Kristus? Kunne der ikke – ud af den voldsomme smerte fra en rystet verden – opstå en religiøs genopvækkelse af et sådant omfang og en sådan kraft at den endog overgår styrken i de retningsgivende kræfter i verden hvormed religionerne i fortiden – med faste mellemrum og i overensstemmelse med en uransagelig visdom – har genoplivet lykken i nedgangsperioder og for folkeslag i forfald. Kunne denne nuværende, denne højtbesungne materialistiske civilisations fallit ikke af sig selv fjerne det kvælende ukrudt som nu hindrer udfoldelsen og den fremtidige opblomstring af Guds kæmpende tro?

Lad Bahá'u'lláh selv kaste Sine ords lys på vor sti idet vi sætter vores kurs midt i denne forstyrrede tidsalders faldgruber og elendigheder. For mere end 50 år siden, i en verden langt fra de onder og prøvelser der nu piner den, flød der fra Hans

pen disse profetiske ord: *"Verden ligger i fødselsveer og dens ophidselse vokser dag for dag. Dens ansigt er vendt mod egensindighed og vantro. Sådan skal dens sørgelige tilstand blive, at det ikke ville være passende at afsløre det nu. Dens forhærdelse vil vare længe. Og når den aftalte time er kommet, vil der pludselig komme det til syne som skal få menneskehedens lemmer til at skælve. Da og først da vil Det Guddommelige Banner blive udfoldet og Paradisets Nattergal slå sine triller."*

Statsmandskunstens afmagt

Højtelskede venner! Menneskeheden har, hvad enten den ses i lyset af menneskets individuelle adfærd eller i de eksisterende forhold mellem organiserede samfund og nationer, desværre forvildet sig for langt ud og er gået for meget i forfald til at blive frelst ved egen hjælp af de bedste blandt dens anerkendte regenter og statsmænd – hvor uegennyttige deres motiver end måtte være, hvor samlet deres optræden end måtte være, og hvor gavmilde i deres iver og hengivenhed for sagen de end måtte være. Ingen plan som beregninger fra den ypperste statsmandskunst endnu måtte udtænke; ingen doktrin som de mest fremtrædende repræsentanter for økonomisk teori kan håbe at fremme; intet princip som de mest brændende moralister måtte stræbe efter at indskærpe, kan i sidste instans tilvejebringe et passende grundlag, hvorpå fremtiden for en forstyrret verden kan bygges. Ingen appel til gensidig tolerance som de verdenskloge kunne bringe på bane, hvor overbevisende og insisterende den end måtte være, kan berolige lidenskaberne eller hjælpe med at genoprette dens kraft. Heller ikke nogen generel plan om ren og skær organiseret internationalt samarbejde ville – ligegyldigt i hvilken sfære af menneskelig aktivitet, hvor opfindsom end ideen var, eller hvor udbredt i omfang – have held til at fjerne den grundlæggende årsag til det onde, som så voldsomt har forstyrret ligevægten i nutidens samfund. Ikke engang, vil jeg vove at påstå, ville selve det at udtænke det maskineri der kræves til den politiske og økonomiske forening af verden – et princip som i stigende grad er blevet forfægtet – i sig selv skaffe modgiften mod den gift som vedholdende underminerer organiserede folkeslag og nationers energi. Hvad andet - kan vi måske ikke tillidsfuldt bekræfte det - om ikke den uforbeholdne accept af det guddommelige program som er blevet forkyndt, med en sådan enkelhed og styrke så langt tilbage som for 60 år siden, af Bahá'u'lláh, der i det væsentlige

legemliggør Guds guddommeligt fastlagte plan for foreningen af menneskeheden i denne tidsalder, parret med en ukuelig overbevisning om den ufejlbarlige kraft i hver af dens bestemmelser, hvad andet kan i sidste ende modstå de interne nedbrydende kræfter som, hvis de forbliver ukontrollerede, nødvendigvis vil fortsætte med at tære på et fortvivlet samfunds vitale dele. Det er hen imod dette mål – en ny verdensorden, guddommelig i sin oprindelse, altomfattende i rækkevidde, retfærdig i sit princip, udfordrende ved sine karakteristiske træk – at en plaget menneskehed skal stræbe.

At påstå at have forstået alle implikationerne af Bahá'u'lláhs formidable plan for verdensomfattende menneskelig solidaritet, eller at have fattet dybden i dens betydning ville være overmodigt selv for de erklærede tilhængere af Hans tro. At forsøge at visualisere den i alle dens aspekter, at vurdere dens fremtidige fordele, at forestille sig dens herlighed, ville være forhastet selv på et så fremskredet stadi i menneskeheden udvikling.

De ledende principper i verdensordenen

Alt hvad vi fornuftigvis kan driste os til at forsøge er at stræbe efter at opnå et glimt af de første antydninger af det lovede dagry som nødvendigvis i tidens fylde må bortjage det mørke der har indhyllet menneskeheden. Alt hvad vi kan gøre er i grove træk at pege på hvad der forekommer os at være de ledende principper bag Bahá'u'lláhs verdensorden, sådan som de er blevet uddybet og formuleret af 'Abdu'l-Bahá, Midtpunktet for Hans Pagt med hele menneskeheden og den udpegede fortolker af Hans ord.

Kun et forudindtaget sind kan benægte at den uro og de lidelser, der plager menneskeheden masser i ikke ringe grad, er de direkte konsekvenser af Verdenskrigen og kan tilskrives

det snæversyn og den manglende visdom som skaberne af fredstraktaterne lagde for dagen. Intet upartisk sind ville stille spørgsmålstejn ved at de finansielle forpligtelser, som man pådrog sig i løbet af krigen, så vel som pålægelsen af den svimlende byrde af krigsskadeerstatninger på de besejrede, i meget høj grad har været ansvarlige for den dårlige fordeling og deraf følgende knaphed på verdens valutaeserver i guld, hvilket igen i meget høj grad har understreget det fænomenale fald i priser og derved ubarmhjertigt har forøget de forarmede landes byrder. Det er ikke mindre åbenbart for en fordomsfri observatør at den gæld der eksisterer mellem regeringerne har lagt et alvorligt pres på menneskemasserne i Europa, har bragt de nationale budgetter ud af balance, har forkrøbet de nationale industrier og ført til en forøgelse af de arbejdsløses antal. At den ånd af hævngherrighed, af mistro, af frygt og rivalisering, som affødtes af krigen, og som bestemmelserne i fredstraktaterne har tjent til at forlænge i det uendelige og til at fremelske, har ført til en enorm forøgelse af det nationale rustningskapløb, der i løbet af det forgangne år indebar ikke mindre end en samlet udgift på et tusind millioner pund, hvilket igen har fremhævet virkningerne af den verdensomspændende depression, det er en sandhed som selv den mest overfladiske observatør er parat til at indrømme. At en snæver og brutal nationalisme, som en efterkrigsteori om selvbestemmelsesret har tjent til at forstærke, først og fremmest har været ansvarlig for politikken med at anvende høje og uoverkommelige toldtariffer, der er så skadelige for den sunde strøm af international handel og for de internationale finansmekanismer, er en kendsgerning som kun få vil vove at bestride.

Men det ville være grundløst at påstå at krigen - med alle de tab den indebar, de lidenskaber den vækkede og de klager den efterlod i sit kølvand - alene har været ansvarlig for den

forvirring uden fortilfælde som næsten alle dele af den civiliserede verden nu er styrtet ud i. Er det ikke en kendsgerning – og dette er den centrale ide jeg ønsker at understrege – at den grundlæggende årsag til denne uro i verden ikke så meget kan tilskrives konsekvenserne af hvad der før eller senere nødvendigvis må komme til at blive betragtet som et kortvarigt sammenbrud i tingenes tilstand i en verden under stadig forandring, men snarere må tilskrives fiaskoen med at tilpasse systemet af økonomiske og politiske institutioner til de presserende behov i en tidsalder med hastig udvikling? Fiaskoen ligger hos dem i hvis hænder folkeslagene og nationernes umiddelbare skæbne var betroet. Skyldes disse periodisk optrædende kriser, som ryster nutidens samfund, ikke først og fremmest den beklagelige manglende evne hos verdens anerkendte ledere til at læse tidens tegn rigtigt, til en gang for alle at befri sig for deres forudfattede ideer og bindende overbevisninger og at omforme deres respektive regerings maskineri i overensstemmelse med de standarder som ligger implicit i Bahá'u'lláhs erklæring om menneskeheden enhed – det allervæsentligste kendetegn ved den tro som Han forkyndte? For princippet om menneskeheden enhed, hjørnesteinen i Bahá'u'lláhs verdensomspændende herredømme, indebærer hverken mere eller mindre end håndhævelsen af Hans plan for foreningen af verden – den plan som vi allerede har refereret til. *”I ethvert religiøst system”, skriver 'Abdu'l-Bahá, ”er lyset fra guddommelig vejledning blevet fokuseret på et centralt tema ... I denne forunderlige åbenbaring, dette strålende århundrede, er grundlaget for Guds tro og Hans lovs særlige kendetegn bevidstheden om menneskeheden enhed.”*

Hvor er det egentlig patetisk at iagttage anstrengelserne hos de ledere af de menneskeskabte institutioner som, uden mindste respekt for tidsånden, stræber efter at justere nationale

processer, tilpasset gamle dages uafhængige nationer, til en tidsalder som enten er nødt til at opnå verdens enhed, som skitseret af Bahá'u'lláh, eller forgå. I en så kritisk time i civilisationens historie påhviler det lederne af alle nationer i verden, store eller små, hvad enten de er i østen eller vesten, uanset om de er vindere eller tabere, at give agt på Bahá'u'lláhs fanfare og, grundigt gennemsyret af en følelse af verdenssolidaritet, en forudsætning for Hans sag, modigt at rejse sig og gennemføre den helbredende plan i sin helhed som Han, Den Guddommelige Læge, har foreskrevet en skrantende menneskehed. Lad dem opgive enhver forudfattet ide, enhver national fordom og give agt på det ædle råd fra 'Abdu'l-Bahá, Hans læres autoriserede fortolker. *De kan bedst tjene Deres land* - var 'Abdu'l-Bahás svar til en højtstående embedsmand i USA's føderale regerings tjeneste, som havde spurgt ham angående den bedste måde hvorpå han kunne fremme sin regerings og sit folks interesser - *hvis De stræber efter, i Deres kapacitet som verdensborger, at hjælpe med den endelige anvendelse af princippet om føderalisme, der ligger til grund for Deres eget lands regering, på de forhold der nu eksisterer mellem verdens folkeslag og nationer.*

I "The Secret of Divine Civilization" ("The Mysterious Forces of Civilization"), 'Abdu'l-Bahás fremragende bidrag til den fremtidige organisering af verden, læser vi følgende: "*Sand civilisation vil udfolde sit banner i selve verdens hjerte når som helst et vist antal af dens fremtrædende og ædelttænkende regenter, strålende forbilleder på hengivenhed og beslutsomhed, rejser sig for menneskehedens lykke og ve og vel, med fast beslutsomhed og en klar vision, for at oprette den universelle freds sag. De skal gøre fredssagen til emnet for almen rådslagning og med alle til rådighed stående midler søge at oprette en union af verdens nationer. De skal slutte en bindende traktat og stifte en pagt hvis bestemmelser skal være*

velfunderede, ukrænkelige og klare. De skal bekendtgøre den for hele verden og få hele menneskehedens godkendelse af den. Dette højeste og ædle forehavende – den virkelige kilde til fred og velfærd for hele verden – skal betragtes som hellig af alle der dvæler på jorden. Alle menneskehedens kræfter skal mobiliseres for at sikre Denne Største Pagts stabilitet og varighed. I denne altomfattende pagt skal statsgrænserne for hver eneste nation være klart fastlagte, de underliggende principper for relationerne mellem regeringer indbyrdes være absolut fastsatte og alle internationale aftaler og forpligtelser være sikret. På lignende måde skal størrelsen af hver regerings rustning være strengt begrænset, for hvis nogen nations krigsforberedelser og militære styrker skulle få lov til at blive forøget, vil de vække andres mistanke. Det grundlæggende princip der ligger under denne højtidelige pagt bør være så fast at hvis nogen regering senere overtræder en af dens bestemmelser, skal alle verdens regeringer rejse sig for at tvinge den til ubetinget underkastelse, ja hele menneskeslægten bør endog beslutte, med alle til rådighed stående midler, at tilintetgøre den regering. Om dette største af alle midler blev anvendt på verdens syge legeme, ville det helt bestemt komme sig af sine lidelser og være sikker og tryk.”

”Nogle få”, tilføjer han endvidere, ”som er ubevidste om den iboende kraft i menneskelig stræben, anser denne sag for højst uigennemførlig, ja endog uden for rækkevidden af et menneskes yderste anstrengelser. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Tværtimod, takket være Guds usvigelige nåde, den kærlige omsorg fra Hans begunstigede, vise og dygtige sjæles enestående bestræbelser, og denne tidsalders uforlignelige ledes tanker og ideer, kan intet som helst betragtes som uopnåeligt. Stræben, uophørlig stræben er nødvendig. Intet mindre end ukuelig beslutsomhed kan på nogen mulig måde

opnå det. Mange ting som tidligere tider har betragtet som fantasteri er alligevel i dag helt lette og gennemførlige. Hvorfor skulle denne mest prægtige og ædle sag – dagstjernen på himmelhvelvingen for sand civilisation og årsagen til herlighed, fremgang, velfærd og succes for hele menneskeheden – betragtes som umulig at opnå? Sandelig, dagen vil komme hvor dens skønne lys skal sprede glans over den samlede menneskehed.”

Enhedens syv lys

I et af sine breve, hvor han belyser sit ædle tema yderligere, afslører 'Abdu'l-Bahá følgende:

”I forgangne perioder kunne menneskehedens enhed alligevel ikke være opnået, skønt der var etableret harmoni, på grund af manglende midler. Kontinenterne forblev vidt adskilte, ja selv blandt folkeslag på et og samme kontinent var samvær og udveksling af tanker næsten umulig. Derfor var samkvem, forståelse og enhed blandt alle jordens folkeslag og slægter uopnåelig. Men på denne dag er kommunikationsmidlerne blevet mangedoblet, og de fem kontinenter på jorden er i realiteten slået sammen til ét ... På samme måde er medlemmerne af den menneskelige familie, hvad enten det er folkeslag eller regeringer, byer eller landsbyer, i stigende grad blevet gensidigt afhængige. Selvtilstrækkelighed er ikke længere mulig for nogen, eftersom politiske bånd forener alle folkeslag og nationer, og båndene mellem handel og industri, landbrug og uddannelse forstærkes for hver dag. Derfor kan menneskehedens enhed opnås på denne dag. I sandhed, dette er intet andet end ét af underne i denne vidunderlige tidsalder, dette strålende århundrede. Forgangne tider er ikke blevet dette forundt, for dette århundrede – lysets århundrede – er blevet skænket en enestående herlighed, magt og glans uden fortilfælde. Derfor den mirakuløse udfoldelse af et nyt

vidunder hver dag. I det lange løb vil det blive synligt hvor klart dens lys vil brænde i menneskehedens forsamling.”

”Se hvordan enhedens lys nu er ved at bryde frem på verdens formørkede horisont. Det første lys er enhed i den politiske verden, hvorfra de første svage glimt nu kan skelnes. Det andet lys er tankens enhed i verdensforetagender, hvis fuldbyrdelse vil blive bekræftet inden længe. Det tredje lys er enhed i frihed, hvilket helt sikkert vil ske. Det fjerde lys er enhed i religion, som er hjørnesteinen for selve fundamentet, og som ved Guds magt vil blive åbenbaret i al sin herlighed. Det femte lys er nationernes enhed – en enhed som i dette århundrede vil blive forsvarligt etableret og vil få alle verdens folkeslag til at betragte sig som borgere i et fælles fædreland. Det sjette lys er racernes enhed som vil gøre alle der dvæler på jorden til slægter og folkeslag af én race. Det syvende lys er enhed i sprog, det vil sige, valget af et universelt sprog som alle folkeslag vil blive undervist i og tale på. Hver og en af disse hændelser vil uundgåeligt finde sted eftersom Guds Riges magt vil hjælpe og assistere ved deres virkeliggørelse.”

Et Verdenssamfund

For over 60 år siden åbenbarede Bahá'u'lláh det følgende i Sit brev til Dronning Victoria, idet Han henvendte sig til forsamlingen af verdens regenter:

”Rådslå sammen, og lad kun jeres bekymringer angå det som gavner menneskeheden og forbedrer dens vilkår ... Betragt verden som det menneskelige legeme der, skønt det er skabt helt og perfekt, er blevet hjemsøgt af alvorlige lidelser og sygdomme af forskellige årsager. Ikke en eneste dag fik den hvile, nej, dens lidelser blev voldsommere fordi den kom under behandling af udygtige læger, som har ansportet gangeren med deres verdslige begær og har fejlet på sørgelig vis. Og hvis et medlem af den forsamling blev helbredt på et tidspunkt, ved en

dygtig læges omsorg, så forblev resten hjemsøgt som før. Således oplyser Den Alvidende, Den Alvise dig ... Det som Herren har forordnet som det stærkeste middel og det mægtigste instrument til helbredelse af hele verden er foreningen af alle dens folkeslag i én universel sag, én fælles tro. Dette kan på ingen måde opnås undtagen gennem kraften fra en dygtig, almægtig og inspireret læge. Sandelig, dette er sandheden, og alt andet er kun vildfarelse.”

I en anden passage tilføjer Bahá'u'lláh disse ord:

”Vi ser hvordan I hvert år tilføjer nye udgifter og lægger byrden herfor på de mennesker som I regerer over; dette er sandelig intet andet end en sørgelig uretfærdighed. Frygt Denne Forudrettedes suk og tårer, og bebyrd ikke jeres folk ud over det som de kan klare ... Forson jer med hinanden, så I ikke behøver våben mere end i et vist mål for at sikre jeres territorier og besiddelser. Vær forenede, oh forsamling af verdens regenter, for derved vil stridens storm stilne af blandt jer og jeres folk finde hvile. Skulle én iblandt jer gribe til våben mod en anden, så rejs jer alle imod ham, for dette er intet andet end åbenbar retfærdighed.”

Hvad andet kunne disse vægtige ord betyde, om de ikke pegede på den uundgåelige indskrænkning af uhæmmet national suverænitets som en absolut nødvendig forberedelse til dannelsen af et fremtidigt statsamfund af alle nationer på jorden? En form for verdensrige må nødvendigvis udvikles, til hvis fordel alle verdens nationer villigt vil have afstået ethvert krav på at skabe krig, visse rettigheder til at pålægge skat og alle rettigheder til at opretholde krigsudrustning, bortset fra formålet med at bevare intern ro og orden inden for deres respektive besiddelser. En sådan stat vil være nødt til at omfatte en international ledelse inden for sin sfære, tilstrækkelig til at gennemtvinge den højeste autoritet, som ikke kan drages i tvivl, over for ethvert genstridigt medlem af

statssamfundet; et verdensparlament hvis medlemmer skal vælges af folket i deres respektive lande og hvis valg skal stadfæstes af deres respektive regeringer; og en højesteret hvis kendelser skal have bindende virkning, endog i de tilfælde hvor parterne ikke frivilligt havde indvilget i at overdrage deres sag til dens afgørelse. Et verdenssamfund hvor alle økonomiske barrierer vil være blevet revet ned for bestandigt og kapitalens og arbejdets gensidige afhængighed definitivt erkendt; hvor skriget fra religiøs fanatisme og splid for evigt vil være stilnet af; hvor flammen fra racefjendskab endelig vil være bragt ud af verden; hvor en enkelt lovsamling for international lov og orden – produktet af verdens føderale repræsentanters velovervejede dømmekraft – som sanktion skal have den øjeblikkelige og tvingende intervention fra de føderale enheders samlede styrker; og endelig, et verdenssamfund hvor raseriet fra en lunefuld og militant nationalisme vil være blevet forvandlet til en varig bevidsthed om verdensborgerskab – sådan fremtræder faktisk – i meget grove træk - den orden, foregrebet af Bahá'u'lláh, en orden som med tiden vil blive betragtet som den fagreste frugt fra en langsomt modnende tidsalder.

”Enhedens tabernakel”, erklærer Bahá'u'lláh i Sit budskab til hele menneskeheden, ”er blevet rejst; betragt ikke hinanden som fremmede. ... Af ét træ er I alle frugten og af én gren bladene. ... Verden er kun ét land og menneskeheden dets indbyggere. ... Lad ikke et menneske fryde sig over at han elsker sit land; lad ham snarere fryde sig over at han elsker sin art.”

Enhed i Forskellighed

Der skal ikke herske nogen tvivl om det besjælende formål i Bahá'u'lláhs verdensomspændende lov. Langt fra at stile imod en underminering af samfundets eksisterende fundament søger

den at udvide dets grundlag, at omforme dets institutioner på en måde der harmonerer med behovene i en verden i evig forandring. Den kan ikke være i modstrid med legitime loyaliteter, den kan heller ikke underminere grundlæggende troskab. Dens formål er hverken at undertrykke ilden i en sund og forstandig patriotisme i menneskers hjerter, eller at afskaffe national autonomi, der er så essentielt hvis vi skal undgå den overdrevne centraliserings onder. Den overser ikke, og den forsøger heller ikke at undertrykke, den forskellighed i etnisk oprindelse, i klima, i historie, i sprog og tradition, i tanker og vaner, som karakteriserer verdens folkeslag og nationer. Den kræver en mere omfattende loyalitet, en mere vidtrækkende stræben end nogen der har besjælet menneskeslægten. Den insisterer på at nationale impulser og interesser underordnes en forenet verdens nødvendige fordringer. På den ene side tilbageviser den en overdreven centralisering, og på den anden forkaster den alle forsøg på ensretning. Dens parole er enhed i mangfoldighed sådan som 'Abdu'l-Bahá selv har forklaret det:

"Tænk over blomsterne i en have. Skønt de er forskellige i art, farve, form og facon, forøger denne forskellighed dog deres charme og forhøjer deres skønhed, eftersom de forfriskes af vandene fra én kilde, genoplives af pustet fra én vind og styrkes af strålerne fra én sol. Hvor ville det være kedeligt for øjet hvis alle blomster og planter, blade og blomster, frugter, grene og træer i den have alle havde samme form og farve! Forskellighed i farve, form og facon beriger og pryder haven og forhøjer virkningen heraf. På samme måde, når forskellige nuancer af tanker, temperament og karakter bringes sammen under ét centralt organs magt og indflydelse, vil den menneskelige fuldkommenheds skønhed og herlighed blive åbenbaret og tydeliggjort. Intet undtagen Guds ords himmelske kraft, som styrer og transcenderer alle tings

virkeligheder, er i stand til at harmonisere menneskenes børns divergerende tanker, følelser, ideer og overbevisninger.” Bahá'u'lláhs kalden er først og fremmest vendt imod alle former for provinsialisme, snæversyn og fordomme. Hvis gamle værdsatte idealer og hævdundne institutioner, hvis bestemte sociale antagelser og religiøse formler er ophørt med at fremme velfærden for menneskeheden i almindelighed, hvis de ikke længere tjener behovene hos en menneskehed under stadig udvikling, så lad dem blive fejlet bort og forvist til de forældede og glemte doktriners limbo. Hvorfor skulle disse, i en verden der er underkastet den uforanderlige lov om forandring og forfald, være undtaget fra den forringelse som nødvendigvis må indhente enhver menneskeskabt institution? For retsnormer, politiske og økonomiske teorier er udelukkende beregnet til at sikre menneskehedens interesser som helhed, og ikke til at menneskeheden skal korsfæstes for at bevare en eller anden bestemt lovs eller doktrins fuldstændighed.

Princippet om Enhed

Tag ikke fejl. Princippet om menneskehedens enhed – den akse som hele Bahá'u'lláhs lære drejer sig om – er ikke blot et udbrud af uvidende emotionalisme, eller udtryk for et vagt og fromt håb. Dets appel skal ikke bare identificeres med en genopvækkelse af broderskabets og kærlighedens ånd blandt mennesker, det er heller ikke alene beregnet på at fostre harmonisk samarbejde blandt individuelle folkeslag og nationer. Implikationerne går dybere, dets fordringer er større end nogen tidligere tiders profeter fik tilladelse til at fremsætte. Dets budskab er relevant ikke kun for den enkelte, men angår først og fremmest beskaffenheden af de grundlæggende relationer som nødvendigvis må binde alle staterne og nationerne sammen som medlemmer af én menneskelig familie. Det udgør ikke blot formuleringen af et

ideal, men står uadskilleligt forbundet med en institution der er egnet til at virkeliggøre dets sandhed, demonstrere dets gyldighed og sikre dets indflydelse fremover. Det indebærer en organisk forandring i det nutidige samfunds struktur, en sådan forandring som verden endnu ikke har oplevet. Det udgør en udfordring, på samme tid dristig og universel, for nationale overbevisningers forældede slagord – overbevisninger som har haft deres tid og som, under normale begivenheders gang som formet og kontrolleret af forsynet, må give efter for et nyt evangelium, grundlæggende forskelligt fra, og uendeligt ophøjet over, hvad verden allerede har udtænkt. Det kræver intet mindre end genopbygningen og afmilitariseringen af hele den civiliserede verden – en verden der er organisk forenet i alle væsentlige aspekter af sit liv, sit politiske maskineri, sin åndelige stræben, sin handel og finans, sin skrift og sit sprog, og alligevel indeholder uendeligt forskellige nationale karaktertræk i de føderale enheder. Det repræsenterer fuldbyrdelsen af menneskelig udvikling – en udvikling som havde sin tidligste begyndelse ved fremkomsten af familielivet, den påfølgende evolution der resulterede i stammesolidaritet, som derpå igen førte til indretningen af bystaten, som senere udvidedes til uafhængige og suveræne nationer.

Princippet om menneskehedens enhed, som forkyndt af Bahá'u'lláh, indebærer intet mindre end en højtidelig påstand om at opnåelse af dette endelige stadi i denne forbløffende udvikling ikke kun er nødvendig, men uundgåelig, at dens virkeliggørelse nærmer sig med stærke skridt, og at intet mindre end en kraft undfanget af Gud kan få held til at tilvejebringe den.

En så mageløs ide finder sine tidligste udtryk i de anstrengelser der bevidst er udøvet og den beskedne begyndelse der allerede er opnået af de erklærede tilhængere af Bahá'u'lláhs tro som, bevidste om deres kalds ophøjethed

og indført i Hans administrations forædlende principper, arbejder sig fremad for at etablere Hans rige på denne jord. Den giver sig indirekte udslag i den gradvise udbredelse af en ånd af verdenssolidaritet, som spontant er ved at opstå ud af et desorganiseret samfunds virvar.

Det ville være stimulerende at følge historien om denne ophøjede idé's vækst og udvikling, som i stigende grad må lægge beslag på opmærksomheden hos de ansvarlige vogtere af folkeslagenes og nationernes skæbne. For de stater og fyrstendømmer, der lige var dukket frem af den store napoleoniske omvæltnings forvirring, og som hovedsageligt var optaget af enten at genvinde deres ret til en uafhængig eksistens, eller at opnå deres nationale enhed, syntes forestillingen om verdenssolidaritet ikke kun fjern, men utænkelig. Det var først da nationalismens kræfter havde haft held til at kuldaste fundamentet for Den Hellige Alliance, der havde søgt at tøjle deres voksende magt, at muligheden for en verdensorden - der i sin rækkevidde overskred de politiske institutioner som disse nationer havde etableret - blev taget under alvorlig overvejelse. Det var først efter Verdenskrigen at disse talsmænd for en hovmodig nationalisme kom til at betragte en sådan orden som målet for en ondartet doktrin der sigtede mod at underminere den grundlæggende loyalitet hvorpå deres nationale livs fortsatte eksistens afhang. Med en kraft der mindede om den energi hvormed medlemmerne af Den Hellige Alliance søgte at kvæle ånden i en voksende nationalisme blandt de folkeslag, der var blevet befriet fra det napoleoniske åg, har disse forkæmpere for en uhæmmet national suverænitet selv arbejdet for, og arbejder stadigvæk for, at miskreditere de principper hvorpå deres egen frelse i sidste ende nødvendigvis må bero.

Den voldsomme modstand som mødte Genève Protokollens fejlslagne plan; den latterliggørelse der strømmede ud over forslaget om et Europas forenede stater, der senere blev

fremsat, og fiaskoen med den generelle plan for den økonomiske union for Europa, kan synes at være tilbageslag for de anstrengelser som en håndfuld fremsynede mennesker seriøst udfører for at fremme dette ædle ideal. Og så alligevel, kan vi ikke med rette få nyt mod når vi ser at selve det at overveje sådanne forslag i sig selv er et bevis på deres støtte tiltagen i menneskers hjerter og sind? I de organiserede forsøg der gøres på at miskreditere så ophøjet en forestilling, er vi da ikke vidner til en gentagelse, i større målestok, af de gribende anstrengelser og heftige meningsudvekslinger som gik forud for fødslen, og hjælp til med rekonstruktionen, af vestens forenede nationer?

Menneskehedens Forbund

Blot for at give et eksempel. Hvor sikre var de påstande der fremkom i dagene før foreningen af staterne på det nordamerikanske kontinent med hensyn til de uoverstigelige barrierer som stod i vejen for deres endelige forening! Erklærede man ikke eftertrykkeligt vidt og bredt at de modstridende interesser, den gensidige mistro og de forskelle i ledelse og vaner som delte staterne var af en sådan beskaffenhed at ingen magt, det være sig åndelig eller verdslig, nogen sinde kunne håbe på at harmonisere eller kontrollere dem? Og alligevel, hvor forskellige var ikke forholdene der herskede for hundrede og halvtreds år siden fra dem der karakteriserer nutidens samfund! Det ville sandelig ikke være nogen overdrivelse at sige at fraværet af de faciliteter – som det moderne videnskabelige fremskridt har lagt for fødderne af menneskeheden i vor tid – gjorde problemet med at svejse de amerikanske stater sammen i et enkelt forbund, selv om visse traditioner lignede hinanden, til en opgave der var uendeligt mere kompleks end den en splittet menneskehed står over for i sine bestræbelser på at opnå foreningen af hele menneskeheden.

Hvem ved om en lidelse der er voldsommere end nogen den endnu har oplevet nødvendigvis skal påføres menneskeheden for at en så ophøjet forestilling kan tage form? Kunne noget mindre end ilden fra en borgerkrig med al dens vold og alle dens omskiftelser – en krig der var nær ved at splitte den store amerikanske republik – have svejset staterne sammen, ikke kun til en union af uafhængige enheder, men til en nation, på trods af alle de etniske forskelle der karakteriserede de enkelte dele? At en så grundlæggende revolution, der involverer så vidtrækkende forandringer i samfundets struktur, kan opnås gennem de almindelige diplomatiske procedurer og gennem uddannelse forekommer højst usandsynligt. Vi behøver blot at vende blikket mod menneskehedens blodbestærkede historie for at indse at intet mindre end intens mental så vel som voldsom fysisk smerte har kunnet fremskynde de epokegørende forandringer som udgør de største milepæle i den menneskelige civilisations historie.

Prøvelsens ild

Store og vidtrækkende som disse ændringer har været i fortiden, så kan de – når de ses i deres rette perspektiv – kun forekomme som underordnede tilpasninger der danner optakten til den forvandling, i majestæt og omfang uden sidestykke, som menneskeheden i denne tidsalder er nødt til at gennemgå. At styrken i en verdenskatastrofe alene kan fremskynde en sådan ny fase i menneskelig tankegang er desværre ved at blive stadigt tydeligere. At intet undtagen ilden i en voldsom prøvelse, hvis lige i intensitet ikke er set, kan sammensmelte og svejse de uharmoniske størrelser - som udgør elementerne i nutidens civilisation – til de uadskillelige dele i fremtidens verdenssamfund, det er en sandhed som fremtidige begivenheder i stadig stigende grad vil demonstrere.

Bahá'u'lláhs profetiske stemme, som i de afsluttende afsnit i De Skjulte Ord advarer *"verdens folk"* om at *"en uforudset ulykke følger dem og at en frygtelig straf venter dem"*, kaster sandelig et uhyggeligt skær over en sørgende menneskeheds øjeblikkelige skæbne. Intet andet end en heftig prøvelse, som menneskeheden vil komme op fra, rensed og forberedt, kan få held til at indpode den sans for ansvarlighed som en nyfødt tidsalders ledere må rejse sig for at påtage sig.

Jeg vil atter rette jeres opmærksomhed mod Bahá'u'lláhs ildevarslenende ord, som jeg allerede har citeret: *"Og når den fastsatte time er kommet, vil der pludselig komme det til syne som vil få menneskehedens lemmer til at skælve."*

Har 'Abdu'l-Bahá selv ikke hævdet i utvetydige vendinger at *"en krig, voldsommere end den sidste, vil helt sikkert vil bryde ud"*?

Fuldbyrdelsen af denne kolossale, denne usigeligt strålende bedrift – en bedrift som forvirrede den romerske statskunst, og som Napoleons desperate anstrengelser var ude af stand til at opnå – vil være forudsætningen for den endelige virkeliggørelse af det tusindårsrige som digtere til alle tider har besunget og seere længe har drømt om. Af den vil afhænge opfyldelsen af de profetier som tidligere tiders profeter fremsatte om at sværd vil blive slået til plovskær, og løven og lammet vil lægge sig side om side. Den alene kan indvarsle Den Himmelske Faders rige som foregrebet af Jesu Kristi tro. Den alene kan lægge fundamentet for den nye verdensorden som synliggjort af Bahá'u'lláh – en verdensorden der vil genspejle, om end dunkelt, 'Abhá Rigets ubeskrivelige pragt på dette jordiske plan.

Et ord mere som afslutning. Kundgørelsen af menneskehedens enhed – hovedhjørnestenen i Bahá'u'lláhs altomfattende herredømme – kan under ingen omstændigheder sammenlignes med den slags udtryk for fromme håb som er blevet ytret i fortiden. Hans kalden er ikke kun en kalden som

Han opløftede, alene og uden hjælp, stående over for den ubøjelige og kombinerede modstand fra to af de mest magtfulde orientalske magthavere på Hans tid – mens Han selv var en landsforvist og en fange i deres hænder. Den indebærer på samme tid en advarsel og et løfte – en advarsel om, at den er det eneste middel til frelse for en verden der lider voldsomt, og at den er et løfte om at dens virkeliggørelse er inden for rækkevidde.

Fremsat på et tidspunkt hvor ingen endnu havde gjort sig alvorlige forestillinger om dens muligheder noget sted i verden, er den, i kraft af den himmelske styrke som Bahá'u'lláhs ånd har indgivet den, endelig kommet til at blive betragtet af et voksende antal eftertænsomme mennesker, ikke blot som en forestående mulighed, men som det nødvendige resultat af de kræfter som nu opererer i verden.

Guds talerør

Verden har afgjort – sammentrukket og forvandlet som den er til én yderst kompleks organisme af de mageløse fremskridt der er opnået inden for det naturvidenskabelige område, af den verdensomspændende udvidelse af handel og industri, kæmpende under presset fra de globale økonomiske kræfter, og midt i en materialistisk civilisations faldgruber – et alvorligt behov for en gentagelse af den sandhed der ligger bag alle fortidens åbenbaringer, og i et sprog der er tilpasset dens grundlæggende fornødenheder. Og hvilken anden stemme end Bahá'u'lláhs – Guds talerør for denne tidsalder – er i stand til at fremkalde en forvandling af samfundet der er lige så gennemgribende som den Han allerede har fuldført i hjerterne hos de mænd og kvinder, så forskelligartede og tilsyneladende uforenelige, som udgør forsamlingen af Hans erklærede tilhængere i hele verden?

At en så mægtig ide hurtigt bryder frem i menneskers sind, at stemmer bliver løftet til støtte for den, at dens fremtrædende

træk nødvendigvis hurtigt vil udkrystalliseres i magthavernes bevidsthed, er der kun få der kan være i tvivl om. At dens beskedne begyndelse allerede har taget form i den verdensomspændende administration hvormed tilhængerne af Bahá'u'lláhs tro står forenede, det kan kun undgå de menneskers opmærksomhed hvis hjerter er fordærvede af fordomme.

Vores altoverskyggende pligt, kære elskede medarbejdere, er at fortsætte, med utilsløret vision og usvækket iver, med at hjælpe til ved den endelige oprettelse af det bygningsværk hvis fundament Bahá'u'lláh har lagt i vore hjerter, at få yderligere håb og styrke fra den generelle tendens i de begivenheder der er indtrådt for nylig, hvor dystre deres umiddelbare virkninger end er, og utrætteligt at bede om at Han må fremskynde virkeliggørelsen af dén vidunderlige visions komme som udgør Hans sinds lyseste udstråling, og som er den mest fuldkomne frugt af den fagreste civilisation verden endnu har set.

Mon ikke hundredårsdagen for erklæringen af Bahá'u'lláhs tro kunne markere indvielsen til en så storslået æra i menneskeheden historie?

Jeres sande broder,

SHOGHI

Haifa, Palæstina,

28. november, 1931

AMERIKA OG DEN STORE FRED

AMERIKA OG DEN STORE FRED

*Til Herrens elskede og Den Barmhjertiges tjenerinder
overalt i De Forenede Stater og Canada.*

Venner og medarbejdere til fremme af Guds tro:

Før den kommende sommer slutter, vil der være gået 40 år siden Bahá'u'lláhs navn første gang blev omtalt på det amerikanske kontinent. Omstændighederne der har ledsaget denne første henvisning til vores elskede tros Ophav må sandelig forekomme mærkelige for enhver iagttager der i sit hjerte funderer over betydningen af en så betydningsfuld milepæl i den store amerikanske republiks åndelige historie. Endnu mærkeligere må de associationer dog forekomme, som de knappe ord der blev ytret ved denne historiske lejlighed må have vakt i de menneskers sind som hørte dem.

Der var ingen pomp og pragt, eller anden manifestering af offentlig jubel eller folkeligt bifald til at hilse denne første meddelelse¹ til Amerikas indbyggere velkommen om eksistensen af og formålet med den åbenbaring Bahá'u'lláh havde offentliggjort. Han, som var dens valgte redskab, bekendte sig heller ikke selv til den iboende kraft i de tidender han overbragte, eller havde nogen anelse om størrelsesordenen af de kræfter som en så kursorisk omtale var skæbnebestemt til at frigøre.

Meddelt mundtligt af en erklæret tilhænger af den snævre kirkelighed, som troen selv har udfordret og søger

¹ I en tale af dr. Henry H. Jessup på Religionernes Parlament på Columbian Exposition, Chicago 1893. – Redaktøren.

at fjerne, og i fødselsøjeblikket karakteriseret som en dunkel udløber af en foragtelig tro, er budskabet om Det Størstes Navn, nærret af strømme af uendelige prøvelser og varmet ved solstrålerne fra 'Abdu'l-Bahás kærlige omsorg, slået igennem og har drevet sine rødder dybt ned i Amerikas lune muld, og har på mindre end et halvt århundrede sendt sine skud og slyngtråde så langt som til de fjerneste egne af kloden, og står nu, iklædt den helliggjorte bygnings majestæt som den har opfostret i hjertet af dette kontinent, fast besluttet på at proklamere sin ret og forsvare sin kapacitet til at frelse et hjemsogt folk. Uden støtte fra nogen af de fordele som talent, rang og rigdom kan give, har de amerikanske troendes samfund, trods dets spæde alder, dets numeriske styrke og dets begrænsede erfaring ved hjælp af den inspirerede visdom, den forenede vilje og dets administratorers og læreres ubestikkelige loyalitet, opnået den udmærkelse at have det indiskutable lederskab blandt sine søstersamfund i øst og vest ved at fremskynde Den Gyldne Tidsalders komme som forudskikket af Bahá'u'lláh.

Og alligevel, hvor alvorlige har ikke de kriser været som dette spæde, dette velsignede samfund er kommet godt igennem i løbet af sin brogede historie! Hvor langsom og pinefuld var ikke den proces som gradvist bragte det ud af den fuldstændige forsømmelses ubemærkethed og frem i det klare dagslys til offentlig påskønnelse! Hvor voldsomme var ikke de chok som dets hengivne tilhængeres rækker har udholdt gennem de frygtsomes frafald, urostifternes ondsindethed, de hovmodige og ærgerriges forræderi! Hvilke storme af latterliggørelse, af krænkelser og bagtalelser har dets repræsentanter ikke

været nødt til at konfrontere i deres modige forsvar for dets pletfrie navn og deres standhaftige støtte til integriteten i den tro de havde viet deres kræfter! Hvor vedvarende er ikke de omskiftelser og den forvirrende modgang som dens privilegerede medlemmer, unge og gamle, individuelt og kollektivt, har skullet kæmpe med i deres heroiske anstrengelser for at nå op til de højder som en kærlig Mester har kaldet dem til!

Mange og stærke har troens fjender været som, så snart de opdagede beviserne på dens erklærede støtters voksende indflydelse, har kappedes med hinanden om at slynge de mest nedrige beskyldninger i dens ansigt og hælde deres voldsomste vredesudbrud ud over målet for deres hengivenhed. Hvor ofte har disse ikke hånet knapheden på ressourcer og den tilsyneladende stagnation i troens liv! Hvor bittert latterliggjorde de ikke dens oprindelse og, idet de misforstod dens formål, viste den fra sig som et nytteløst vedhæng til en hendøende trosretning! Har de ikke i deres skriftlige angreb brændemærket forløberens heltmodige skikkelse, forløberen for så hellig en åbenbaring, som en fej afsværger, en fordærvet frafalden, og fordømt hele omfanget af Hans omfangsrige skrifter som en tankeløs mands intetsigende plapren? Har de ikke valgt at tilskrive dens guddommelige grundlægger de værste motiver som en skrupelløs rænkesmed og tronrager kan forestille sig, og betragtet Midtpunktet for Hans Pagt som legemliggørelsen af et ubarmhjertigt tyranni, en skadevolder, og en berygtet talsmand for opportuniste og bedrageri? Dens verdensforenende principper har disse impotente fjender af en roligt voksende tro igen og igen fordømt som i bund og grund mangelfulde, de har

erklæret dens altomfattende program for fuldstændig grotesk og betragtet dens vision for fremtiden som hjernesvind og direkte bedragerisk. De grundlæggende sandheder der konstituerer dens doktrin har dens tåbelige fjender fremstillet som et skalkeskjul for unyttige dogmer, dens administrative system har de nægtet at skelne fra selve troens sjæl, og de mysterier den ærer og fastholder har de identificeret med ren og skær overtro. Princippet om forening, som den gør sig til talsmand for og identificerer sig med, har de misopfattet som et åndsforladt forsøg på ensretning, dens gentagne påstande om overnaturlige kræfters virkelighed har de fordømt som en forfængelig tro på magi, og dens idealismes herlighed har de afvist som ren utopi. Disse ofre for en ubønhørlig jalousi har anråbt enhver renselsesproces, hvorved en uudgrundelig Visdom fra tid til anden valgte at rense skaren af sine udvalgte tilhængere for besudlingen af de uønskede og uværdige, som et symptom på de invaderende splittelsens kræfter, som hurtigt ville tappe dens styrke, ødelægge dens vitalitet og fuldstændiggøre dens ruin.

Kære elskede venner! Det tilkommer ikke mig, heller ikke synes det at være inden for nogens kompetence i den nuværende generation, at efterspore den præcise og fulde historie om denne uovervindelige arms opkomst og gradvise konsolidering, dette mægtige redskab for en fortsat fremadskridende sag. Det ville være forhastet på dette tidlige stadium af dens udvikling at forsøge at give en udtømmende analyse, eller at komme frem til en retfærdig bedømmelse af de tilskyndende kræfter der har drevet den fremad til at indtage en så ophøjet plads

blandt de forskelligartede instrumenter som Den Almægtiges Hånd har skabt og nu er ved at fuldkommengøre til fuldbyrdelse af Hans guddommelige formål. Denne mægtige åbenbarings fremtidige historikere, udstyret med dygtigere penne end nogen som vore dages tilhængere kan påstå at besidde, vil uden tvivl videregive en mesterlig fremstilling til eftertiden om oprindelsen til de kræfter som, ved et bemærkelsesværdigt udsving i pendulet, har fået troens administrative centrum til at drages bort fra sin vugge til det amerikanske kontinents bredder og mod selve dets hjerte – den nuværende drivfjeder og vigtigste bolværk for dens hastigt voksende institutioner. Det vil påhvile dem at optegne historien og vurdere betydningen af en så gennemgribende revolution i en langsomt modnende tros skæbne. De vil få chancen til at prise dens dyder og udødeliggøre mindet om de mænd og kvinder som har deltaget i gennemførelsen. De vil få det privilegium at vurdere den andel, som hver af disse forkæmpere for opbygningen af Bahá'u'lláhs verdensorden har haft i at indvarsle det gyldne tusindårsrige, der ligger gemt som et løfte i Hans lære.

Frembyder ikke historien om ur-kristendommen og islams opstigning, hver på deres måde, en slående parallel til dette mærkelige fænomen, hvis begyndelse vi nu er vidne til i dette, første århundrede i bahá'í æraen? Er ikke den guddommelige impuls som affødte hver af disse store religiøse systemer blevet drevet – gennem de kræfters virke som troens egen uimodståelige vækst havde frigjort – til at søge bort fra sit fødeland og under mere gunstige himmelstrøg finde en mark der var beredt og et mere tilfredsstillende middel til legemliggørelsen af

dens ånd og udbredelsen af dens sag? Er ikke de asiatiske kirker i Jerusalem, i Antiokia og i Alexandria, der i hovedsagen består af konverterede jøder, hvis karakter og temperament gjorde dem tilbøjelige til at sympatisere med det mosaiske religiøse systems traditionelle ceremonier, blevet tvunget til at erkende deres græske og romerske brødres voksende indflydelse, efterhånden som de selv gik stødt tilbage? Er de ikke blevet tvunget til at anerkende den overlegne tapperhed og den disciplinerede effektivitet som har gjort disse bannerførere for Jesu Kristi sag i stand til at rejse symbolerne på Hans verdensomspændende herredømme på ruinerne af et imperium der var ved at bryde sammen? Er islams besjælende ånd ikke blevet tvunget, under presset af lignende omstændigheder, til at opgive sit arabiske hjemms ugæstmilde ørkener, skuepladsen for dens største lidelser og bedrifter, for i et fjernt land at bære den skønneste frugt af sin langsomt modnende civilisation?

"Fra tidernes begyndelse og frem til i dag," bekræfter 'Abdu'l-Bahá selv, "er lyset fra den guddommelige åbenbaring steget op i østen og har kastet sin stråleglans på vesten. Det lys der således er blevet spredt har imidlertid opnået en usædvanlig glans i vesten. Tænk på troen som Jesus forkyndte. Skønt den først kom til syne i østen, så var det alligevel først da dens lys var blevet kastet på vesten at det fulde mål af dens udviklingsmuligheder blev åbenbar." "Dagen nærmer sig," forsikrer han os i en anden passage, "hvor I vil blive vidne til hvordan vesten – gennem Bahá'u'lláhs tros stråleglans – vil have erstattet østen, idet den udstråler lyset fra guddommelig ledelse." "I profeternes bøger," hævder han igen, "er der optegnet glade tidender som er

absolut sande og hævet over enhver tvivl. Østen har altid været dæmringsstedet for Sandhedens Sol. I østen er alle Guds profeter kommet til syne ... vesten har fået oplysning fra østen, men i nogle henseender har refleksionen fra lyset været større i vesterlandet. Dette er især sandt med hensyn til kristendommen. Jesus Kristus viste sig i Palæstina og Hans lære blev grundlagt i det land. Skønt kongerigets døre blev åbnet først i det land, og Guds gaver blev spredt vidt og bredt ud fra dets centrum, så har menneskene i vesten tilsluttet sig og udbredt kristendommen i højere grad end menneskene i østen.”

Det kan derfor ikke undre at der fra den samme ufejlbarlige pen, efter Abdu'l-Bahás mindeværdige besøg i vesten, skulle have strømmet disse ofte citerede ord, hvis betydning det ville være umuligt for mig at overvurdere: *”Det amerikanske kontinent,”* bekendtgjorde han i et brev der afslørede Hans Guddommelige Plan for de troende der boede i den amerikanske republiks nordøstlige stater, *”er i den ene sande Guds øjne det land hvori glansen fra Hans Lys skal åbenbares, hvor Hans tros mysterier vil blive afsløret, hvor de retskafne vil holde stand og de frie forsamles.”* *”Gid dette amerikanske demokrati,”* hørte man ham selv bemærke mens han var i Amerika, *må blive den første nation til at etablere grundlaget for international overenskomst. Må det blive den første nation til at proklamere menneskehedens enhed. Må det blive den første nation til at udfolde banneret for ’Den Største Fred’ ... Det amerikanske folk er i sandhed værdigt til at blive det første der bygger tabernaklet for den store fred og proklamerer menneskehedens enhed ...*

Må Amerika blive centret for udbredelse af åndelig oplysning og hele verden modtage denne himmelske velsignelse. For Amerika har udviklet kræfter og kvalifikationer der er større og mere vidunderlige end andre nationer ... Måtte indbyggerne i dette land blive som himmelske engle med ansigter bestandigt vendt mod Gud. Måtte de alle blive Den Almægtiges tjenere. Måtte de hæve sig op over deres nuværende materielle opnåelser til sådanne højder at det himmelske lys kan strømme fra dette centrum til alle verdens folkeslag ... Denne amerikanske nation er udrustet og bemyndiget til at opnå det som vil være en pryde for bladene i historiens bog, til at blive genstand for verdens misundelse og velsignet både i østen og vesten for sit folks triumf ... Det amerikanske kontinent giver tegn og beviser på meget stor udvikling. Dets fremtid er endnu mere lovende, for dets indflydelse og oplysning er langtrækkende. Det vil lede alle nationer åndeligt set.”

Ville det forekomme overdrevent, i lyset af en så mageløs udtalelse, at forvente at der midt i en så misundelsesværdig region på jorden, og ud af en uørt krises voldsomme smerter og ødelæggelser, skulle bryde en åndelig renæssance frem der – idet den breder sig ved hjælp af de amerikanske troende – vil bringe en dekadent tidsalders skæbne på fode igen? Det var 'Abdu'l-Bahá selv, bevidner hans nærmeste ledsagere, som ved mere end én lejlighed antydede at etableringen af hans Faders tro på det nordamerikanske kontinent rangerede som det mest fremtrædende blandt de trefoldige mål der, sådan som han forstod det, konstituerede hans forkyndergernings hovedmål. Det var ham der på sit livs højdepunkt og næsten umiddelbart efter sin Faders

bortgang undfangede ideen om at indvarsle sin mission ved at vinde indbyggerne i et så lovende land for Bahá'u'lláhs sag. Det var ham der i sin ufejlbarlige visdom og ud af sit hjertes overflod valgte at skænke sine begunstigede disciple, til sit livs sidste dage, tegnene på sin aldrig svigtende omsorg og at overvælde dem med kendetegnene på sin særlige gunst. Det var ham der, da hans liv gik på hæld, så snart han var blevet løst af en lang og grusom indespærrings lænker, besluttede at besøge det land som i så mange år havde været målet for hans uendelige omsorg og kærlighed. Det var ham der, gennem kraften i sin tilstedeværelse og charmen i sine udtalelser, indgød alle sine forsamlede tilhængere de følelser og principper, som alene kunne holde dem oppe midt i de prøvelser som selve udøvelsen af deres opgave uundgåeligt ville afføde. Testamenterede han dem ikke, gennem de respektive funktioner han udøvede mens han boede blandt dem, hvad enten han nedlagde hjørnестenen til deres andagtshus, eller ved nittendagsfesten, som han tilbød dem, og hvorunder han valgte personligt at servere for dem, eller ved den vægt han ved en mere højtidelig lejlighed lagde på implikationerne af sit åndelige stade – testamenterede han dem ikke derved med velberådet hu alle de væsentligste forudsætninger for den åndelige arv, som han vidste de ville værne godt om og konstant berige gennem deres handlinger? Og endelig, hvem kan tvivle om at han i Den Guddommelige Plan, som han i sit livs aften afslørede for deres øjne, skænkede dem den åndelige forrang som de kunne sætte deres lid til i fuldførelsen af deres ophøjede skæbne? ”*Oh I Bahá'u'lláhs apostle!*”, tiltaler han dem i et af sine breve, ”*Måtte mit liv blive ofret for jer! ... Se portalerne*

som Bahá'u'lláh har åbnet for jer! Overvej hvor ophøjet og ædelt det stede er som I er bestemt til at opnå; hvor enestående de begunstigelser er som I er blevet udrustet med.” ”Mine tanker,” fortæller han dem i en anden passage, ”er vendt mod jer og hjertet hopper i livet på mig, når I bliver nævnt. Om I blot vidste hvor min sjæl gløder ved jeres kærlighed, da ville så stor en glæde overstrømme jeres hjerter at det ville få jer til at blive betaget af hinanden.” ”Det fulde mål af jeres succes,” erklærer han i et andet brev, ”er endnu ikke afsløret, dets betydning stadig ikke forstået. Snart vil I med jeres egne øjne blive vidne til hvor strålende hver og en af jer, endog som en skinnende stjerne, vil lade lyset fra guddommelig ledelse skinne på jeres lands firmament og vil skænke dets folk et evigtvarende livs herlighed.” ”Rækkevidden af jeres fremtidige opnåelser,” bekræfter han endnu engang, ”er stadig skjult. Jeg håber inderligt at hele jorden i den nærmeste fremtid vil blive bevæget og rystet af resultaterne af jeres bedrifter.” Den Almægtige,” forsikrer han dem, ”vil uden tvivl tilstå jer Sin nådes hjælp, vil skænke jer Sin magts tegn og vil indgive jeres sjæle Sin Helligånds nærende kraft.” ”Vær ikke bekymrede,” formaner han dem, ”over jeres ringe antal, vær heller ikke nedslåede over de store vantro masser i verden ... Anstreng jer; jeres mission er usigelig strålende. Om jeres foretagende lykkes, vil Amerika med sikkerhed udvikle sig til et centrum hvorfra der strømmer bølger af åndelig kraft, og Guds Riges trone vil blive fast etableret i sin majestæts og herligheds fylde.” ”Det håb som 'Abdu'l-Bahá nærer for jer”, henstiller han således indtrængende til dem, ”er at den samme succes som har fulgt jeres anstrengelser i Amerika må

krone jeres bestræbelser i andre dele af verden, at Guds sags ry gennem jer må blive udbredt i hele østen og vesten og Hærskarernes Herres Riges komme blive kundgjort på alle klodens kontinenter ... Indtil nu har I været utrættelige i jeres arbejde. Lad jeres anstrengelser forøges tusindfold fremover. Opfordr menneskene i disse lande, hovedstæder, øer, forsamlinger og kirker til at træde ind i Abhá Riget. Omfanget af jeres bestræbelser skal nødvendigvis udvides. Jo større omfanget er, desto mere slående vil beviserne på guddommelig hjælp være ... Åh, blot jeg kunne rejse, om så til fods og i den yderste fattigdom, til disse egne og, idet jeg opløftede råbet Yá Bahá'u'l-Abhá i byer, landsbyer, bjerge, ørkener og på oceaner, kunne fremme de guddommelige læresætninger! Ak, det kan jeg ikke gøre! Hvor intenst beklager jeg ikke dette! Jeg beder til Gud om at I må opnå det.” Og sluttelig, som for at krone alle sine tidligere udtalelser, følger denne højtidelige bekræftelse der udtrykker hans vision for Amerikas åndelige skæbne: ”I det øjeblik dette guddommelige budskab bliver bragt ud af de amerikanske troende fra Amerikas kyster og bliver udbredt over kontinenterne, Europa, Asien, Afrika og Australasien, og når så langt som til øerne i Stillehavet, så vil dette samfund befinde sig sikkert etableret på et evigtvarende herredømmes trone. Så vil alle folkeslagene i verden blive vidne til at dette samfund er åndeligt oplyst og guddommeligt vejledt. Så vil hele jorden genlyde med lovprisninger af dets majestæt og storhed.”

Det er i lyset af disse ovenfor citerede ord af ‘Abdu’l-Bahá at enhver tænksom og samvittighedsfuld troende bør overveje betydningen af denne vigtige udtalelse af Bahá’u’lláh: ”I østen er lyset fra Hans

åbenbaring brudt frem; i vesten er tegnene på Hans herredømme kommet til syne. Overvej dette i jere hjerter, Oh folk, og vær ikke af dem som har vendt døve øren til formaningerne fra Ham som er Den Almægtige, Den Al-Lovpriste ... Om de forsøgte at skjule dens lys på kontinentet, vil den med sikkerhed stikke sit hoved frem midt i oceanets hjerte og med løftet stemme kundgøre: 'Jeg er verdens livgiver!' ”

Kære elskede venner! Kan vore øjne være så slørede at vi ikke - i den kval og tumult som nu, voldsommere end i noget andet land og på en måde der aldrig før er set i dens historie, plager den amerikanske nation – at vi ikke kan genkende beviserne på begyndelsen til den åndelige renæssance som disse vægtige ord af 'Abdu'l-Bahá så klart forudskikker? De jagende smerter og kvaler som en lidende nations sjæl nu begynder at opleve forkynder det i rigt mål. Bemærk forskellen mellem den bedrøvelige situation blandt jordens nationer, især i denne store vestlige republik, med den løfterige skæbne for den håndfuld af dens beboere hvis mission det er – hvis de er trofaste over for deres betroede hverv – at helbrede dens sår, genoprette dens tillid og genoplive dens knuste forhåbninger. Læg mærke til forskellen mellem de forfærdelige rystelser, de gensidigt ødelæggende konflikter, de smålige stridigheder, de fortærskede kontroverser, og de uendelige revolutioner der ophidser masserne og det nye, rolige fredens og sandhedens lys som omgiver, vejleder og nærer de tapre arvtagere af Bahá'u'lláhs lov og kærlighed. Sammenlign de smuldrende institutioner, det miskrediterede statsmandskab, de forladte teorier, den forfærdende fornedrelse, den dårskab og det raseri, de omslag, den

humbug og de kompromisser, som karakteriserer vor tid, med den jævne konsolidering, den hellige disciplin, den enhed og sammenhæng, den sikre overbevisning, den kompromisløse loyalitet, den heroiske selvpofrelse, der er kendemærket for disse trofaste forvaltere og bebudere af Bahá'u'lláhs tros gyldne tidsalder.

Det kan ikke undre at disse profetiske ord er blevet åbenbaret af 'Abdu'l-Bahá: *"Østen,"* forsikrer han os, *"er i sandhed blevet oplyst med Gudsrigets lys. Snart vil dette samme lys kaste en endnu større glans over vesten. Derpå vil menneskenes hjerter blive oplivede gennem kraften i Guds lære, og deres sjæle vil blive sat i brand af Hans kærligheds udødelige ild."* *"Guds tros anseelse"*, hævder han, *"er blevet umådeligt forøget. Dens storhed er nu åbenbar. Dagen nærmer sig hvor den vil have skabt voldsom forvirring i menneskers hjerter. Fryd jer derfor, oh beboere i Amerika, fryd jer i overmåde stor glæde!"* Højest skattede og mest elskede brødre! Når vi ser tilbage på de fyre år som er gået siden bahá'í åbenbarings lykkevarslende lysstråler først varmede og oplyste det amerikanske kontinent, forekommer det os at de falder i fire tydelige perioder, der hver kulminerer i en begivenhed af en sådan betydning at den udgør en milepæl på den vej der leder de amerikanske troende hen imod deres lovede sejr. Det første af disse tiår (1893-1903), der er karakteriseret af en langsom og uafbrudt gæringsproces, kunne siges at have kulmineret i de historiske pilgrimsrejser der blev foretaget af 'Abdu'l-Bahás amerikanske disciple til Bahá'u'lláhs gravmæle. De ti år der fulgte (1903-1913), der var så fulde af vanskeligheder og prøvelser som foruroligede, rensede og styrkede forsamlingen af de tidligste pionerer

for troen i det land, havde som deres glade klimaks 'Abdu'l-Bahás mindeværdige besøg i Amerika. Den tredje periode (1913-1923), en periode med rolig og uforstyrret konsolidering, havde som sit uundgåelige resultat den guddommeligt udpegede administrations fødsel, hvis fundament en hedengangen Mesters testamente umisforståeligt havde etableret. De resterende ti år (1923-1933), helt igennem kendetegnet ved yderligere intern udvikling så vel som en mærkbar udvidelse af et voksende samfunds internationale aktiviteter, blev vidne til fuldførelsen af overbygningen til Mashriqu'l-Adhkár – administrationens mægtige bolværk, symbolet på dens styrke og tegnet på dens fremtidige herlighed.

Hver af disse successive perioder synes at have ydet deres særlige del til berigelse af dette samfunds åndelige liv og til at forberede dets medlemmer på at opfylde det kolossale ansvar de havde for deres enestående mission. De pilgrimsrejser, som deres fremmeste repræsentanter følte sig tilskyndet til at foretage i den tidligste periode af dets historie, opflammede dets medlemmers sjæle med en kærlighed og iver som ingen modgang kunne kvæle. De prøvelser og lidelser, som de senere led under, gjorde de der overlevede dem i stand til at forstå hvad deres tro indebar, hvilket ingen modstand nogen sinde kunne håbe på at svække, hvor fast og velorganiseret den end var. De institutioner, som dets hårdt prøvede tilhængere senere etablerede, udstyrede deres stiftere med den ro og stabilitet som forøgelsen af deres antal og den uophørlige udvidelse af deres aktiviteter gjorde yderst påkrævet. Og sluttelig, templet, som talsmændene for en allerede fast etableret administration blev inspireret til at opføre, gav

dem den vision som hverken den interne uordens storme eller det internationale røres hvirvelvinde på nogen mulig måde kunne fordunkle.

Det ville tage for lang tid for mig blot at forsøge at give en kort beskrivelse af det første røre som introduktionen af bahá'í åbenbaringen straks skabte i den nye verden, sådan som den blev undfanget, indledt og styret af vor elskede Mester. Pladsen tillader mig heller ikke at fortælle om de omstændigheder der ledsagede de første amerikanske pilgrimmes epokegørende besøg ved Bahá'u'lláhs hellige gravmæle, eller at fortælle om de bedrifter som udmærkede tilbagekomsten af disse bærere af et nyfødt evangelium til deres hjemland, ej heller at vurdere de umiddelbare konsekvenser af deres præstationer. Intet ord af min mund ville være tilstrækkeligt til at udtrykke hvor øjeblikkeligt åbenbaringen af 'Abdu'l-Bahás håb, forventninger og formål for et vækket kontinent opildnede de menneskers sind og hjerter som havde haft det privilegium at høre ham, som blev gjort til modtagerne af hans uvurderlige velsignelser og de udvalgte personer som han skænkede sin tillid og fortrolighed. Jeg kan aldrig håbe på at give en dækkende fortolkning af de følelser som brusede i de heroiske hjerter mens de sad ved deres Mesters fødder, i ly af hans fængsel, ivrige efter at suge til sig og optaget af at bevare det der strømmede ud af hans guddommelige visdom. Jeg kan aldrig tilstrækkeligt lovprise den ånd af urokkelig beslutsomhed, som virkningen af en magnetisk personlighed og fortryllelsen fra et mægtigt udsagn antændte i hele forsamlingen af disse tilbagevendende pilgrimme, disse hellige budbringere af Guds Pagt, i en så afgørende epoke i deres historie. Mindet om sådanne

navne som Lua, Chase, MacNutt, Dealy, Goodall, Dodge, Farmer og Brittingham – for blot at nævne nogle få af den udødelige galakse som nu er gået til Bahá'u'lláhs herlighed – vil for evigt forblive forbundet med Hans tros fremgang og etablering på det amerikanske kontinent, og vil fortsætte med at kaste glans over dets annaler, en glans som tiden aldrig kan fordunkle.

Det var gennem disse pilgrimsrejser, som de fulgte efter hinanden i årene umiddelbart efter Bahá'u'lláhs bortgang, at Pagtens glans og herlighed - der for en tid var formørket af dens ærkepagtbryderes tilsyneladende overlegenhed – kom triumferende til syne midt i de omskiftelser som havde hjemsøgt den. Det var gennem disse pilgrimmes ankomst, og alene disse, at det mørke der havde omgivet 'Abdu'l-Bahás families utrøstelige medlemmer endelig blev spredt. Gennem disse på hinanden følgende besøgendes mellemkomst fandt Det Største Hellige Blad – som alene sammen med sin bror blandt medlemmerne af sin Faders husstand måtte konfrontere næsten hele gruppen af slægtninge og fæller – den trøst som så kraftfuldt holdt hende oppe lige til slutningen af hendes liv. Ved hjælp af de kræfter som denne lille gruppe af tilbagevendende pilgrimme var i stand til at frigøre i kontinentets hjerte, lød dødsklokken over enhver intrige, påbegyndt af de der ønsker at undergrave Guds sag.

De breve der siden blev åbenbaret af 'Abdu'l-Bahás utrættelige pen, som i lidenskabelige og utvetydige vendinger udtrykte hans instruktioner og råd, hans appeller og kommentarer, hans håb og ønsker, hans frygt og advarsler, begyndte snart at blive oversat, offentliggjort og rundsendt i hele det nordamerikanske

kontinentets længde og bredde og forsynede de første troendes stadigt voksende kreds med den åndelige næring som alene kunne gøre dem i stand til at overleve de hårde prøvelser, som de snart skulle opleve.

Timen for en krise uden fortilfælde nærmede sig imidlertid ubønhørligt. Beviser på splid, udløst af hovmod og ærgerrighed, begyndte at formørke udstrålingen og forhale væksten i det nyfødte samfund som de apostoliske lærere på det kontinent havde arbejdet på at etablere. Han som havde været redskabet til at indvarsle en så strålende æra i troens historie, til hvem Midtpunktet for Bahá'u'lláhs Pagt havde tildelt titlerne 'Bahá's Peter', 'Hyrden for Guds flok' og 'Amerikas erobrere', til hvem han havde skænket det eneste privilegium at hjælpe 'Abdu'l-Bahá med at lægge grundstenen til Bábs Mausoleum på Karmelbjerget – en sådan mand, blændet af sin usædvanlige succes, som higede efter ukontrolleret herredømme over sine meddisciples overbevisninger og aktiviteter, rejste på uforskammet vis oprørets banner. Idet han løsrev sig fra 'Abdu'l-Bahá og allierede sig med Guds tros ærkefjende, søgte denne vildførte frafaldne, ved at forvrænge læren og føre en kampagne af ubønhørlig bagvaskelse mod 'Abdu'l-Bahás person, at underminere troen hos de troende som han selv gennem ikke mindre end otte år så ihærdigt havde slidt for at omvende. Gennem de pjecer han offentliggjorde, gennem sit aktive samarbejde med sin hovedallieredes udsendinge, og forstærket af de anstrengelser som de kristne gejstlige fjender af bahá'i-troen var begyndt at udøve, lykkedes det ham at tildele Guds spirende tro et slag som den kun langsomt og pinefuldt var i stand til at forvinde.

Jeg behøver ikke dvæle ved de umiddelbare virkninger af denne alvorlige, men dog forbigående opspaltning i de amerikanske tilhængeres rækker, som bekendte sig til Bahá'u'lláhs sag. Jeg behøver heller ikke udbrede mig om karakteren af de ærekrænkende skrifter, som blev hældt ud over dem. Det forekommer heller ikke nødvendigt at opregne de forholdsregler som en altid årvågen Mester greb til for at berolige og til sidst bortvejre deres frygt. Det er en fremtidig historikers opgave at vurdere værdien af de fire af 'Abdu'l-Bahá udvalgte budbringers mission, budbringere, som i hurtig rækkefølge blev afsendt af ham for at pacificere og genoplive det plagede samfund. Det vil blive hans opgave at opspore i det arbejde, som disse stedfortrædere for 'Abdu'l-Bahá blev befuldmægtigede til at udføre, påbegyndelsen af den omfattende administration, hvis hjørnesten disse budbringere fik instruktion om at lægge – en administration hvis symbolske bygningsværk han selv på et senere tidspunkt og i egen person skulle lægge grunden til, og hvis fundament og omfang hans testamentes forordninger var bestemt til at udvide. Lad det være tilstrækkeligt at sige at på dette trin i dens evolution havde en uovervindelig tros aktiviteter antaget sådanne dimensioner at den på den ene side tvang sine fjender til at udtænke nye våben til deres planlagte angreb, og på den anden side opmuntrede sin øverste promotor til at instruere sine tilhængere, gennem kvalificerede repræsentanter og lærere, i en administrations begyndelsesgrunde som - efterhånden som den udviklede sig – på en gang ville inkarnere, sikre og nære dens ånd. Værker af sådanne hårdnakkede angribere som Vatralsky, Wilson, Jessup og Richardson

kappes med hinanden om, i deres forgæves forsøg på at tilsmudse dens renhed, at standse dens fremmarch og fremtvinge dens overgivelse. Beskyldningerne om nihilisme, kætteri, muhamedansk gnosticisme, umoral, okkultisme og kommunisme, der i så udstrakt grad blev rettet imod dem, gengældte de uforfærdede ofre for sådanne oprørende anklager – idet de handlede under 'Abdu'l-Bahás vejledning - ved at påbegynde en serie aktiviteter, som i selve deres natur skulle blive forløberne for permanente, officielt anerkendte administrative institutioner. Indvielsen af Chicagos første House of Spirituality, af Abdu'l-Bahá betegnet som den bys "Retfærdighedens Hus"; etableringen af bahá'í forlaget, grundlæggelsen af Green Acre Fellowship; offentliggørelsen af Star of the West; afholdelsen af det første nationale bahá'í konvent, der blev synkroniseret med overførelsen af Bábs hellige jordiske rester til deres endelige hvilested på Karmelbjerget; inkorporeringen af Bahá'í Temple Unity; og dannelsen af eksekutivkomiteen for Mashriqu'l-Adhkár – disse fremstår som de amerikanske troendes mest iøjnefaldende resultater, der har udødeliggjort mindet om den mest urolige periode i deres historie. Slynget ud på de oprørte vande med uophørlige lidelser gennem selve disse handlinger, men styret af 'Abdu'l-Bahás mægtige arm og bemandet med en gruppe smerteligt prøvede disciples dristige initiativ og overflod af livskraft, har Bahá'u'lláhs Pagts Ark lige siden de dage vedholdende fulgt sin kurs, og har kun foragt tilovers for de bitre ulykkesstorme der har raset, og som nødvendigvis må fortsætte med at angribe den, efterhånden som den arbejder sig fremad imod det forjættede tilflugtssted med uforstyrret sikkerhed og fred.

Utilfreds med de resultater som kronede deres valgte repræsentanters fælles anstrengelser på det amerikanske kontinent, og opflammet af deres pionerlæreres begyndende succes uden for dens grænser, i Storbritannien, Frankrig og Tyskland, besluttede de amerikanske troende at vinde nye rekrutter til Bahá'u'lláhs fremadrykkende hær under fjerne himmelstrøg. Idet de rejste ud fra deres fødelands vestvendte kyster og blev drevet frem af en nyfødt tros ukuelige energi, trængte disse omvandrende lærere i Bahá'u'lláhs evangelium frem mod Stillehavets øer, og så langt som Kina og Japan, fast besluttede på at etablere deres elskede tros forposter hinsides de fjerneste have. Både derhjemme og i udlandet havde dette samfund på det tidspunkt demonstreret sin evne til at udvide omfanget og konsolidere fundamentet for sine omfattende bestræbelser. De vrede stemmer som var blevet løftet i protest mod dets opstigen var ved at blive druknet midt iblandt de bifaldsråb hvormed østen hilste dets nylige sejre. De ubehagelige træk der så truende havde rejst sig veg gradvist bort i det fjerne og forsynede disse ædle krigere med et stadigt større område, hvor de kunne udfolde deres skjulte energi.

Bahá'u'lláhs tro var sandelig blevet genoplivet på det amerikanske kontinent. Som en fugl fønix havde den rejst sig i al sin friskhed, kraft og skønhed, og med dens triumferende talsmænds røst kaldte de nu højlydt og insisterende på 'Abdu'l-Bahá, idet de bønfuldt ham om at foretage en rejse til dets kyster. De første frugter af den mission som var blevet betroet dens fortræffelige vogtere havde givet deres kalden en sådan intensitet at 'Abdu'l-Bahá, som netop var blevet befriet for et

plagsomt tyrannis lænker, var ude af stand til at modstå den. Hans store, hans uforlignelige kærlighed til hans egne yndlingsbørn tvang ham til at reagere. Deres lidenskabelige bøn var desuden blevet forstærket af de utallige invitationer som repræsentanter for forskellige interesserede organisationer, hvad enten de var religiøse, pædagogiske eller humanitære, havde sendt til ham, idet de udtrykte deres iver efter at modtage af hans egen mund en fremstilling af hans Faders lære.

Skønt bøjet af alder, skønt han led af sygdomme, der var et resultat af ophobede sorger fra halvtreds års eksil og fangenskab, drog 'Abdu'l-Bahá ud på sin mindeværdige rejse over havene til det land hvor han med sin tilstedeværelse kunne velsigne, og gennem sine handlinger kunne helliggøre, de mægtige gerninger som hans ånd havde ledt hans disciple til at udføre. Omstændigheder i forbindelse med hans triumftog gennem De Forenede Stater og Canadas vigtigste byer er min pen aldeles ude af stand til at beskrive. Den glæde som meddelelsen om hans ankomst vækkede, den offentlige omtale som hans aktiviteter skabte, de kræfter som hans udtalelser udløste, den modstand som implikationerne af hans lære fremkaldte, de betydningsfulde episoder som hans ord og gerninger konstant gav anledning til – alle disse ting vil fremtidige generationer uden tvivl registrere præcist og på behørig vis. De vil omhyggeligt skildre de karakteristiske træk, skatte og bevare mindet om dem, og vil usvækket videregive optegnelserne om de mindste detaljer til deres efterkommere. Det ville sandelig være overmodigt fra vores side på nuværende tidspunkt at forsøge at skitsere bare omridset af et så omfattende, så betagende et emne.

Når vi efter mere end 20 års forløb overvejer denne betydningsfulde milepæl i Amerikas åndelige historie, føler vi os stadig tvunget til at indrømme vor manglende evne til at begribe dens betydning eller fatte dens mysterium. På de foregående sider har jeg hentydet til nogle få af de mere fremtrædende træk ved det uforglemmelige besøg. I tilbageblik kundgør disse begivenheder på udtryksfuld vis 'Abdu'l-Bahás særlige formål: gennem disse symbolske arrangementer at skænke vestens førstefødte samfund den åndelige forrang som skulle blive de amerikanske troendes førstefødselsret.

De frø som 'Abdu'l-Bahás utrættelige aktiviteter i så rigeligt mål spredte ud havde udstyret De Forenede Stater og Canada, ja hele kontinentet, med potentialer som det aldrig tidligere havde kendt til i sin historie. Til den lille gruppe af trænede og elskede disciple, og gennem dem deres efterkommere, havde han, ved det besøg, testamenteret en uvurderlig arv – en arv som indebar den hellige og oprindelige pligt at rejse sig og fortsætte det arbejde han så strålende havde påbegyndt på denne frugtbare mark. Vi kan kun svagt forestille os de ønsker der må være vældet op fra hans længselsfulde hjerte da han bød farvel for sidste gang til det løfterige land. Vi kan sagtens forestille os ham bemærke til sine disciple umiddelbart før sin afrejse, at en uudgrundelig visdom i sin uendelige gavmildhed har udvalgt jeres fødeland til fuldbyrdelsen af et mægtigt formål. Ved hjælp af kraften i Bahá'u'lláhs Pagt er jeg, som plovmanden, siden begyndelsen af min forkyndergerning, blevet kaldet til at komme hertil og bryde jorden. De mægtige bekræftelser som er regnet ned over jer i jeres løbebanes første dage

har forberedt og styrket mulden. De trængsler som I efterfølgende måtte lide under har gravet de dybe furer i marken som mine hænder havde forberedt. De frø som jeg var blevet betroet har jeg nu spredt vidt og bredt for jeres øjne. Ved jeres kærlige omsorg, ved jeres vedvarende bestræbelser skal ethvert af disse frø spire, hvert eneste skal afgive sin skæbnebestemte frugt. Snart vil en vinter af aldrig tidligere set streghed komme over jer. Dens stormskyer er hastigt ved at ophobes i horisonten. Stormfulde vinde vil angribe jer fra alle sider. Pagtens lys vil blive formørket ved min afrejse. Men disse voldsomme vindstød, denne vinterlige trøstesløshed vil blive overstået. Den slumrende sæd vil bryde ud i ny aktivitet. Den vil skyde knopper, den vil åbenbare sine blade og blomster i mægtige institutioner. De forårsbyger, som min himmelske Faders blide barmhjertighed vil få til at regne på jer, vil gøre denne spæde plante i stand til at sprede sine grene til områder langt ud over jert fødelands grænser. Og sluttelig vil Hans åbenbarings uafbrudt opstigende sol, skinnende i sin højeste pragt, gøre dette Hans tros mægtigste træ i stand til - i tidens fylde og på jeres jord - at yde sin gyldne frugt.

Implikationerne af et sådant afskedsbudskab kunne ikke forblive uopdaget ret længe for 'Abdu'l-Bahás indviede disciple. Ikke så snart havde han fuldført sin lange og besværlige rejse tværs over det amerikanske og det europæiske kontinent, før de vældige begivenheder som han havde hentydet til begyndte at blive åbenbare. En konflikt, sådan som han havde forudsagt, afskar for en tid alle midler til kommunikation med dem han var kommet til at sætte så stor ubetinget lid

til, og af hvem han forventede så meget til gengæld. Den iskolde trøstesløshed med al sin ødelæggelse og sit blodbad fulgte sin ubønhørlige kurs i fire år mens han trak sig tilbage til sin residens' stille ensomhed tæt ved Bahá'u'lláhs gravmæle og fortsatte med at kommunikere sine tanker og ønsker til dem som han havde forladt, og som han havde skænket de enestående tegn på sin gunst. I de udødelige breve som han – i de lange stunder af samhørighed med sine højtelskede venner blev bevæget til at åbenbare - udviklede han for deres øjne sin opfattelse af deres åndelige skæbne, hans plan for den mission han ønskede de skulle foretage. De frø hans hænder havde sået vandede han nu med den samme omsorg, den samme kærlighed og tålmodighed som havde karakteriseret hans tidligere bestræbelser, mens han arbejdede i deres midte. Det trompetstød som 'Abdu'l-Bahá havde opløftet var signalet til et udbrud af fornyet aktivitet, som Amerika næppe havde oplevet magen til, hverken i de bevæggrunde det inspirerede til, eller de kræfter som det satte i gang. Idet det gav en aldrig før set drivkraft til det arbejde som de foretagsomme ambassadører for Bahá'u'lláhs budskab havde påbegyndt i fjerne lande, har denne mægtige bevægelse fortsat med at sprede sig indtil i dag, har samlet styrke efterhånden som den bredte sine forgreninger ud over hele kloden, og vil fortsætte med at accelerere sin fremmarch indtil dens oprindelige ophavsmands sidste ønsker er fuldstændig opfyldt. En håndfuld mænd og kvinder, der forsagede hjem, slægtninge, venner og position, opildnet af en iver og tillid som ingen menneskelig kraft kan antænde, rejste sig for at gennemføre det mandat som 'Abdu'l-Bahá havde

givet dem. De sejlede nordpå så langt som Alaska, de trængte frem til De Vestindiske Øer, de arbejdede sig igennem det sydamerikanske kontinent frem til Amazon-flodens bredder og tværs over Andesbjergene til den sydligste ende af den argentinske republik, masede sig vestpå til øen Tahiti og videre til det australske kontinent, og stadig længere ud, så langt som til New Zealand og Tasmanien. Således lykkedes det for disse frygtløse budbringere af Bahá'u'lláhs tro ved selve deres handlinger at sætte et eksempel for den nuværende generation af deres medtroende i hele østen, hvilket de nok vil søge at overgå. Med deres hæderkronede repræsentant i spidsen som, lige siden 'Abdu'l-Bahás kalden blev opløftet, har været to gange rundt om jorden og stadig med uforlignelig styrke og mod beriger sine tjenesters mageløse optegnelser, har disse mænd og kvinder været medvirkende til at udbrede Bahá'u'lláhs universelle herredømmes indflydelse i en grad som endnu er uovertruffen i bahá'í historien. Til trods for næsten uoverstigelige forhindringer er det lykkedes dem i de fleste lande, som de er passeret igennem eller har opholdt sig i, at proklamere deres tros læresætninger, at udbrede dens litteratur, at forsvare dens sag, at lægge fundamentet for dens institutioner og forstærke antallet af dens erklærede tilhængere. Det ville være umuligt for mig, inden for disse begrænsede rammer, at udfolde beretningen om sådanne heroiske gerninger. Ej heller kan nogen hyldest fra min side yde den ånd retfærdighed som har gjort disse bannerførere for Guds religion i stand til at høste slige laurbær og skænke en sådan udmærkelse til den generation som de tilhører.

Bahá'u'lláhs sag havde på det tidspunkt indkredset hele kloden. Dens lys, født i det mørkeste Persien, var gradvist blevet bragt til det europæiske, det afrikanske og de amerikanske kontinenter og var nu ved at bane sig vej ind i hjertet af Australien, hvorved den omsluttede hele jorden med et bælte af skinnende herlighed. Den andel de fortræffelige, de modige og kærlige disciple har haft i at forsøde 'Abdu'l-Bahás jordiske livs sidste dage har han alene i sandhed erkendt og kan alene værdsætte tilstrækkeligt. Den enestående og evigtvarende betydning af sådanne bedrifter vil den opvoksende generations anstrengelser med sikkerhed afsløre, og deres gerninger vil bevare og prise deres minde på passende vis. Hvor dyb en tilfredsstillelse må 'Abdu'l-Bahá ikke have følt, bevidst om sin bortgang som han var, da han blev vidne til de første frugter af disse heltes internationale tjenester for hans Faders tro. I deres varetægt havde han betroet en stor og prægtig arv. I sit jordiske livs aftenrøde kunne han hvile i afklaret forvisning om at man kunne have tillid til at sådanne dygtige hænder ville bevare dens integritet og forherlige dens fortrin.

'Abdu'l-Bahás bortgang, så brat under de omstændigheder som forårsagede den, så dramatisk i sine konsekvenser, kunne hverken forhindre en så dynamisk krafts virke eller tilsløre dens formål. De glødende appeller der var indeholdt i den afdøde Mesters testamente kunne ikke undgå at bekræfte dens mål, definere dens karakter og forstærke løftet om den endelige succes.

Administrationen af Bahá'u'lláhs uovervindelige tro blev født ud af de kvalfulde smerter som hans sørgende tilhængere har undergået, midt i den ophidselse og

ballade som de angreb, der blev sat i værk af en aldrig hvilende fjende, havde fremskyndet. De stærke energier der blev frigivet gennem Hans Pagts Midtpunkts bortgang krystalliserede sig i dette ophøjede, dette ufejlbarlige organ til fuldbyrdelse af et guddommeligt formål. 'Abdu'l-Bahás Testamente afslørede dets karakter, genbekræftede dets fundament, supplerede dets principper, forfægtede dets uundværlighed og opregnede dets væsentligste institutioner. Med den selv samme spontanitet som havde karakteriseret Amerikas reaktion på Bahá'u'lláhs budskab, havde Amerika nu rejst sig for at vie sine kræfter til administrationens sag, som Hans søns testamente umiskendeligt havde etableret. Det blev overladt til Amerika, og kun til Amerika, i de urolige år der fulgte åbenbaringen af så bemærkelsesværdigt et dokument, at blive den frygtløse forkæmper for den administration, midtpunktet for dens nyfødte institutioner og den ledende promotor for dens indflydelse. Deres persiske brødre, som i troens heroiske tidsalder havde vundet martyrkronen, blev nu på værdig vis afløst af de amerikanske troende, forløbere for dens gyldne tidsalder, hvis tur det nu var til at bære sejrens hårdt tilkæmpede palmer. De ubrudte vidnesbyrd om deres strålende heltegerninger havde uden skygge af tvivl fastslået deres dominerende andel i udformningen af deres tros skæbne. I en verden der vrider sig i smerte og er ved at forfalde til kaotiske tilstande, lykkedes det dette samfund – fortroppen for Bahá'u'lláhs frigørende kræfter – i de år der fulgte efter 'Abdu'l-Bahás bortgang at rejse hvad der nok vil udgøre hovedsøjlen i det fremtidige Hus, et Hus som eftertiden vil betragte som det sidste tilflugtssted for en vaklende civilisation, og at rejse det højt hævet over

de institutioner der var blevet etableret af dets søstersamfund i øst og vest.

I udøvelsen af deres opgave fik hverken de forræderiske hvisken eller deres svorne fjenders ondartede angreb lov til at aflede dem fra deres ophøjede formål, eller at underminere deres tro på deres kalds ædelhed. Den diskussion, som blev fremprovokeret af ham der i sin uophørlige og usle jagt på jordisk rigdom ville have tilsmudset deres tros pletfri navn, hvis det ikke havde været for Abdu'l-Bahás advarsel, havde i det store og hele ladet dem uforstyrrede. Oplært gennem prøvelser og sikre inden for den fæstning deres hurtigt udviklende institutioner udgjorde, var de totalt afvisende over for hans insinuationer og med deres usvigelige loyalitet var de i stand til at tilintetgøre hans håb. De afviste at lade nogen som helst overvejelser i forbindelse med hans faders og hans fællers vedgåede prestige og forgangne tjenester svække deres beslutsomhed med hensyn til fuldstændigt at ignorere den person som 'Abdu'l-Bahá så eftertrykkeligt havde fordømt. De tilslørede angreb hvormed en håndfuld vildførte entusiaster på siderne i deres tidsskrift senere søgte at stoppe væksten og ødelægge mulighederne for en nyfødt administration havde ligeledes været ude af stand til at opnå deres formål. Den holdning som en forblindet kvinde senere antog, hendes naragtige påstande, hendes frækhed til at lade hånt om 'Abdu'l-Bahás Testamente og udfordre dets autenticitet og hendes forsøg på at undergrave dets principper var igen uden kraft til at frembringe den mindste breche i dets tapre vogteres rækker. De forræderiske planer som en ambitiøs troløs og endnu nyere fjende har udklækket, og hvorigennem han stadig

stræber efter at ødelægge 'Abdu'l-Bahás ædle værk og korrumpere dets administrative principper, er endnu engang ved at blive fuldstændig forpurret. Disse periodiske og fejlslagne forsøg fra angribernes side på at fremtvinge overgivelsen af troens nybyggede fæstning, har dens forsvarere lige fra begyndelsen kun haft ringeagt tilovers for. Lige meget hvor voldsomme fjendens angreb var, eller hvor behændige hans kneb, så har de nægtet at vige en tøddel fra deres højtskattede overbevisninger. Hans insinuationer og ramaskrig har de konsekvent ignoreret. De motiver som opildnede hans handlinger, de metoder som han konstant fulgte, de usikre privilegier han syntes at nyde et øjeblik, kunne de kun foragte. Idet de blomstrede op for en stund gennem de påfund som deres beregnende tankegang havde undfanget og understøttet af de flygtige fordele som berømmelse, evne eller skæbne kan tildele, har disse berygtede repræsentanter for korrupcion og kætteri haft held til for en tid at stikke deres grimme fjæs frem, men blot for til slut at synke, lige så hurtigt som de rejste sig, ned i et vanærende dynd. Fra midt under disse plagsomme prøvelser, der i visse aspekter mindede om den voldsomme storm der havde ledsaget troens fødsel i deres hjemland, var de amerikanske troende igen kommet triumferende til syne uden at afvige fra deres kurs, med deres ry ubesudlet og deres arv uskadt. En serie af storartede bedrifter, hver af dem mere betydningsfuld end den forrige, skulle kaste endnu større glans over et allerede strålende vidnesbyrd. I de mørke år der fulgte lige efter 'Abdu'l-Bahás bortgang skinnede deres gerninger med en udstråling som gjorde dem til genstand for misundelse og beundring fra de mindre privilegerede

blandt deres brødre. Hele samfundet, uhindret og fuld af tillid, gik en mægtig og strålende chance i møde. De kræfter som havde motiveret dets fødsel og som havde hjulpet med dets fremgang var nu ved at accelerere dets vækst på en måde og med en sådan hast at hverken smerterne fra en verdensomspændende sorg eller de uophørlige rystelser fra en forstyrret tidsalder kunne lamme dets anstrengelser eller forhale dets fremmarch. Internt var samfundet gået i lag med en række foretagender som på den ene side skulle gøre det i stand til at udvide rækkevidden af sin åndelige jurisdiktion endnu længere, og på den anden side forme de nødvendige redskaber til skabelsen og konsolideringen af de institutioner som en sådan udvidelse nødvendigvis krævede. Eksternt blev dets foretagender inspireret af det dobbelte formål at gennemføre, endnu mere intenst end tidligere, det beundringsværdige arbejde som dets internationale lærere havde påbegyndt på hvert af de fem kontinenter, og påtage sig en voksende andel af behandlingen og løsningen af de vanskelige og komplekse problemer, som en nyligt frigjort tro blev stillet over for. Administrationens fødsel på det kontinent havde fremhævet disse prisværdige anstrengelser. Dens gradvise konsolidering var bestemt til at sikre deres fortsættelse og betone deres effektivitet. At optælle blot de mest fremragende bedrifter som både i deres eget land og ud over dets grænser, i så høj grad har forøget de amerikanske troendes anseelse og har bidraget til Det Største Navns herlighed og ære - det er alt hvad jeg for nuværende kan stå inde for, idet jeg overlader opgaven med at forklare deres betydning og tilføje en passende vurdering af deres værdi til fremtidige

generationer. Forsamlingen af deres valgte repræsentanter må nødvendigvis tillægges den ære at have været de første blandt deres søsterråd i øst og vest til at udtænke, udbrede og legalisere de nødvendige redskaber til effektiv udførelse af deres kollektive pligter – redskaber som ethvert ordentligt indrettet bahá'í samfund må betragte som et mønster der er værd at antage og kopiere. Ligeledes må man tilskrive deres bestræbelser den historiske bedrift at have etableret deres nationale donationer på et permanent og uangribeligt fundament og at have skabt den nødvendige styrelse til dannelse af de hjælpeorganer hvis funktion det er, på vegne af deres formyndere, at administrere sådanne besiddelser som de kan erhverve ud over grænserne for deres umiddelbare jurisdiktion. På grund af vægten af deres moralske støtte som de i så udstrakt grad viste deres egyptiske brødre var de i stand til at fjerne nogle af de allerstørste hindringer som troen var nødt til at overvinde i sin kamp for at gøre sig fri af den muslimske ortodoksis lænker. Ved hjælp af den effektive og rettidige indgriben fra de samme valgte repræsentanter var de i stand til at afværge de ulykker og farer som havde truet deres forfulgte medarbejdere i de sovjetiske republikker og at afværge det raseri som havde truet en af de mest værdifulde og ædle bahá'í institutioner med øjeblikkelig ødelæggelse. Intet mindre end den helhjertede assistance, hvad enten den var moralsk eller økonomisk, som de amerikanske troende, individuelt og kollektivt, følte sig tilskyndet til at yde ved adskillige lejligheder til de trængende og plagede blandt deres brødre i Persien, kunne have reddet disse ulykkelige ofre for konsekvenserne af de ulykker som havde ramt dem i de

år der fulgte efter 'Abdu'l-Bahás bortgang. Det var den offentlige omtale som deres amerikanske brødres bestræbelser havde skabt, de protester som de blev bevæget til at fremføre, de appeller og de begæringer de havde fremlagt, som mildnede disse lidelser og dæmpede volden fra troens værste og mest tyranniske modstandere landet. Hvem ellers, om ikke en af deres mest fremtrædende repræsentanter, har rejst sig for at tvinge den højeste domstol, som verden endnu har set, til at rette sin opmærksomhed mod de klagemål som en tro, der var blevet frarøvet et af sine helligste tilflugtssteder, havde tålt fra usurpatorens side? Hvem ellers har haft held til, gennem tålmodige og vedholdende bestræbelser, at sikre de skrevne bekræftelser som kundgør en forfulgt sags berettigelse og stiltiende anerkender dens ret til en uafhængig religiøs status? ”Kommissionen”, står der i resolutionen vedtaget af Folkeforbundets permanente mandatkommission, ”anbefaler at Rådet anmoder den britiske regering om at gøre indsigelser over for den irakiske regering med henblik på øjeblikkelig oprejsning fra benægtelsen af retfærdighed som ansøgerne (Bagdads åndelige bahá'í råd) har lidt under.” Hvem, bortset fra en amerikansk troende, er blevet bevæget til at opnå – fra en kongelig person – så bemærkelsesværdige og gentagne vidnesbyrd om Guds tros fornyende kraft, så påfaldende henvisninger til dens læres universalitet og dens missions ophøjethed? ”Bahá'í læren,” sådan er dronningens skrevne vidnesbyrd, ”bringer fred og forståelse. Den er som en stor omfavnelser der samler alle dem som længe har søgt efter håbets ord. Den accepterer alle de store profeter der er gået forud, den tilintetgør ikke andre overbevisninger og efterlader alle døre åbne. Bedrøvet

over den uophørlige strid blandt de troende fra mange trosretninger og træt af deres intolerance over for hinanden, opdagede jeg i bahá'í læren Kristi ægte ånd, der så ofte er blevet fornægtet og misforstået: enhed i stedet for strid, håb i stedet for fordømmelse, kærlighed i stedet for had og en storladet trøst for alle mennesker.” Har de amerikanske tilhængere af Bahá'u'lláhs tro ikke – gennem det mod som en af de mest strålende medlemmer af deres samfund har udvist – været medvirkende til at berede vejen for fjernelsen af de barrierer som i næsten et århundrede har hæmmet væksten og forkrøblet energien hos deres medtroende i Persien? Er det ikke Amerika der, bestandig opmærksom på 'Abdu'l-Bahás lidenskabelige bøn, har sendt et stadigt voksende antal af sine mest hengivne indbyggere til verdens ende – mænd og kvinder hvis eneste ønske i livet det er at konsolidere fundamentet for Bahá'u'lláhs verdensomfattende herredømme? I Europas nordligste hovedstæder, i de fleste af dens centrale stater, over hele Balkan, langs med de afrikanske, asiatiske og sydamerikanske kontinenters kyster findes der i dag en lille gruppe kvindelige pionerer som, på egen hånd og med knappe ressourcer, arbejder hårdt for den dags komme som 'Abdu'l-Bahá har forudsagt. Var Det Største Hellige Blads holdning, da hun nærmede sig afslutningen på sit liv, ikke et udtrykfuldt bevis på den uforlignelige andel, som hendes standhaftige og selvopofrende elskere på det (amerikanske) kontinent havde haft i at lette den byrde som havde tynget så længe og så tungt på hendes hjerte? Og endelig, hvem vil være så dristig at benægte at fuldførelsen af Mashriqu'l-Adhkárs overbygning – kronen på værket af Amerikas fortidige og nutidige

opnåelser – har smedet den mystiske kæde som, stærkere end nogensinde før, skal forbinde dens mesterbyggeres hjerter med Ham som er Kilden til og Midtpunktet for deres tro og Genstand for deres sandeste tilbedelse? Trosfæller på det amerikanske kontinent! Jeres præstationer både i fortiden og nutiden har i sandhed været storslåede! Umådeligt prægtigere er de underværker der ligger i fremtidens skød og venter på jer! Det bygningsværk som I har rejst ved jeres opofrelser mangler endnu at blive udstyret. Det hus, som nødvendigvis skal støttes af den højeste administrative institution som jeres hænder har fostret, står indtil nu uopført. Bestemmelserne fra hovedopbevaringsstedet for de love, som skal styre dets virksomhed, er indtil nu stort set uafslørede. Det banner som - hvis 'Abdu'l-Bahás ønsker skal opfyldes – nødvendigvis skal rejses i jeres eget land mangler endnu at blive foldet ud. Enheden som det banner skal være symbolet på er langt fra at være etableret endnu. Det maskineri som skal legemliggøre og bevare den enhed er endog ikke skabt endnu. Vil det blive Amerika, vil det blive et af landene i Europa som vil rejse sig og påtage sig det lederskab som er afgørende for at forme denne problemfyldte tidsalders skæbner? Vil Amerika tillade nogle af sine søstersamfund i øst eller vest at opnå et sådant herredømme som vil berøve det den åndelige forrang som det er blevet skænket, og som det indtil nu har bibeholdt på så ædel vis? Vil det ikke hellere bidrage til at forøge den uvurderlige arv, som en bortgangen Mesters kærlighed og visdom har tildelt det, ved en yderligere afsløring af de iboende kræfter som motiverer dets liv?

Dets fortid har været et vidnesbyrd om dets tros
uudtømmelige vitalitet. Mon ikke dets fremtid vil
bekræfte den?

Jeres sande broder,

Shoghi.
Haifa, Palæstina,
21. april, 1933.

Udfoldelsen af en verdenscivilisation

Udfoldelsen af en verdenscivilisation

Til Guds elskede og Den Nådiges tjenerinder i hele vesten.

Venner og medarbejdere til Bahá'u'lláhs nåde:

Som jeres partner i opbygningen af Den Nye Verdensorden, som Bahá'u'lláhs ånd klart har set, og hvis karakteristiske træk 'Abdu'l-Bahá, dens fuldkomne arkitekt, har skildret med sin pen, dvæler jeg for sammen med jer at betragte den scene som næsten femten års omvæltninger efter hans bortgang udfolder foran os.

Kontrasten mellem de voksende beviser på en stabil konsolidering, som ledsager fremgangen i den administrative orden for Guds tro, og de disintegrerende kræfter, der hamrer løs på et lidende samfundssystem, er lige så klar som den er fængslende. Både inden for og uden for bahá'í verdenen vokser tegnene og symbolerne - som på mystisk vis indvarsler den verdensordens fødsel hvis etablering nødvendigvis signalerer Guds sags gyldne tidsalder – og de mangedobles dag for dag. Ingen retsindig iagttager kan længere undgå at opdage dem. Han kan ikke blive forledt af den pinagtige langsomhed, der karakteriserer udfoldelsen af den civilisation, som Bahá'u'lláhs tilhængere slider for at oprette. Ej heller kan han blive vildledt af de svage manifestationer af tilbagevendende fremgang, der til tider synes at være i stand til at kontrollere den nedbrydende indflydelse fra de kroniske dårligdomme, der rammer institutionerne i en tidsalder i forfald. Tidens tegn er for talrige og tvingende til at tillade ham at tage fejl af deres karakter, eller forklejne deres betydning. Han kan, hvis han er retfærdig i sin dom, genkende den kæde af begivenheder som på den ene side forkynder institutionernes uimodståelige march, der direkte er forbundet

med Bahá'u'lláhs åbenbaring, og på den anden side bebuder de magters og fyrstendømmers undergang, som enten har ignoreret eller gjort modstand imod den – så han kan i dem genkende alle beviserne på virkningen af Guds altgennemtrængende vilje, formningen af Hans fuldkomment ordnede og verdensomspændende plan.

”Snart”, Bahá'u'lláhs egne ord forkynder det, ”vil den nuværende orden blive rullet sammen og en ny blive foldet ud i dens sted. Sandelig, din Herre siger sandheden og er kender af usete ting.” ”Ved Mig”, hævder Han højtideligt, ”nærmer dagen sig hvor Vi vil have rullet verden, og alt hvad der er deri, sammen og foldet en ny orden ud i dens sted. Han er i sandhed magtfuld over alle ting.” ”Verdens ligevægt,” forklarer Han, ”er blevet forstyrret gennem den vibrerende indflydelse fra denne mægtigste, denne nye verdensorden. Menneskehedens ordnede liv er blevet fuldstændigt forandret gennem dette enestående, dette vidunderlige systems kraft, hvis lige dødelige øjne aldrig før har set.” ”Tegnene på overhængende rystelser og kaos,” advarer Han verdens folkeslag om, ”kan nu skelnes, eftersom den herskende orden fremstår som beklagelig mangelfuld.”

Kære elskede venner! Løftet om denne nye verdensorden, som er bevaret i Bahá'u'lláhs åbenbaring, og hvis fundamentale principper er kommet til udtryk i skrifterne fra Hans Pagts Midtpunkt, involverer intet mindre end den fuldstændige forening af hele den menneskelige race. Denne forening skal være i overensstemmelse med de principper, som direkte harmoniserer med den ånd som besjæler og de love som styrer arbejdet i de institutioner, der allerede udgør det strukturelle grundlag for Hans tros administrative orden. Intet maskineri, som ikke opfylder den standard der indskærpes af bahá'í åbenbaringen, eller er i strid med det ophøjede forbillede, der er forordnet i Hans skrifter, som menneskehedens kollektive bestræbelser endnu måtte opfinde,

kan nogen sinde håbe på at opnå noget mere eller noget ud over den ”lille fred” som vor tros Ophav selv har hentydet til i Sine skrifter. *”Nu da I har afvist den største fred,”* har Han skrevet, idet Han formaner verdens konger og regenter, *”hold da fast ved denne lille fred, så I måske i nogen grad kan forbedre jeres forhold og forholdene for de der er afhængige af jer.”* Idet Han udførligt udtaler sig om denne lille fred, henvender Han sig i samme brev til jordens regenter således: *”Forson jer indbyrdes, så I ikke behøver flere våben end i et omfang, der kan sikre jeres territorier og selvstyrende landområder ... Vær forenede, oh jordens konger, for derved vil stridens storme blive bragt til tavshed iblandt jer, og jeres folkeslag vil finde hvile, hvis I er af dem der forstår. Skulle én iblandt jer gribe til våben mod en anden, rejs jer da alle imod ham, for dette er intet andet end åbenbar retfærdighed.”* På den anden side kan den største fred som undfanget af Bahá’u’lláh – en fred som uundgåeligt må følge efter som den praktiske konsekvens af verdens åndeliggørelse og sammensmeltningen af alle dens racer, trosretninger, klasser og nationer – ikke hvile på noget andet grundlag, og ikke bevares ved hjælp af nogen anden kraft end de guddommeligt fastsatte forordninger, som er implicitte i den verdensorden, der er knyttet til Hans hellige navn. I Sit brev, åbenbaret for næsten 70 år siden til Dronning Viktoria, har Bahá’u’lláh, idet han hentyder til denne største fred – erklæret: *”Det, som Herren har forordnet som det suveræne middel og det mægtigste redskab til at helbrede hele verden, er foreningen af alle dens folkeslag i én universel sag, én fælles tro. Dette kan på ingen måde opnås undtagen ved hjælp af en dygtig, en almægtig og inspireret læges kraft. Sandelig, dette er sandheden, og alt andet er blot en vildfarelse ... Tænk over disse dage, hvor Den Ældgamle Skønhed, Han som er Det Største Navn, er blevet sendt ned for at genoplive og forene menneskeheden. Se, hvordan de rejste sig imod Ham med*

*dragne sværd og begik det som fik Den Trofaste Ånd til at skælve. Og når Vi sagde til dem: 'Se, Verdensreformatoren er kommet, ' svarede de: 'Han er i sandhed en af urostifterne'.
"Det påhviler alle mennesker på denne dag," hævder Han i et andet brev, "at holde fast ved Det Største Navn og at etablere menneskehedens enhed. Der er intet sted at flygte til, intet tilflugtssted som nogen kan ty til, undtagen Ham."*

Menneskehedens myndighedsalder

Bahá'u'lláhs åbenbaring, hvis ophøjede mission er ingen anden end opnåelsen af denne organiske og åndelige enhed af hele forsamlingen af nationer, må – hvis vi er trofaste over for dens implikationer – betragtes som en åbenbaring, der ved sin fremkomst signalerer *hele den menneskelige races myndighedsalder*. Den bør betragtes ikke blot som endnu en åndelig genoplivelse i menneskehedens bestandigt omskiftelige skæbne, ikke blot som endnu et stadium i en kæde af fremadskridende åbenbaringer, ikke engang som kulminationen på en serie tilbagevendende profetiske cykler, men snarere som en afmærkning af det sidste og højeste stadium i den forbløffende evolution, der udgør menneskets kollektive liv på denne planet. Fremkomsten af et verdenssamfund, bevidstheden om verdensborgerskab, grundlæggelsen af en verdenscivilisation og en verdenskultur – alt dette må nødvendigvis ske samtidig med de begyndende stadier i udfoldelsen af bahá'í æraens gyldne tidsalder – og skal, i kraft af selve deres natur, betragtes (så vidt dette jordiske liv angår) som de yderste grænser for organiseringen af det menneskelige samfund, skønt mennesket som individ vil, ja, i virkeligheden, skal fortsætte med at gøre fremskridt og udvikle sig uendeligt - som et resultat af en sådan fuldbyrkelse.

Denne mystiske, altgennemtrængende og alligevel udefinerbare forandring som vi forbinder med modenhedens stade, uundgåelig i det enkelte menneskes liv og i udviklingen af frugten, må nødvendigvis - hvis vi forstår Bahá'u'lláhs ytringer korrekt - have sit sidestykke i evolutionen af det menneskelige samfunds organisering. Et lignende stade må før eller siden opnås i menneskehedens kollektive liv og frembringe et endnu mere slående fænomen i verdensrelationer og udruste hele den menneskelige race med sådanne potentialer af velvære, som i de efterfølgende

tidsaldre vil tilvejebringe den hoveddrivfjeder, der er påkrævet til den endelige fuldbyrdelse af dens ophøjede skæbne. Et sådant modenhedsstade i processen med at lede menneskeheden må til alle tider – hvis vi trofast anerkender den vældige påstand som Bahá'u'lláh har fremsat – forblive identificeret med den åbenbaring, som Han var overbringeren af. I en af de mest karakteristiske passager, Han selv har åbenbaret, bevidner Han, i et sprog som ingen kan tage fejl af, om sandheden i dette særlige princip for bahá'í troen: *”Det er blevet Os forordnet at Guds ord og alle potentialer deri skal åbenbares for mennesker i streng overensstemmelse med de forhold der forud er blevet bestemt af Ham som er Den Alvidende, Den Alvise ... Hvis Ordet pludselig skulle få tilladelse til at frigive alle sine latente energier, ville intet menneske kunne opretholde vægten af så mægtig en åbenbaring ... Overvej det som er blevet sendt ned til Muhamed, Guds Apostel. Omfanget af den åbenbaring, som Han var overbringeren af, var blevet klart forudbestemt af Ham som er Den Almægtige, Den Omnipotente. Men de som hørte Ham kunne kun fatte Hans formål i den udstrækning, det svarede til deres stade og åndelige kapacitet. På lignende vis afdækkede Han visdommens åsyn i forhold til deres evne til at bære byrden af Hans budskab. Ikke så snart havde menneskeheden nået modenhedens stade, før Ordet åbenbarede for menneskers øjne de latente energier, hvormed det var blevet udrustet – energier som manifesterede sig i deres herligheds fylde da Den Ældgamle Skønhed viste sig i året 60 i skikkelse af 'Alí-Muhammad, Báb.”*

'Abdu'l-Bahá har skrevet og forklaret denne grundlæggende sandhed: *”Alle skabte ting har deres grad eller stade af modenhed. Modenhedsperioden i et træs liv er den tid, hvor det bærer frugt ... Dyret opnår et stade, hvor det er fuldstændig udvokset, og i menneskenes verden når mennesket sin fulde modenhed, når lyset fra hans intelligens opnår sin*

største kraft og udvikling ... På lignende måde er der perioder og stader i menneskehedens kollektive liv. På et tidspunkt gennemgik den sit barndomsstade, på et andet sin ungdomsperiode, men nu er det trådt ind i sin længe forudsagte modenhedsfase, og beviserne herpå er tydelige overalt ... Det som var anvendeligt for at opfylde de menneskelige behov i racens tidlige historie kan hverken imødekomme eller tilfredsstille denne dags krav, det nye i denne periode og dets fuldbyrdelse. Menneskeheden er dukket op fra sit tidligere begrænsede og foreløbige oplæringsstade. Mennesket skal nu besjæles af nye dyder og kræfter, nye moralske normer, nye kapaciteter. Nye velsignelser, fuldkomne gaver venter ham og er allerede ved at dale ned over ham. Gaverne og velsignelserne i ungdomsperioden – skønt betimelige og tilstrækkelige i menneskehedens pubertet – er nu ude af stand til at imødekomme modenhedens fordringer.”

Integrationsprocessen

En sådan enestående og skæbnesvanger krise i menneskehedens organiserede liv kan desuden sammenlignes med højdepunktet af den store amerikanske republik politiske evolution – det stade som markerede fremkomsten af et forenet samfund af føderale stater. Fremkomsten af en ny national bevidsthed og en ny type civilisations fødsel, uendeligt rigere og ædlere end noget som dens enkelte bestanddele hver især kunne have håbet at opnå, kan siges at have proklameret det amerikanske folks myndighedsalder. Inden for denne nations territoriale grænser kan man betragte denne fuldbyrdelse som højdepunktet af processen af menneskelig ledelse. De forskelligartede og løst beslægtede elementer i et opdelt samfund blev bragt sammen, forenet og inkorporeret i et sammenhængende system. Skønt denne enhed kan fortsætte med at gå fremad i sammenhængskraft, skønt denne grad af enhed, der allerede er opnået, kan konsolideres

yderligere, skønt den civilisation, som denne enhed alene har kunnet fremkalde, måske vil udvides og blomstre, så kan man sige at det maskineri der er nødvendigt for en sådan udfoldelse i alt væsentligt er blevet oprettet i sin essentielle struktur, og den tilskyndelse som der krævedes til at lede og opretholde, den må, fundamentalt set, betragtes som værende bibragt. Man kan ikke forestille sig noget trin over denne fuldbyrkelse af national enhed, inden for den nations geografiske grænser, skønt dets folks højeste skæbne, som et konstituerende element i en stadig større enhed - som vil omfatte hele menneskeheden - stadigvæk må forblive uopfyldt. Men betragtet som en isoleret del kan man sige at denne integrationsproces har nået sin højeste og endelige fuldbyrkelse. Således er det stede hvortil menneskeheden nærmer sig i kraft af sin evolution. Bahá'u'lláhs tilhængere tror fuldt og fast, at den åbenbaring, som Den Almægtige Forordner har betroet Ham, er blevet udstyret med sådanne potentialer, som svarer til menneskeslægtens modenhed – kronen på værket og det mest betydningsfulde stede i dens evolution fra dens spæde begyndelse til manddomsalder. De successive grundlæggere af alle tidligere religioner, som fra ældgammel tid med stadig voksende intensitet har udgydt glansen fra én fælles åbenbaring på forskellige stader, der har markeret menneskehedens fremgang hen imod modenhed, kan således på en måde betragtes som forberedende manifestationer, der forudskikkede og jævnedes vejen for den Dagens Dag, hvor hele jorden vil være befrugtet og menneskehedens træ vil have ydet sin skæbnebestemte frugt. Ubestridelig som denne sandhed er, må dens udfordrende karakter dog aldrig få lov til at tilsløre formålet, eller forvrænge det princip, som ligger bag Bahá'u'lláhs udtalelser – udtalelser, som for altid har etableret alle profeternes absolutte enhed, Ham selv inkluderet, hvad enten de hører til fortiden eller fremtiden. Skønt de profeters mission, som kom

forud for Bahá'u'lláh, kan betragtes i det lys, skønt omfanget af guddommelig åbenbaring, som hver enkelt er blevet betroet, nødvendigvis må være forskelligt som et resultat af denne evolutionære proces, bør deres fælles oprindelse, deres grundlæggende enhed, deres formåls ensartethed på intet tidspunkt og under ingen omstændigheder blive misopfattet eller bestridt. At alle Guds budbringere skal betragtes som *"forblivende i det samme tabernakel, svævende i den samme himmel, siddende på den samme trone, ytrende den samme tale og forkyndende den samme tro"*, det skal, hvor meget vi end måtte prise omfanget af guddommelig åbenbaring, som er forundt menneskeheden på dette højeste stadi i dens evolution, forblive det uforanderlige grundlag for og det centrale dogme i bahá'í tro. Alle forskelle i den pragt, som hver af disse manifestationer af Guds lys, har udgydt over jorden, skal ikke tilskrives nogen iboende overlegenhed i den enkeltes grundlæggende karakter, men snarere den fremadskridende kapacitet, den stadigt voksende åndelige modtagelighed, som menneskeheden altid har manifesteret i sin udvikling hen imod modenhed.

Den endelige fuldbyrdelse

Kun de, som er villige til at forbinde den åbenbaring, der er forkyndt af Bahá'u'lláh, med fuldbyrdelsen af en så vældig evolution i hele menneskeslægtens kollektive liv, kan begribe betydningen af de ord som han har anset for passende at ytre, idet Han hentyder til denne forjættede dags herlighed og til varigheden af bahá'í æraen. *"Dette er dagenes konge"*, udbryder Han, *"den dag som har set Den Mest Elskedes komme, Han som gennem hele evigheden har været tiljublest som verdens attrå."* *"De hellige skrifter fra tidligere religiøse systemer,"* hævder Han videre, *"priser i ædle vendinger den jubelfest, som nødvendigvis må hilse denne Guds største dag velkommen. Vel er det med ham, der har levet og set denne*

dag og har erkendt dens stade.” ” Det er åbenbart,” forklarer Han i en anden passage, ”at enhver tidsalder, hvor en Guds manifestation har levet, er guddommeligt forordnet og i en vis forstand kan karakteriseres som Guds fastsatte dag. Men denne dag er enestående og skal skelnes fra dem, der er gået forud for den. Betegnelsen ’profeternes segl’ afslører fuldt ud dens høje stade. Den profetiske cyklus er sandelig afsluttet. Den Evige Sandhed er nu kommet. Han har rejst magtens fane og kaster nu Sin åbenbarings utilslørede glans på verden.” ”I denne mægtigste åbenbaring,” erklærer Han kategorisk, ”har alle fortidens religiøse systemer opnået deres højeste, deres endelige fuldbyrdelse. Det som er blevet gjort tydeligt i denne fremragende, denne mest ophøjede åbenbaring, er uden sidestykke i fortidens annaler, og fremtidige tidsaldre vil ej heller se dens lige.”

’Abdu’l-Bahás egne ikke mindre kategoriske udtalelser skal ligeledes erindres som bekræftende bahá’í verdensordenens enestående og vældige omfang. ”Århundreder,” bekræfter han i et af sine breve, ”nej, talløse tidsaldre skal forgå før Sandhedens Dagstjerne igen skinner i sin midsommerpragt, eller kommer til syne endnu engang i sin forårsherligheds stråleglans ... Den blotte forventning om den verdensorden, som Den Velsignede Skønhed indvarslede, ville have været tilstrækkeligt til at overvælde helgenerne i forgangne tider – helgener som længtes efter at tage del i dens mægtige herlighed, om så blot for et øjeblik.” ”Med hensyn til de manifestationer, som i fremtiden vil komme ned ’i ly af skyerne,” hævder han, i stadig klarere sprog, ”vid da i sandhed, at for så vidt angår deres forhold til kilden for deres inspiration, er de under Den Ældgamle Skønheds skygge. Men i relation til den tidsalder hvor de kommer til syne gør hver og en af dem ’hvad Han end vil.’” ”Dette hellige religionssystem,” forklarer han, idet han hentyder til Bahá’u’lláh, ”er oplyst af lyset fra Sandhedens Sol, der

skinner fra sit mest ophøjede stade og i hele sin glans' fylde, sin varme og herlighed."

Dødsqualer og fødselsveer

Kære elskede venner: Skønt Bahá'u'lláhs åbenbaring er blevet bragt os, så er den verdensorden, som en sådan åbenbaring nødvendigvis må afføde, endnu ikke kommet til verden. Skønt Hans tros heroiske tidsalder er forbi, så har de kreative energier, som den tid har frigivet, endnu ikke krystalliseret sig i det verdenssamfund som, når tidens fylde kommer, skal reflektere det klare lys i Hans herlighed. Skønt rammen for Hans administrative orden er blevet etableret, og den formende tidsalder i bahá'í æraen er begyndt, så er det forjættede rige – i hvilket frøene fra Hans institutioner skal modnes - alligevel ikke indledt endnu. Skønt Han har løftet Sin stemme, og fanen for Hans tro er blevet rejst i ikke mindre end 40 lande både i østen og vesten, så er menneskeslægtens helhed endnu ikke erkendt, dens enhed ikke forkyndt og banneret for Den Store Fred ikke hejst.

Bahá'u'lláh bekræfter selv at, "De højder, som det jordiske menneske kan opnå på denne dag gennem Guds allernådigste velvilje, er endnu uafslørede for hans blik. Eksistensens verden har aldrig haft, og besidder endnu ikke, kapaciteten til at modtage en sådan åbenbaring. Men den dag nærmer sig, hvor mulighederne for så stor en velvilje, i kraft af Hans befaling, vil blive manifesteret for menneskene."

For åbenbaringen af så stor en velvilje ville det synes uundgåeligt med en periode af intens tumult og udbredte lidelser. Strålende som den tidsalder har været, der har bevidnet påbegyndelsen af den mission, som Bahá'u'lláh er blevet betroet, så er det i stigende grad ved at blive synligt, at det interval, som nødvendigvis vil forløbe, før den tidsalder yder sine mest udsøgte frugter, vil blive overskygget af et sådant moralsk og socialt mørke, som alene kan forberede en

forstokket menneskehed på den belønning, som den er skæbnebestemt til at arve.

Vi bevæger os nu støt og uimodståeligt ind i en sådan periode. Blandt de skygger, som mere og mere samles omkring os, kan vi svagt skelne glimtene fra Bahá'u'lláhs forunderlige herredømme, der kommer uroligt til syne på historiens horisont. Vi, 'halvlysets generation', der lever i en tid, der kan karakteriseres som inkubationstiden for verdensstatssamfundet, som forudset af Bahá'u'lláh, vi er blevet overdraget en opgave, hvis fulde privilegium vi aldrig kan påskønne tilstrækkeligt, og hvis besværligheder vi endnu kun svagt kan erkende. Vi kan sagtens forestille os, vi der er kaldet til at opleve virkningen af de mørke kræfter, som er bestemt til at slippe en syndflod af pinefulde lidelser løs, at den mørkeste time, som skal gå forud for morgengryet til vor tros gyldne tidsalder endnu ikke har slået. Dybt som mørket er, der allerede omkranser jorden, så er de lidelsesfulde prøvelser, som verden skal gennemleve, stadig på det forberedende stadi, ej heller kan man forestille sig deres mørke. Vi står på tærsklen til en tid, hvis krampetrækninger i samme grad proklamerer den gamle ordens dødsqualer og den nyes fødselsveer. Gennem troens skabende indflydelse, forkyndt af Bahá'u'lláh, kan det siges, at denne nye verdensorden er blevet undfanget. På nuværende tidspunkt kan vi opleve dens røre i skødet af en tidsalder i fødselsveer— en tidsalder, der venter på den fastsatte time, hvor den kan afkaste sin byrde og afgive sin afgreste frugt.

"Hele jorden," skriver Bahá'u'lláh, *"befinder sig nu i en tilstand af svangerskab. Den dag nærmer sig, hvor den vil have afgivet sine ædleste frugter, hvor de højest knejsende træer, de mest fortryllende blomster, de mest himmelske velsignelser vil være spiret frem fra den. Umådelig ophøjet er den brise, som vifter fra din Herre, Den Lovpristes klædning! For se, den har udgydt sin duft og gjort alle ting nye! Vel er*

det med dem som forstår.” ”Guds nådes fremstormende vinde,” forkynder Han i Súratu’l-Haykal, ” er passeret hen over alle ting. Enhver skabning er blevet udstyret med alle de potentialer, som den kan bære. Og alligevel har verdens folkesalg afvist denne nåde! Ethvert træ er blevet udstyret med de mest udsøgte frugter, ethvert hav beriget med de mest lysende perler. Mennesket selv er blevet skænket forståelsens og kundskabens gaver. Hele skabelsen er blevet gjort til modtageren af Den Algavmildes åbenbaring, og jorden til gemmestedet for ting, der er uudgrundelige for alle undtagen Gud, Sandheden, Kenderen af usete ting. Den tid nærmer sig, hvor enhver skabt ting vil have afkastet sin byrde. Forherliget være Gud, som har forundt os denne nåde, som omfatter alle ting, hvad enten de er sete eller usete!”

”Da Guds kalden blev opløftet,” har ’Abdu’l-Bahá skrevet, ”indåndede den nyt liv i menneskehedens legeme og indgød en ny ånd i hele skabelsen. Det er af den årsag, at verden er blevet berørt i sit inderste, og menneskers hjerter og samvittighed er blevet vakt. Snart vil beviserne på denne genoplivelse blive åbenbaret, og de der ligger i dyb søvn vil blive vækket.”

Universel gæring

Når vi ser på verden omkring os, kan vi ikke undgå at bemærke de mangfoldige beviser på den universelle gæring, som på hvert af klodens kontinenter og i hvert område af menneskelivet - det være sig religiøst, socialt, økonomisk eller politisk – er ved at rense og omforme menneskeheden i forventning om den dag, hvor menneskeslægtens helhed er blevet erkendt, og dens enhed etableret. Imidlertid kan man skelne en dobbelt proces, der hver på sin måde og med forøget fremdrift udviser en tendens til at bringe de kræfter til et klimaks, som er ved at transformere jordens overflade. Den første er i alt væsentligt en integrerende proces, mens den anden fundamentalt set er nedbrydende. Efterhånden som den førstnævnte støt udvikler sig, udfolder den et system, der godt kunne tjene som et mønster for den verdensregeringsform som en mærkeligt oprørt verden konstant bevæger sig hen mod; mens den sidstnævnte, efterhånden som dens nedbrydende indflydelse bliver dybere, med stigende voldsomhed tenderer mod at nedrive de forældede barrierer, som søger at blokere menneskehedens fremskridt hen mod dens skæbnebestemte mål. Den konstruktive proces er forbundet med tilsynecomsten af Bahá'u'lláhs tro, og den er varslet om den nye verdensorden, som troen nødvendigvis snart må etablere. De destruktive kræfter, som karakteriserer den anden proces bør identificeres med en civilisation, der har nægtet at leve op til en ny tidsalders forventninger, og som en konsekvens heraf er den ved at munde ud i nedgang og kaos. En titanisk, en åndelig kamp, uden sidestykke i sin storhed og alligevel usigelig strålende i sin yderste konsekvens, er ved at blive udkæmpet som et resultat af disse modsatrettede tendenser i denne overgangstid, som det organiserede samfund af Bahá'u'lláhs tilhængere og menneskeheden som et hele passerer igennem.

Den ånd, som har inkarneret sig i en voksende tros institutioner, er - i løbet af sin march fremad for verdens frelse – stødt på og nu i kamp med sådanne kræfter, som i de fleste tilfælde er selve negationen af denne ånd, og hvis fortsatte eksistens uundgåeligt må hindre den i at opnå sit formål. De hule og forslidte institutioner, de forældede doktriner og overbevisninger, de golde og miskrediterede traditioner, som disse kræfter repræsenterer, bør man lægge mærke til, er i visse tilfælde blevet undermineret af deres alderdomssvækkelse, tabet af deres sammenhængskraft, og deres egen iboende korrupsion. Nogle få er blevet revet bort af de fremstormende styrker, som bahá'í troen på så mystisk vis har forløst i fødselstimen. Andre er døet hen og er blevet fuldstændig miskrediterede som et direkte resultat af en forfængelig og svag modstand mod dens fremkomst i de første stadier af dens udvikling. Atter andre, der frygtede den udbredte indflydelse fra de institutioner, i hvilken den samme ånd på et senere stade var blevet virkeliggjort, havde mobiliseret deres kræfter og indledt deres angreb, der til gengæld var bestemt til, efter en kort og illusorisk succes, at lide et vanærende nederlag.

Denne overgangstid

Det er ikke mit formål at minde om, og endnu mindre at forsøge en detaljeret analyse af, de åndelige kampe, som fulgte, eller specielt omtale de sejre, som har bidraget til Bahá'u'lláhs tros hæder siden dagen for dens grundlæggelse. Mit hovedanliggende angår ikke de hændelser, som har kendetegnet bahá'í religionssystemets apostolske tidsalder, men snarere de iøjnefaldende begivenheder, som kommer for dagen, og de tendenser, som karakteriserer den formende periode i dens udvikling, denne overgangstid, hvis trængsler er forløberne for den æra af velsignet lykke, som skal inkarnere Guds højeste formål for hele menneskeheden.

Jeg har i en tidligere meddelelse kort hentydet til den katastrofale nedgang for mægtige kongeriger og kejserriger umiddelbart før 'Abdu'l-Bahás bortgang, hvis død kan siges at have indvarslet den første fase af den overgangstid, hvori vi nu lever. Opløsningen af det tyske kejserrige, det ydmygende nederlag der blev påført dets regent, efterfølgeren og efterkommeren i lige linje af den preussiske konge og kejser, som Bahá'u'lláh havde henvendt Sin højtidelige og historiske advarsel til, sammen med udslettelsen af det østrig-ungarske monarki, resten af det engang så mægtige hellige romerske imperium, blev begge fremskyndet af en krig, hvis udbrud signalerede begyndelsen på den frustrationens tidsalder, som var bestemt til at gå forud for etableringen af Bahá'u'lláhs verdensorden. Begge disse skæbnesvangre begivenheder kan betragtes som de tidligste hændelser i den turbulente tid, hvis mørkeste fases yderste rand vi nu er på vej ind i.

Til Napoleon den Tredjes erobrere havde ophavsmanden til vores tro, på morgenen for kongens sejr, i Den Helligste Bog henvendt denne klare og ildevarslende advarsel: *"Oh konge af Berlin! ... Vogt dig for, at ikke hovmod skal afskære dig fra at erkende daggryet for guddommelig åbenbaring, at ikke jordisk begær som et slør skal adskille dig fra Beherskeren af tronen i det høje og jorden derunder. Således råder dig Den Højestes Pen. Han er, sandelig, Den Nådigste, Den Mest Gavnildte. Husker du den, hvis magt oversteg din (Napoleon III), og hvis stude overgik dit? Hvor er han? Hvor er det, han besad? Vogt dig, og vær ikke blandt dem der sover fast. Ham var det, der kastede Guds epistel bag sig, da Vi bekendtgjorde for ham, hvad tyranniets hærskarer havde påført Os af lidelse. Derfor blev han ramt af vanære fra alle sider, og han faldt i støvet i stor fortabelse. Tænk dybt over ham, o konge, og over dem, der ligesom du har erobret byer og hersket over mennesker. Den Albarmhjertige bragte dem ned fra deres paladser til deres grave. Tag dig i vare, vær blandt dem, der tænker efter.*

Bahá'u'lláh profeterer i en anden passage i den samme bog.
... *"Oh Rhinens bredder! Vi har set jer dækket med levret blod, eftersom gengældelsens sværd var draget mod jer; og I skal få endnu en rystelse . Og vi hører Berlins klagesange, skønt den i dag står i iøjnefaldende pragt."*

Islams sammenbrud

Sammenbruddet i shia hierarkiets magt i et land, som i århundreder havde været en af den muslimske fanatismes uindtagelige højborge, var en uundgåelig konsekvens af den bølge af sekularisering, som på et senere tidspunkt skulle trænge ind i nogle af de mest magtfulde og konservative gejstlige institutioner både på det europæiske og det amerikanske kontinent. Skønt det ikke var det direkte resultat af den sidste krig, så understregede og uddybede denne pludselige skælven, som havde grebet denne hidtil urokkelige søjle af islamisk ortodoksi, de problemer og den rastløshed, som en krigstræt verden var plaget af. Shia islam havde en gang for alle mistet sin kampstyrke i Bahá'u'lláhs fødeland, og som en direkte konsekvens af dens uforsonlige fjendtlighed over for Hans tro, og dens stridslystne magt, havde den sat sine rettigheder og privilegier over styr, var blevet degraderet og demoraliseret, og var ved at blive dømt til håbløst mørke og endelig udslettelse. Men ikke mindre end tyve tusinde martyrer måtte ofre deres liv, før sagen som de havde støttet og var døde for, kunne meddele denne første sejr over dem, som var de første til at nægte at anerkende dens påstande og meje dens tapre krigere ned. *"De var præget af elendighed og fattigdom, og de vendte tilbage med Guds vrede."*

"Se," skriver Bahá'u'lláh, idet Han kommenterer et moralsk nedsunken folk, *hvordan shia islams udtalelser og handlinger har sløvet glæden og inderligheden i dens tidlige dage, og tilsmudset dens lys' jomfruelige stråleglans. I dens urtid, mens de endnu holdt fast ved de forskrifter, som er forbundet med*

navnet på deres profet, Menneskehedens Herre, var deres løbebane markeret af en ubrudt kæde af sejre og triumfer. Efterhånden som de gradvist forvildede sig bort fra deres fuldkomne leder og mesters sti, som de vendte sig bort fra Guds lys og forvanskede Hans guddommelige enheds princip, og som de i stadig højere grad centrerede deres opmærksomhed på dem, som kun åbenbarede Hans Ords kraft, blev deres magt vendt til svaghed, deres herlighed til skam og deres mod til frygt. Du bevidner hvilket kritisk punkt de er kommet til.”

Qajár dynastiets undergang - et dynasti der var den åbent erklærede forsvarer og det villige instrument for et præsteskab i opløsning – skete næsten samtidigt med den ydmygelse, som shiaernes gejstlige ledere havde måttet lide. Fra Muhammad Sháh og ned til den sidste, svage monark i det dynasti blev Bahá'u'lláhs tro nægtet den saglige overvejelse, den uhildede og retfærdige behandling, som dens sag med rette havde krævet. Den var tværtimod blevet chikaneret på det grusomste, konstant forrådt og forfulgt. Bábs martyrium; Bahá'u'lláhs landsforvisning; konfiskeringen af Hans jordiske besiddelser; Hans fængsling i Mázindarán; terrorregimet som holdt Ham som fange i det mest modbydelige fangehul; intrigerne, protesterne og bagtalelserne, som tre gange fornyede Hans eksil og førte til Hans endelige indespærring i den mest trøstesløse af alle byer; de skammelige domme der blev fældet med de juridiske og gejstlige myndigheders sammensværgelse mod Hans uskyldige tilhængeres person, ejendom og ære – disse fremstår som værende blandt de ondeste gerninger, for hvilke eftertiden vil holde dette blodbesudlede dynasti ansvarlig. Endnu en barriere, som havde forsøgt at forhindre troens march fremad, var nu blevet fjernet.

Skønt Bahá'u'lláh var blevet forvist fra Sit fødeland, var den strøm af ulykker, som var fejlet hen over Ham og Bábs tilhængere med et sådant raseri, på ingen måde på tilbagetog.

Under Hans sags ærkefjende, den tyrkiske sultans jurisdiktion, var et nyt kapitel i Hans altid tilbagevendende prøvelser blevet påbegyndt. Omstyrtelsen af sultanatet og kalifatet, sunni islams to søjler, kan ikke ses i noget andet lys end som den uundgåelige konsekvens af den voldsomme, vedvarende og overlagte forfølgelse, som monarkerne fra det vaklende 'Uthmán kongehus, de anerkendte efterfølgere af profeten Muhammed, havde indledt imod dem. Fra byen Konstantinopel, det traditionelle sæde for både sultanatet og kalifatet, havde Tyrkiets regenter i en periode på næsten trekvart århundrede stræbt efter, med usvækket nidkærhed, at standse en tro, som de frygtede og afskyede. Fra det tidspunkt, hvor Bahá'u'lláh satte fod på tyrkisk jord og i realiteten blev gjort til fange af islams mægtigste magthaver indtil året for Det Hellige Lands befrielse fra tyrkisk åg, havde successive kaliffer, og især Sultan 'Abdu'l-Azíz og 'Abdu'l-Hamíd, med den fulde udøvelse af deres åndelige og verdslige autoritet, som deres ophøjede embede havde tildelt dem, hjemsogt både Grundlæggeren af vores tro og Pagtens Midtpunkt med sådanne lidelser og prøvelser som intet sind kan fatte dybden af, ej heller nogen pen eller tunge beskrive. De alene kunne have vurderet eller tålt dem.

Bahá'u'lláh har gentagne gange vidnet om disse lidelsesfulde prøvelser: *"Ved Den Almægtiges retfærdighed! Skulle Jeg berette for dig fortællingen om de ting, som er overgået Mig, ville menneskers sjæle og sind være ude af stand til at bære tyngden af dens byrde. Gud selv er Mit vidne."* *"Tyve år er gået,"* har Han skrevet, idet Han henvender sig til kristenhedens konger, *"i hvilke Vi hver dag har smagt smerten af en ny prøve. Ingen af dem, der var før Os, har udholdt det, Vi har måttet udholde. Om I dog kunne fatte det! De, der rejste sig mod Os, har dræbt Os, har udgydt Vort blod, har plyndret Vor ejendom, og gjort vold på Vor ære."* *"Genkald jer Mine sorger,"* har Han åbenbaret i en anden anledning,

”Mine bekymringer og Min uro, Mine smerter og prøvelser, forholdene under Mit fangenskab, de tårer jeg har fældet, Min kvals bitterhed, og nu Min fængsling i dette fjerne land ... Kunne du få fortalt, hvad der er overgået Den Ældgamle Skønhed, ville du flygte ud i ødemarken og græde med stor sørgmodighed ... Hver morgen, når Jeg rejste Mig fra Min seng, opdagede Jeg de talløse lidelsers hærskarer ophobet bag Min dør; og hver nat, når Jeg lagde Mig, var Mit hjerte sønderrevet af voldsom smerte over hvad, det havde tålt fra dets fjenders djævelske grusomhed.”

De ordrer som disse fjender udstedte, de forvisninger som de forordnede, de krænkelser de påførte Ham, de planer de udtænkte, de undersøgelser de gennemførte, de trusler de fremførte, de grusomheder de var rede til at begå, de intriger og usselheder som de, deres ministre, deres guvernører og militærchefer havde nedværdiget sig til, udgør en beretning, som man næppe kan finde en parallel til i nogen åbenbart religions historie. Den blotte opremsning af de mest iøjnefaldende træk ved dette dystre tema ville være tilstrækkeligt til at fylde et bind. De vidste udmærket godt, at sagens åndelige og administrative centrum, som de havde stræbt efter at rykke op med rode, nu var flyttet over på deres domæne, at dets ledere var tyrkiske statsborgere, og at hvilke ressourcer de end kunne råde over var i deres vold. At det i en periode på næsten halvfjerds år, mens det stadigvæk befandt sig i sin ubestridte magts fylde, mens det blev forstærket af en nabostats civile og gejstlige myndigheders intriger, og var sikker på støtte fra de af Bahá'u'lláhs slægtninge, som havde gjort oprør imod og var udtrådt af Hans sag, ikke skulle lykkes for dette despoti til slut at udrydde en blot og bar håndfuld af dets fordømte undersåtter må nødvendigvis, for enhver ikke-troende iagttagelse, forblive en af de mest fascinerende og mystiske episoder i moderne historie.

Den sag, som Bahá'u'lláh stadigvæk var den synlige leder af, havde på trods af en kortsynet fjendes beregninger unægtelig triumferet. Intet fordomsfrit sind, der trængte ind under overfladen på de forhold, der omgav Fangen i 'Akká, kunne længere tage fejl af den eller afvise den. Skønt spændingen, som havde været løst, steg for en tid efter Bahá'u'lláhs bortgang, og fæerne ved en stadigvæk usikker situation blev genoplivet, blev det i stigende grad åbenbart, at forfaldets snigende kræfter, som i mange og lange år havde ædt sig ind på en syg nations vitale dele, nu bevægede sig hen imod et klimaks. En række internationale krampetrækninger, hver af dem mere ødelæggende end den forrige, var allerede blevet sluppet løs, bestemt til, i deres kølvand, at medbringe en af de mest katastrofale begivenheder i moderne tid. Mordet på den arrogante despot i året 1876; den russisk-tyrkiske konflikt der snart fulgte lige efter; frihedskrigen der fulgte efter den; opkomsten af den ung-tyrkiske bevægelse; den tyrkiske revolution i 1909 som fremskyndede 'Abdu'l-Hamíds fald; Balkan-krigen med deres katastrofale konsekvenser; befrielsen af Palæstina, der i sit skød hvilede byerne Akká og Haifa, verdenscentret for en frigjort tro; den yderligere sønderlemmelse forordnet af Versailles-traktaten; afskaffelsen af sultanatet og kongehuset 'Uthmáns fald; udslettelsen af kalifatet; opløsningen af statsreligionen; ophævelsen af sharia lovgivningen og offentliggørelsen af en universel civil retlig lovsamling; undertrykkelsen af forskellige rangordener, trosretninger, traditioner og ceremonier, som man mente var uløseligt sammenvævet med den muslimske tro - disse indtraf med en lethed og hurtighed, som intet menneske havde turdet forestille sig. I disse ødelæggende slag, uddelt af ven og fjende i samme grad, af kristne nationer og bekendende muslimer, genkendte enhver tilhænger af Bahá'u'lláhs forfulgte tro beviser på sin religions afdøde Grundlæggers styrende hånd,

som fra det usynlige rige slap en syndflod af velfortjente ulykker løs på en oprørske religion og nation. Sammenlign beviserne på de guddommelige prøvelser, som overgik Jesu Kristi forfølgere med disse historiske gengældelser, som i den sidste del af Bahá'í æraens første århundrede har kastet hovedfjenden af Bahá'u'lláhs religion i støvet. Havde den romerske kejser ikke, i anden halvdel af det første århundrede af den kristne æra, efter en smertefuld belejring af Jerusalem, lagt den hellige by øde, tilintetgjort templet, vanhelliget og plyndret det allerhelligste for dets skatte og transporteret dem til Rom, oprettet en hedensk koloni på Zion-bjerget, massakreret jøderne og landsforvist og spredt de overlevende?

Sammenlign endvidere disse ord, som den forfulgte Kristus, som bevidnet af evangeliet, henvendte til Jerusalem, med Bahá'u'lláhs proklamation til Konstantinopel, åbenbaret mens Han lå i Sit fjerne fængsel, og som Han optegnede i Den Helligste Bog: *"Oh Jerusalem, Jerusalem, du som dræber profeterne og stener dem, der bliver sendt til dig, hvor ofte ville Jeg ikke have samlet mine børn, ligesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger!"* Og igen, mens Han græder over byen: *"Havde du kendt, selv du, i det mindste på denne din dag, de ting som hører til din fred! men nu er de skjult for dine øjne. For de dage skal komme over dig, hvor dine fjender vil grave en skyttegrav omkring dig, og omringe dig, og inddæmme dig på alle sider, og jævne dig med jorden, og dine børn med dig; og de vil ikke efterlade sten på sten; fordi du ikke kendte din besøgstid."*

"Oh du plet som er placeret på bredderne af to have!" således taler Bahá'u'lláh direkte til byen Konstantinopel, *"Tyranniets trone er i sandhed blevet etableret på dig, og hadets flamme er blevet sat i brand i dit bryst på en sådan måde, at Hærskarerne i Det Høje, og de der cirkler omkring Den Ophøjede Trone, har jamret og klaget. Vi ser i dig, at de*

tåbelige regerer over de vise, og mørket hoverer over lyset. Du er sandelig opfyldt af åbenbart hovmod. Har din ydre stråleglans gjort dig forfængelig? Ved Ham som er menneskehedens Herre! Den vil snart gå til grunde, og dine døtre og dine enker og alle de slægter, som opholder sig i dig, skal sørge. Således oplyser Den Alvidende, Den Alvise dig."

Til Sultan 'Abdu'l - 'Azíz, den monark som forordnede alle Bahá'u'lláhs tre landsforvisninger, henvendte Grundlæggeren af vor tro disse ord, mens Han var fange i sultanens hovedstad: *"Lyt, oh konge, til Hans tale, Han der taler sandhed, Han der ikke beder dig om at lønne Ham med de ting, som Gud har valgt at skænke dig, Han der ufejlbarligt betræder den lige vej. ... Hold dig Guds ufejlbarlige vægt for øje, og vej dine gerninger hver dag, hvert øjeblik af dit liv på den vægt, som en der står i Hans nærvær. Bring dig selv til regnskab, før du bliver indstævnet til doms, på den dag hvor intet menneske vil have styrke til at stå op af frygt for Gud, dagen der vil få de uagtsommes hjerter til at skælve."* Til ministrene i den tyrkiske stat åbenbarede Han i samme brev: *"Det påhviler jer, oh statens ministre, at overholde Guds forskrifter og at opgive jeres egne love og regler og at være af dem, som bliver ret vejledt ... I skal inden længe blive klar over konsekvenserne af det, som I har gjort i dette forfængelige liv, og vil blive gengældt for dem ... Hvor utallige er ikke de, som i svundne tider har begået de ting, som I har begået, og som, skønt de var af højerestående rang end jer, til slut er blevet til støv igen og er blevet overgivet til deres uundgåelige skæbne! ... I skal følge i deres kølvand og vil blive tvunget til at træde ind i en bolig, hvor ingen findes, som vil slutte venskab med jer eller hjælpe jer. ... Jeres livs dage skal rulle bort, og alle de ting, som I er optaget af og som I praler af, skal gå til grunde, og I vil med stor sikkerhed blive stævnet af et kompagni af Hans engle til at indfinde jer på det sted, hvor alle skabelsens lemmer vil blive tvunget til at*

skælve, og hver undertrykker til at gyse ... Dette er dagen, som uundgåeligt vil komme til jer, timen som ingen kan udsætte.” Til indbyggerne i Konstantinopel henvendte Bahá’u’lláh disse ord i det samme brev, mens Han levede livet som landsforvist i deres midte: *”Frygt Gud, I byens beboere, og så ikke splidens sæd blandt menneskene ... Jeres dage vil henrinde, som dagene for dem der gik forud for jer. Til støv skal I vende tilbage, just som jeres fædre fra gammel tid vendte tilbage.”* ” Vi fandt”, bemærker Han endvidere, *”ved Vor ankomst til byen dens guvernører og dens ældste som børn, der var samlet omkring og muntrede sig med ler ... Vort indre øje græd såre over dem og over deres overtrædelser og deres fuldstændige tilsidesættelse af det, som de var skabt til ... Den dag nærmer sig, hvor Gud vil have oprejst et folk, som vil kalde Vore dage frem i erindringen, som vil fortælle historien om Vore prøvelser, som vil kræve genindsættelsen af Vore rettigheder fra dem, som uden en tøddel af bevis, har behandlet Os med åbenbar uretfærdighed. Gud vil med sikkerhed herske over de menneskers tilværelse, som har forurettet Os, og er fuldt ud vidende om deres gerninger. Han vil helt bestemt lægge hånd på dem for deres synder. Han er i sandhed den strengeste hævner.”* ”Derfor”, formaner Han dem nådigt, *”skal I lytte til Min tale, og vende tilbage til Gud og angre, at Han gennem Sin nåde må vise jer barmhjertighed, må bortvaske jeres synder og tilgive jeres overtrædelser. Storheden i Hans nåde overgår raseriet i Hans vrede, og Hans nåde omfatter alle, der er blevet kaldt til live og ikklædt livets dragt, hvad enten de tilhører fortiden eller fremtiden.”*

Og til slut finder vi disse profetiske ord optegnet i Lawh-i-Ra’ís: *”Lyt, oh leder ... til Guds stemme, Den Ophøjede, Hjælpen i Fare, Den Selvbestående ... Du har, oh leder, begået det som har fået Muhamed, Guds Apostel, til at stønne i Det Mest Ophøjede Paradis. Verden har gjort dig*

hovmodig i en sådan grad, at du har vendt dig bort fra Det Ansigt, gennem hvis lys Hærskarerne i Det Høje er blevet oplyst. Snart vil du befinde dig i åbenbar rådvildhed. ... Den dag nærmer sig, hvor Mysteriets Land (Adrianopel), og hvad der er ved siden af det, vil blive forandret og glide ud af hænderne på kongen; og der skal opstå tumult, og sorgens stemme vil løfte sig, og beviserne på fortræd vil blive åbenbaret på alle sider, og forvirring vil brede sig på grund af det som er overgået disse fanger i hænderne på undertrykkelsens hær. Tingenes forløb vil blive ændret, og forholdene vil blive så frygtelige, at selve sandet på de øde bakker vil jamre, og træerne på bjerget vil græde, og blod vil flyde ud af alle ting. Så vil du se menneskene i dyb kvide.”

Der skulle gå tretten hundrede år fra profeten Muhameds død, før ugyligheden af kalifatet – hvis grundlæggere havde tilranet sig Guds Apostels retmæssige efterfølgeres autoritet – kunne blive fuldt ud og offentligt påvist. En institution, som ved sin påbegyndelse havde trampet på så hellig en ret og sluppet en så ulykkelig splittelses kræfter løs, en institution som i vor tid havde tildelt så frygteligt et slag til en tro, hvis forløber selv var en efterkommer af de selv samme imamer, hvis autoritet den institution havde fornægtet; en sådan institution fortjente fuldt ud den tugtelse, som havde beseglet dens skæbne.

Teksten i visse muhamedanske traditioner, hvis autenticitet muslimer selv anerkender, og som ofte er blevet citeret af fremtrædende orientalske bahá'í forskere og forfattere, vil tjene til at bestyrke argumentet og belyse det tema, som jeg har forsøgt at gøre rede for: *”I de sidste dage vil en frygtelig ulykke overgå Mit folk, foranlediget af deres hersker, så stor en ulykke at intet menneske nogen sinde har hørt den overgået. Så voldsom vil den blive, at ingen kan finde et tilflugtssted. Gud vil så nedsende en af Mine efterkommere, en der er udsprunget af Min familie, som vil fylde jorden med*

rimelighed og retfærdighed, just som den er blevet fyldt med uretfærdighed og tyranni.” Og igen: ”En dag vil blive bevidnet af Mit folk, hvor der ikke vil være andet tilbage af islam end et navn, og af Koranen intet andet end en facade. Den tidsalders lærde vil være de mest onde, som verden nogen sinde har set. Fra dem er der kommet fortræd - fortræd der vil falde tilbage på dem selv.” Og igen: ”I den time skal Hans fordømmelse ramme jer, og jeres forbandelse skal hjem søge jer, og jeres religion skal forblive et tomt ord på jeres tunger. Og når disse tegn kommer til syne iblandt jer, forvent da den dag, hvor den rødglødende vind vil have fejlet hen over jer, eller den dag, hvor I vil være blevet vansirede, eller stenene vil have regnet ned over jer.”

”Oh Koranens folk”, erklærer Bahá’u’lláh meget sigende, idet Han henvender sig til sunni og shia islams samlede kræfter, ”Guds profet, Muhamed, fælder i sandhed tårer ved synet af jeres grusomhed. I har bestemt fulgt jeres onde og korrupte lyster og vendt jeres ansigt bort fra vejledningens lys. Inden længe vil I blive vidner til resultatet af jeres gerninger; for Herren, Min Gud, holder øje med jer og er opmærksom på jeres adfærd ... Oh forsamling af muslimske gejstlige! Ved jeres gerninger er folkets ophøjede stade blevet fornedret, islams banner er blevet tilbagevist, og dens mægtige trone er faldet.”

Svækkelse af de kristne institutioner

Så meget for islam og de forkrøblende slag, som dens ledere og institutioner har modtaget – og stadig kan få – i dette, det første århundrede af bahá’í æraen. Hvis jeg har dvælet for længe ved dette emne, hvis jeg i uforholdsmæssig grad har citeret fra de hellige skrifter til støtte for mit argument, så er det alene på grund af min stærke overbevisning om, at disse gengældelsens ulykker, som er regnet ned over den ledende undertrykker af Bahá’u’lláhs tro, ikke kun bør regnes blandt

overgangstidens gribende hændelser, men som nogle af de mest forbløffende og betydningsfulde begivenheder i nutidens historie.

Både sunni og shia islam havde, gennem de krampetrækninger som havde ramt dem, bidraget til at fremskynde den nedbrydende proces, som jeg tidligere har refereret til – en proces, som i selve sin natur skal bane vejen for den fuldstændige omorganisering og forening, som verden, skal opnå i ethvert aspekt af sit liv. Hvad med kristendommen og de kirkeretninger den bliver identificeret med? Kan man sige, at denne svækkelsesproces, som har angrebet Muhameds religionssystem, har været ude af stand til at udøve sin skadelige indflydelse på de institutioner, der forbindes med Jesu Kristi tro? Har disse institutioner allerede oplevet påvirkningen fra disse truende kræfter? Er deres fundament så sikkert og deres vitalitet så stor, at det sætter dem i stand til at modstå dette stormløb? Vil det, efterhånden som forvirringen fra en kaotisk verden spredes og bliver dybere, falde som bytte for deres vold? Har de mere ortodokse blandt dem allerede rejst sig og hvis ikke vil de rejse sig for at tilbagevise angrebet fra en sag, som - efter at have revet den muslimske ortodoksis barrierer ned – nu rykker ind i hjertet af kristenheden, både på det europæiske og de amerikanske kontinenter? Ville en sådan modstand så sæden af yderligere splid og forvirring, og følgelig indirekte tjene til at fremskynde den lovede dags komme?

Disse spørgsmål kan vi kun delvis svare på. Kun tiden kan åbenbare af hvilken art den rolle bliver, som de institutioner, der er direkte associeret med den kristne tro, er bestemt til at antage i denne, bahá'í æraens formende tidsalder, denne mørke overgangstid, hvorigennem hele menneskeheden er ved at passere. Men sådanne begivenheder, som allerede er hændt, er af en sådan beskaffenhed, at de kan indikere den retning, hvori disse institutioner bevæger sig. Vi kan til en vis grad vurdere

den sandsynlige virkning, som de kræfter, der opererer både inden for og uden for bahá'í troen, vil udøve på dem. Ingen objektiv iagttagelse kan undgå at indrømme, at kræfterne fra irreligiøsitet, fra en ren og skær materialistisk filosofi, fra utilsløret hedenskab er blevet sluppet løs og nu er ved at brede sig; og ved at konsolidere sig er de begyndt at invadere nogle af de stærkeste kristne institutioner i den vestlige verden. At disse institutioner bliver stadig vanskeligere at styre, at nogle få iblandt dem allerede svagt er bevidste om den udbredte indflydelse fra Bahá'u'lláh's sag, at de, efterhånden som deres iboende styrke svækkes, og deres disciplin slækkes, med stadig dybere modløshed vil betragte Hans nye verdensordens opstigen og gradvist vil beslutte at angribe den, at en sådan modstand til gengæld vil fremskynde deres forfald, det er der kun få, hvis nogen blandt de der opmærksomt følger Hans tros fremgang, der ville være tilbøjelige til at stille spørgsmål ved. *"Livskraften i menneskers tro på Gud,"* har Bahá'u'lláh bevidnet, *"er ved at dø ud i hvert et land; intet undtagen Hans gavnlige medicin kan nogen sinde bringe den tilbage. Ugudelighedens tæring æder sig ind i det menneskelige samfunds vitale organer; hvad andet end Hans stærkt virkende åbenbarings eliksir kan rense og genoplive den?"* *"Verden ligger i fødselsveer,"* har Han endvidere skrevet, *"og dens uro vokser dag for dag. Dens åsyn er vendt mod egensindighed og vantro. Sådan skal dens tilstand blive, at det ikke ville være passende at afsløre den nu."*

Denne trussel fra sekularisme, som har angrebet islam og er ved at undergrave dens tilbageværende institutioner, som er trængt ind i Persien, har banet sig vej ind i Indien og rejst sit triumferende hoved i Tyrkiet, har allerede manifesteret sig i både Europa og Amerika, og i varierende grad og under forskellige former og betegnelser, udfordrer den grundlaget for enhver etableret religion, og især de institutioner og samfund, der identificeres med Jesu Kristi tro. Det ville ikke være nogen

overdrivelse at sige, at vi er på vej ind i en periode, som fremtidige historikere vil betragte som en af de mest afgørende i kristendommens historie.

Der er allerede nogle få blandt den kristne religions ledende skikkelser, der indrømmer alvoren i den situation, de står overfor. ”En bølge af materialisme fejer hen over verden”; det er dens missionærers vidneudsagn, som bevidnet af deres officielle rapporter, ”fremstødet og presset fra moderne industrialisme, som gennemtrænger selv skovene i det centrale Afrika og sletterne i Centralasien, gør mennesker overalt afhængige af og optaget af materielle ting. På hjemmebane har kirken, måske med lidt for stor tungefærdighed, fra prædikestolen og talerstolen talt om sekularismens trussel; alligevel kan vi selv i England fange mere end et glimt af dens betydning. Men for kirken i udlandet er disse ting den barske virkelighed, fjender som den er i heftig konfrontation med ... Kirken står over for en ny fare i land efter land – beslutsomme og fjendtlige angreb. Fra Sovjetunionen baner en afgjort antireligiøs kommunisme sig vej vestpå ind i Europa og Amerika, østpå ind i Persien, Indien, Kina og Japan. Det er en økonomisk teori, der afgjort udnyttes til at afskaffe troen på Gud. Det er en religion uden religion ... Der er en lidenskabelig følelse af mission over den, og den driver sin kampagne mod Gud på kirkens hjemmebane og kaster sig også ud i et angreb mod dens frontlinje i ikke-kristne lande. Dette bevidste, erklærede og organiserede angreb mod religion generelt og mod kristendom i særdeleshed er noget nyt i historien. Ligeså overlagt i nogle lande i sit målbevidste fjendskab over for kristendommen er en anden form for social og politisk tro – nationalisme. Men det nationalistiske angreb på kristendommen er, modsat kommunismen, ofte forbundet med en form for national religion – med islam i Persien og Egypten, med buddhisme i Ceylon, mens kampen for

samfundsmæssige rettigheder i Indien er forbundet med en genoplivelse af hinduisme og islam. ”

Jeg behøver ikke i denne forbindelse at forsøge at give en redegørelse for oprindelsen til og karakteren af disse økonomiske teorier og politiske filosofier i efterkrigsperioden, som direkte eller indirekte udøvede og stadig udøver deres skadelige indflydelse på de institutioner og de overbevisninger, der er forbundet med en af de videst udbredte og bedst organiserede religiøse systemer i verden. Det er deres indflydelse snarere end deres oprindelse, der hovedsagelig ligger mig på sinde. Industrialismens umådeholdne vækst og dens medfølgende onder – som det førnævnte citat vidner om – de aggressive fremgangsmåder, der er indført, og de vedvarende anstrengelser, der udøves af den kommunistiske bevægelses inspiratorer og organisatorer; intensiveringen af en militant nationalisme, i visse lande associeret med en systematiseret bagvaskelse af alle former for gejstlig indflydelse, har uden tvivl bidraget til afkristningen af den brede befolkning og været ansvarlig for en mærkbar nedgang i kirkens autoritet, prestige og magt. ”Hele gudsbegrebet,” har den kristne religions forfølgere vedholdende erklæret, ”er et begreb, der stammer fra de ældgamle orientalske despotier. Det er et begreb, der er helt uværdigt for frie mennesker.” ”Religion,” har en af deres ledere hævdet, ”er opium for folket.” ”Religion,” står der i deres officielle publikationer, ”er en brutalisering af mennesker. Uddannelse skal styres således, at den udletter denne ydmygelse og dette idioti fra folks tankegang.”

Den hegelske filosofi, som i andre lande i form af en intolerant og militant nationalisme, har insisteret på at gøre staten til Gud, har indprentet krigsånd og ophidset til racefjendtlighed; det har ligeledes ført til en markant svækkelse af kirken og til en sørgelig formindskelse af dens åndelige indflydelse. Ulig den dristige offensiv, som en erklæret ateistisk bevægelse har

valgt at søsætte imod den, både i Sovjetunionen og uden for dens grænser, er denne nationalistiske filosofi, som kristne regenter og regeringer har holdt fast ved, et direkte angreb på kirken fra dem, som tidligere var dens erklærede tilhængere, et forræderi over for dens sag fra dens egen slægt og venner. Den blev dolket af en fremmed og militant ateisme udefra og af en kættersk doktrins prædikanter indefra. Begge disse kræfter, der hver især virkede i deres egen sfære og brugte deres egne våben og metoder, er desuden i høj grad blevet assisteret og opmuntret af den herskende modernismes ånd med dens prioritering af en ren materialistisk filosofi, der efterhånden som den breder sig i stigende grad tenderer mod at adskille religion fra menneskets daglige liv.

Den kombinerede effekt af disse mærkelige og korrupte doktriner, disse farlige og lumske filosofier har, som det var naturligt, følte voldsomt af dem, hvis læresætninger indskærpede en modsat og helt uforenelig ånd og uforenelige principper. Konsekvensen af det sammenstød, som uvægerligt fulgte mellem disse stridende interesser, var i nogle tilfælde katastrofal, og den skade som blev anrettet uoprettelig.

Opløsningen og sønderlemmelsen af den græsk-ortodokse kirke i Rusland efterfulgte det slag, som Romerkirken havde været udsat for som et resultat af det østrig-ungarske monarkis kollaps; den tumult der påfølgende greb den katolske kirke og kulminerede i dens adskillelse fra den spanske stat; forfølgelsen af den samme kirke i Mexico; de konfiskationer og arrestationer, den intimidering og terrorisering som katolikker og protestanter i samme grad bliver underkastet i hjertet af Europa; det oprør som en anden gren af kirken er blevet kastet ud i som et resultat af den militære kampagne i Afrika; den nedgang der er blevet de kristne missioners skæbne, både anglikanske og presbyterianske i Persien, Tyrkiet og Fjernøsten; de ildevarslende tegn der bebuder alvorlige komplikationer i de tvivlsomme og usikre relationer,

der nu eksisterer mellem pavestolen og visse nationer på det europæiske kontinent – disse fremstår som de mest påfaldende træk ved de tilbageslag, som medlemmerne og lederne af de kristne gejstlige institutioner har lidt i næsten alle dele af verden.

At solidariteten fra nogle af disse institutioner er blevet uigenkaldeligt nedbrudt er kun alt for tydeligt til at en intelligent iagttager kan tage fejl deraf eller benægte det. Kløften mellem fundamentalisterne og de liberale blandt deres tilhængere udvides til stadighed.. Deres trosretninger og dogmer er blevet udvandet, og i visse tilfælde ignoreret og kasseret. Deres greb om menneskelig adfærd er ved at løsnes, og personalet i deres præsteembeder er ved at svinde i antal og indflydelse. Deres prædikanters frygtsomhed og uoprigtighed er i adskillige tilfælde blevet stillet til skue. Deres fonde er i nogle lande forsvundet, og kraften i deres religiøse træning er aftaget. Deres templer er delvist blevet forladt og ødelagt, folk har glemt Gud, Hans lære og Hans formål, og det har svækket dem og fyldt dem med ydmygelse.

Mon ikke denne disintegrerende tendens, som sunni og shia islam så iøjnefaldende har lidt under, vil slippe stadig flere ulykker løs på den kristne kirkes forskellige trosretninger idet den når sit klimaks? På hvilken måde og hvor hastigt denne proces, som allerede er sat ind, vil udvikle sig, kan kun fremtiden afsløre. Det kan heller ikke på nuværende tidspunkt vurderes, i hvilken udstrækning de angreb, som et stadigt magtfuldt præsteskab endnu kan påbegynde mod Bahá'u'lláhs tros faste borge i vesten, vil fremhæve denne nedgang og udvide omfanget af uundgåelige katastrofer.

Hvis kristendommen ønsker og forventer at tjene verden i den nuværende krise, skriver en præst ved den presbyterianske kirke i Amerika, er den nødt til at ”skære tilbage gennem kristendommen til Kristus, tilbage gennem den århundredgamle religion om Jesus til Jesu oprindelige

religion.” Ellers, tilføjer han meget sigende, ”vil Kristi ånd leve i andre institutioner end vore egne.”

Så markant en nedgang i den styrke og sammenhængskraft af de elementer, der udgør det kristne samfund, har til gengæld, som man vel kunne forvente, ført til fremkomsten af et stigende antal lidet kendte kulter, af mærkelige og nye tilbedelser, af virkningsløse filosofier, hvis sofistikerede doktriner har intensiveret forvirringen i en plaget tidsalder. I deres læresætninger og bestræbelser kan de siges at reflektere og bære vidnesbyrd om det oprør, den utilfredshed og den forvirrede higen hos de desillusionerede masser, som har forladt de kristne kirkers sag og har opsagt deres medlemskab. Der kunne næsten drages en parallel mellem disse forvirrede og forvirrende tankesystemer, som er det direkte udslag af den hjælpeløshed og forvirring, der hjemsøger den kristne tro og den store variation i folkelige kulter, i moderne og flygtige filosofier, som florerede i de første århundreder i den kristne æra, og som forsøgte at indlemme og forvrænge det romerske folks statsreligion. De hedenske gudsdyrkere, som på det tidspunkt udgjorde hovedmassen af befolkningen i Det Vestromerske Rige, så sig omringet, og i visse tilfælde truet, af den fremherskende neo-platoniske sekt, af tilhængerne af naturreligioner, af gnostiske filosoffer, af Filons lære, Mitra-dyrkelsen, tilhængerne af Alexandria-kulten, en mangfoldighed af beslægtede sekter og trosretninger, meget lig den måde som forsvarerne af den kristne tro, den vestlige verdens dominerende religion, nu er ved at indse – her i bahá'í æraens første århundrede - hvordan deres indflydelse er ved at blive undermineret af en strøm af modstridende trosretninger, praksiser og tendenser, som deres egen fallit har været med til at skabe. Det var imidlertid den samme kristne religion, der nu er faldet sammen i en sådan tilstand af kraftløshed, som til slut beviste sin evne til at skylle hedenskabets institutioner bort og

oversvømme og undertrykke de kulter, som havde floreret i den tidsalder.

Den slags institutioner, som har forvildet sig langt bort fra Jesu Kristi ånd og lære må nødvendigvis, efterhånden som Bahá'u'lláhs spirende verdensorden tager form og folder sig ud, træde tilbage og gøre plads for de guddommeligt forordnede institutioners fremmarch, som står uløseligt sammenvævet med Hans lære. Guds iboende ånd, som i kirkens apostolske tidsalder besjælede dens medlemmer, dens læres jomfruelige renhed, dens lys' primitive glans, vil uden tvivl blive genfødt og genoplivet som den uundgåelige konsekvens af denne omdefinering af dens fundamentale sandheder og klargørelsen af dens oprindelige formål.

For Bahá'u'lláhs tro – hvis vi skal vurdere den redeligt – kan aldrig, og i intet aspekt af sin lære, være i strid med og endnu mindre i konflikt med det formål, som besjæler den eller den autoritet hvormed Jesu Kristi tro var bemyndiget. Denne glødende hyldest, som Bahá'u'lláh selv er blevet bevæget til at vise skaberen af den kristne religion, står som et tilstrækkeligt vidnesbyrd om sandheden i dette centrale princip i bahá'í-troen: - *"Vid du, at da Menneskesønnen opgav sin ånd til Gud, brød hele skabelsen ud i voldsom gråd. Men idet Han ofrede Sig, blev en ny kapacitet indgydt i alle skabte ting. Dens beviser, som bevidnet af alle folkeslag på jorden, er nu åbenbare for dine øjne. Den dybeste kundskab, som vismændene har fremsat, den mest dybsindige lærdom som noget sind har åbenbaret, de kunstværker som de dygtigste hænder har fremstillet, den indflydelse som de mægtigste regenter har udøvet, alle er de blot manifesteringer af den livgivende kraft, som blev frigjort af Hans transcendent, Hans altomfattende og strålende ånd. Vi bevidner, at da Han kom til verden, udgød Han sin herligheds glans på alle skabte ting. Gennem Ham blev den spedalske helbredt for forhærdelsens og uvidenhedens spedalskhed. Gennem Ham*

blev den urene og den egensindige helbredt. Gennem Hans magt, født af Den Almægtige Gud, blev den blindes øjne åbnet, og synderens sjæl helliggjort ... Ham er det som rensede verden. Velsignet er det menneske, som med et ansigt strålende af lys, har vendt sig til Ham.”

Tegn på moralsk undergang

Jeg tror ikke der er behov for at sige mere om de religiøse institutioners forfald, hvis disintegration udgør så væsentligt et aspekt af den formende periode i bahá'í æraen. Islam var, både som et resultat af sekularismens voksende bølge og i direkte konsekvens af dens erklærede og vedholdende fjendtlighed over for Bahá'u'lláhs tro, sunket ned i en fornedrelse så dyb, som den sjældent havde nået tidligere i sin historie.

Kristendommen var ligeledes, af grunde der ikke var helt ulig dem der virkede i tilfældet med dens søsterreligion, blevet stadig svagere, og bidrog i stigende grad med sin del til den generelle disintegrerende proces – en proces som nødvendigvis må gå forud for den grundlæggende rekonstruktion af det menneskelige samfund.

Tegnene på moralsk forfald, som tydelig adskilt fra beviserne på forfald i de religiøse institutioner, syntes ikke at være mindre mærkbare og betydningsfulde. Den tilbagegang, der er begyndt at vise sig i de islamiske og kristne institutioners skæbne, kunne siges at have haft sit modstykke i liv og adfærd hos de individer som de består af. I hvilken retning vi end vender vort blik, uanset hvor flygtig vor iagttagelse af den nuværende generations gøren og laden, så kan vi ikke undgå at blive slået af beviserne på moralsk dekadence, som mænd og kvinder omkring os stiller til skue, ikke mindre i deres personlige liv end i deres fællesskab.

Der kan ikke være tvivl om, at religionens tilbagegang som social kraft, hvoraf forringelsen i de religiøse institutioner blot er et ydre fænomen, hovedsagelig er ansvarlig for så sørgelig,

så iøjnefaldende et onde. *"Religion,"* skriver Bahá'u'lláh, *"er det største af alle midler til etablering af orden i verden og til den fredelige tilfredsstillelse af alle som bo deri. Svækkelsen af religionens søjler har styrket de uvidendes hænder og gjort dem dristige og arrogante. Sandelig siger Jeg, hvad der end har sænket religionens ophøjede stade har forøget de ondes egensindighed, og resultatet kan ikke blive andet end anarki."* *"Religion,"* har Han erklæret i et andet brev, *"er et strålende lys og en uovervindelig fæstning til beskyttelse og velfærd for verdens folkeslag, for gudsfrygt tilskynder mennesket til at holde fast ved det som er godt, og sky alt ondt. Om religionens lampe formørkes, vil kaos og forvirring følge, og lysene fra ærlighed, fra retfærdighed, fra ro og fred vil ophøre med at skinne."* *"Vid du,"* har Han i endnu en forbindelse skrevet, *"at de som har sand visdom har sammenlignet verden med det menneskelige legeme. Ligesom menneskets krop behøver et klædningsstykke til at dække den, således må menneskehedens krop nødvendigvis prydes med retfærdighedens og visdommens kappe. Dens kappe er den åbenbaring som er den forundt af Gud."*

Man kan derfor ikke undre sig over, at når religionens lys, som et resultat af menneskelig fordærvelse, bliver slukket i menneskers hjerter, og den guddommeligt udpegede Kappe, der er udformet til at pryde det menneskelige legeme, med fuldt overlæg bliver kasseret, så begynder der straks en beklagelig nedgang i menneskehedens skæbne, som bringer alle de onder med sig i sit kølvand, som en egensindig sjæl er i stand til at afsløre. Fordærvelsen af den menneskelige natur, fornedrelsen af menneskelig adfærd, menneskeskabte institutionernes korrupsion og opløsning afslører sig selv under sådanne forhold i deres værste og mest modbydelige aspekter. Den menneskelige karakter bliver fornedret, tillid bliver rystet, disciplinens kraft bliver slappet, den menneskelige samvittigheds røst bliver tavs, fornemmelsen for anstændighed

og skam bliver utydelig, forståelsen for pligt, for solidaritet, for gensidighed og loyalitet bliver forvrænget, og selve følelsen af fredfyldthed, for glæde og håb bliver gradvist udslukt.

Sådan, må vi vel indrømme, er den tilstand som både individer og institutioner nærmer sig. *"Der findes ikke to mennesker,"* har Bahá'u'lláh skrevet, idet Han beklager en vildfarende menneskeheds tilstand *"som kan siges at være forenede udadtil og indadtil. Beviserne på splid og ondskab er synlige alle vegne, skønt alle var skabt til harmoni og forening."* *"Hvor længe,"* udbryder Han i det samme brev, *"vil menneskeheden stædigt fremture i sin egensindighed? Hvor længe vil uretfærdigheden fortsætte? Hvor længe skal kaos og forvirring herske blandt mennesker? Hvor længe vil splid ophidse samfundets overflade? Ak, fortvivlelsens vinde blæser fra hver en kant, og den ufred som adskiller og hjemsøger menneskeslægten øges dagligt."*

Genopblussen af religiøs intolerance, racefjendtlighed og patriotisk overlegenhed; de voksende beviser på selvished, på mistro, på frygt og bedrageri; udbredelsen af terrorisme, af lovløshed, drukkenskab og kriminalitet; den uudslukkelige tørst efter og feberagtige jagen efter jordisk tant, rigdomme og fornøjelser; svækkelsen af familiesolidaritet; slapheden i forældremyndighed; henfaldenhed til luksusnydelser; den uansvarlige holdning til ægteskab og den deraf følgende stigning i skilsmisser, kunstens og musikkens degenerering, inficeringen af litteratur, pressens korrupsion; omfanget af aktiviteterne og indflydelsen fra de 'dekadencens profeter' som taler for kammeratægteskab, som prædiker nudismens filosofi, som kalder ærbarhed en intellektuel fiktion, som nægter at betragte undfangelsen af børn som ægteskabets hellige og primære formål, som fordømmer religion som opium for folket, som hvis de fik frie tøjler ville føre menneskeslægten tilbage til barbari, kaos og endelig

udslettelse – disse fremstår som de iøjnefaldende karakteristika ved et dekadent samfund, et samfund som enten skal genfødes eller gå til grunde.

Sammenbrud i politiske og økonomiske strukturer

Politisk set kan en lignende nedgang, et ikke mindre bemærkelsesværdigt bevis på disintegration og forvirring blive afdækket i den tidsalder vi lever i – en tid som en fremtidig historiker måske ville erkende havde været indledningen til den storslåede tidsalder, hvis gyldne dage vi hidtil kun dunkelt har kunnet forestille os.

De lidenskabelige og voldsomme hændelser, som i de senere år har belastet samfundets politiske og økonomiske opbygning næsten til bristepunktet, er for talrige og komplekse til et forsøg på at nå frem til en passende vurdering af deres beskaffenhed, inden for denne generelle oversigts begrænsninger. Disse trængsler, sørgelige som de har været, synes heller ikke at have nået deres klimaks eller have udfoldet den fulde styrke af deres destruktive kraft. Hele verden, hvor som helst og hvordan vi end betragter den, frembyder det bedrøvelige og ynkelige skue af en enorm, en svækket og døende organisme, som er ved at blive sønderrevet politisk og kvalt økonomisk af kræfter, som den hverken kan kontrollere eller fatte længere. Den store depression, efterdønningerne af de voldsomste prøvelser som menneskeheden nogen sinde havde oplevet, disintegrationen af Versailles-systemet, en genopblussen af militarisme i dens mest truende aspekter, den mislykkede bestræbelse med omfattende eksperimenter og nyfødte institutioner til at sikre fred og ro for folkeslagene, klasserne og nationerne, har gjort menneskeheden bitterligt, desillusioneret og forstemt. Dens håb er i det store og hele bristet, dens vitalitet er ved at ebbe ud, dens liv er underligt forstyrret, dens enhed voldsomt bragt i fare.

På det europæiske kontinent har det indgroede had og de voksende rivaliseringer endnu engang grupperet dens ulykkelige folkeslag og nationer i kombinationer, der er bestemt af skæbnen til at fremskynde de mest forfærdelige og uforsonlige trængsler, som menneskeheden har lidt gennem sin lange fortid plaget af martyrier. På det nordamerikanske kontinent er der økonomisk nød, manglende industriel organisation, udbredt utilfredshed med de fejlslagne eksperimenter med at forme og gentilpasse en økonomi i uligevægt, og rastløshed og frygt, inspireret af muligheden af politiske forviklinger i både Europa og Asien, som varsler om hvad der vel kan vise sig at blive en af de mest kritiske faser i Den Amerikanske Republiks historie. Asien, der stadig i høj grad befinder sig midt i en af de sværeste prøvelser, som det har oplevet i sin nyere historie, er langs sine østlige grænser truet af angreb fra styrker som truer med at intensivere de kampe som dets frigjorte racers voksende nationalisme og industrialisering i sidste ende nødvendigvis må afføde. I Afrikas hjerte blusser der en ild fra en skændig og blodig krig – en krig som, hvad end udfaldet bliver, er skæbnebestemt til at udøve en yderst foruroligende indflydelse på menneskehedens racer og farvede nationer gennem sine verdensomspændende eftervirkninger.

Med ikke mindre end ti millioner mennesker under våben, trænet og instrueret i brugen af de mest afskyelige ødelæggelsesmaskiner som videnskaben har udtænkt; med det tredobbelte antal der raser og beklager sig over fremmede racers og regeringers styre; med en ligeledes enorm hær af forbitrede borgere, der er ude af stand til at skaffe sig de materielle goder og fornødenheder, som andre ødelægger med fuldt overlæg; med en endnu større menneskemængde der stønner under vægten af en stadig stigende oprustning, og som er blevet forarmede fordi den internationale handel er så godt som brudt sammen – med ondt som disse lader det til, at

menneskeheden afgjort er ved at betræde yderkanten af sin eksistens' mest pinefulde fase.

Kan man undre sig over, at en af de fremtrædende ministre i Europa i løbet af et nyligt fremsat udsagn, skal have ytret denne velovervejede advarsel: "Hvis krig i større skala igen skulle bryde ud i Europa, må den nødvendigvis i sit kølvand medføre sammenbrud af civilisationen som vi kender den. Med afdøde Lord Bryces ord, 'Hvis I ikke gør en ende på krig, vil krig gøre en ende på jer.'" "Stakkels Europa befinder sig i en tilstand af nervesvækkelse ...", det er vidnesbyrdet fra en af de mest fremstående skikkelser blandt dets nuværende diktatorer. "Det har mistet sin evne til regeneration, den vitale sammenhængskraft, syntesens kraft. Endnu en krig ville ødelægge os." "Det er sandsynligt," skriver en af de mest eminente og lærde standspersoner i Den Kristne Kirke, "at der nødvendigvis må komme endnu en stor konflikt i Europa for en gang for alle endeligt at etablere en international myndighed. Denne konflikt vil blive den mest rædselsfulde af de rædselsfulde, og det er muligt at denne generation vil blive opfordret til at ofre mange hundrede tusinde liv."

Det katastrofale nederlag både for nedrustningskonferencerne og de økonomiske konferencer; de forhindringer man stod over for angående forhandlingerne om begrænsningen af flådeoprustningen; tilbagetrækningen af to af verdens stærkeste og sværest bevæbnede nationer fra aktiviteter og medlemskab af Folkeforbundet; det parlamentariske regeringssystemes uformåenhed, som vi har været vidne til under den seneste udvikling i Europa og Amerika; den manglende evne hos den kommunistiske bevægelses ledere og repræsentanter til at retfærdiggøre det meget lovpriste princip om proletariatets diktatur; de farer og afsavn som de totalitære staters herskere i de senere år har udsat deres undersåtter for – alt dette demonstrerer uden skygge af tvivl de nuværende institutioners manglende styrke

til at afværge de katastrofer som det menneskelige samfund i stadig stigende grad trues af. Hvad er der så tilbage, kan en forvirret generation med god grund spørge, som kan bygge bro over den konstant voksende kløft, og når som helst kan opluge den? Omringet på alle sider af de ophobede beviser på disintegration, på tumult og på bankerot begynder alvorligt tænkende mænd og kvinder i næsten alle samfundslag at tvivle på om samfundet, som det er organiseret nu, ved egne bestræbelser kan rede sig ud af den sump som det langsomt og støt er ved at synke ned i. Ethvert system, der ikke rummer foreningen af menneskeslægten, er blevet prøvet gentagne gange og fundet mangelfuldt. Krige er blevet udkæmpet igen og igen, og utallige konferencer er samledes og har ført drøftelser. Traktater, pagter og aftaler er samvittighedsfuldt blevet forhandlet, afsluttet og revideret. Regeringssystemer er tålmodigt blevet afprøvet, konstant blevet omformet og erstattet. Økonomiske rekonstruktionsplaner er blevet omhyggeligt udtænkt og minutiøst udført. Og alligevel er krise fulgt på krise, og den hastighed hvormed en farligt ustabil verden går i forfald er ligeledes accelereret. En gabende afgrund truer med at involvere både de tilfredse og de utilfredse nationer i en fælles katastrofe, både demokratier og diktaturer, kapitalister og lønmodtagere, europæere og asiater, jøder og kristne, hvide og farvede. Et truende forsyn, ville en kyniker måske bemærke, har efterladt en ulykkelig planet til sin skæbne og uigenkaldeligt fastsat dens undergang. Hårdt prøvet og desillusioneret har menneskeheden uden tvivl mistet orienteringen og synes også at have mistet troen og håbet. Den driver om uden hyrde og uden visioner på kanten af katastrofen. En fornemmelse af uafvendelig skæbne synes at gennemtrænge den. Et stadigt dybere mørke lægger sig over dens skæbne mens den trækker sig længere tilbage fra de ydre grænser af det mørkeste område af dens urolige liv, og gennemborer selve menneskehedens hjerte.

Og alligevel, kan vi ikke hævde, mens skyggerne fortsat bliver dybere, at der er glimt af håb, som med mellemrum blinker på den internationale horisont, og til tider synes at lette mørket der omgiver menneskeheden? Ville det være usandt at fastholde, at i en verden med usikker tro og forstyrrede tanker, en verden med stadig voksende oprustning, med uudsletteligt had og rivaliseringer, dér kan fremskridtet for de kræfter der arbejder i harmoni med tidsånden allerede skelnes - om det så sker i ryk? Skønt det mægtige ramaskrig der løftede sig fra efterkrigstidens nationalisme lyder højere og højere, og mere insisterende dag for dag, så er Folkeforbundet stadig på begyndelsesstadiet, og de stormskyer som samler sig kan for en tid helt formørke dets kræfter og tilintetgøre dets maskineri, men alligevel er den retning som selve institutionen arbejder hen imod yderst betydningsfuld. De stemmer som har rejst sig siden dets begyndelse, de anstrengelser som er blevet udført, det arbejde som allerede er blevet fuldført, bebuder de triumfer som denne indstiftede institution, eller en anden institution som kan erstatte den, er skæbnebestemt til at opnå.

Bahá'u'lláhs princip om kollektiv sikkerhed

En generel pakt om sikkerhed har været det centrale formål som disse bestræbelser har rettet sig imod, lige siden Folkeforbundet blev indstiftet. Garantitraktaten, som dets medlemmer havde overvejet og diskuteret i de første stadier af dens udvikling; debatten om Genève-protokollen, hvorom diskussion i en senere periode vækkede en så heftig strid blandt nationerne, både inden for og uden for Folkeforbundet; det påfølgende forslag om et Europas forenede stater til økonomisk forening af kontinentet; og sidst, men ikke mindst sanktionspolitikken, der blev påbegyndt af dets medlemmer kan tilsammen betragtes som de mest betydningsfulde milepæle i dets brogede historie. At ikke færre end halvtreds af verdens nationer, der alle var medlemmer af Folkeforbundet,

efter moden overvejelse, skulle have erkendt og være blevet ledt til at fælde dom over en aggressiv handling, som i deres bedømmelse var blevet begået med fuldt overlæg af ét af deres medlemmer, en af Europas fremmeste magter; at de for størstepartens vedkommende skulle komme til enighed om at pålægge den fordømte aggressor kollektive sanktioner, og i store træk skulle have haft held til at udføre deres beslutning, det er uden tvivl en begivenhed uden sidestykke i menneskets historie. For første gang i menneskehedens historie har man seriøst forestillet sig, diskuteret og afprøvet systemet med kollektiv sikkerhed, som bebudet af Bahá'u'lláh og forklaret af 'Abdu'l-Bahá. For første gang i historien er det blevet officielt anerkendt og meddelt offentligt at, for at dette system med kollektiv sikkerhed kan etableres effektivt, er både styrke og elasticitet absolut nødvendigt – styrke, der indebærer brugen af en tilstrækkelig magt til at sikre effektiviteten i det foreslåede system, og elasticitet, for at gøre det maskineri der er blevet udformet i stand til at tilfredsstille dets krænkede støtters legitime behov og stræben. For første gang i menneskehedens historie er der blevet udført forsøgsvisse bestræbelser af verdens nationer for at påtage sig kollektivt ansvar og for at supplere deres verbale løfter med faktiske forberedelser til kollektiv handling. Og igen, for første gang i historien har en bevægelse, skabt af den offentlige mening, manifesteret sig til støtte for den dom som nationernes ledere og repræsentanter har fældet og for at sikre kollektiv handling i overensstemmelse med en sådan beslutning. Hvor klare, hvor profetiske må ikke de ord, ytret af Bahá'u'lláh, lyde i lyset af den seneste internationale udvikling: - *"Vær forenede, oh forsamling af verdensregenter, for derved vil stridens storm blive bragt til tavshed blandt jer, og jeres folkeslag vil finde hvile. Om nogen iblandt jer griber til våben imod en anden, skal alle rejse sig imod ham, for dette er kun åbenbar retfærdighed."* "Den tid skal komme," har

Han skrevet, idet Han bebuder de forsøgsvisse anstrengelser som nu gøres, ”*hvor man universelt indser den tvingende nødvendighed af at en umådelig stor, en altomfattende forsamling af mennesker træder sammen. Jordens regenter og konger må nødvendigvis være til stede, og idet de deltager i dens drøftelser, skal de overveje de måder og midler som vil lægge fundamenterne for verdens store fred blandt mennesker ... Om nogen konge griber til våben mod en anden, bør alle rejse sig i forening og forhindre ham.*”

”*Verdens regenter,*” skriver ’Abdu’l-Bahá i sin uddybning af dette tema, ”*skal indgå en bindende traktat og etablere en pagt, hvis bestemmelser skal være velfunderede sunde, ukrænkelige og klare. De skal forkynde den for hele verden og opnå godkendelse af den fra hele menneskeslægten ... Alle menneskehedens kræfter skal mobiliseres for at garantere stabiliteten og varigheden af denne Den Største Pagt ... Det fundamentale princip der ligger til grund for denne højtidelige pagt bør være så fast at hvis nogen regering senere krænker en af dens bestemmelser, skal alle jordens regeringer rejse sig for at tvinge den til fuldkommen underkastelse, nej menneskeslægten som helhed skal beslutte sig til at tilintetgøre den regering med alle til rådighed stående midler.*”

Der kan slet ikke herske nogen tvivl om at det som allerede er blevet opnået, betydningsfuldt og uden fortilfælde som det er i menneskehedens historie, stadigvæk er umådeligt langt fra de absolut nødvendige fordringer til det system som disse ord bebuder. Folkeforbundet, vil dets modstandere bemærke, mangler endnu den universalitet, som er forudsætningen for varig succes med effektive afgørelser i internationale stridigheder. De Forenede Stater, dets oprindelige skaber, har nægtet at anerkende det, og holder sig stadigvæk på afstand, mens Tyskland og Japan, der rangerede blandt dets mest magtfulde støtter, har svigtet dets sag og trukket deres medlemskab tilbage. De beslutninger man er kommet frem til

og de handlinger man har foretaget indtil nu, vil andre fastholde, bør ikke betragtes som andet end en storslået gestus, snarere end et afgørende bevis på international solidaritet. Atter andre kunne påstå at skønt en sådan dom er blevet afsagt, og sådanne løfter givet, må kollektiv handling nødvendigvis til slut slå fejl med hensyn til dens oprindelige hensigt, og yderligere påstå at Folkeforbundet selv vil gå til grunde og blive oversvømmet af den flodbølge af lidelser som er skæbnebestemt til at indhente hele menneskeslægten. Det får være som det er, men betydningen af de skridt som allerede er taget kan ikke overses. Hvordan den nuværende status for Folkeforbundet end er, eller resultatet af den historiske dom, hvilke prøvelser og modgang det må være nødt til at konfrontere og modstå i den nærmeste fremtid, så må man erkende den kendsgerning, at så vigtig en beslutning markerer en af de mest markante milepæle på den lange og anstrengende vej som skal føre det til dets mål, det stede hvor enheden af hele forsamlingen af nationer vil blive gjort til det styrende princip i det internationale liv.

Dette historiske skridt er imidlertid blot et svagt lys i det mørke som omgiver en forvirret menneskehed. Det kan meget vel vise sig blot at være et glimt, et flygtigt skær, midt i en bestandig dybere forvirring. Disintegrationsprocessen må nødvendigvis fortsætte ubønhørligt, og dens tærende indflydelse må trænge dybere og dybere ned i selve kernen af en hensmuldrende tidsalder. Megen lidelse vil endnu blive krævet før de stridende nationer, trosretninger, klasser og menneskeslægter bliver forenede i den universelle lidelses smeltedigel og bliver smedet i en voldsom ildprøve til ét organisk statssamfund, ét umådeligt, forenet og harmonisk fungerende system. Ufatteligt rædselsfulde pinsler, kriser og oprør man ikke havde drømt om, krig, hungersnød og pest kunne meget vel tilsammen indprente de sandheder og principper i en uagtsom generations sjæl som den ringeagtende

har nægtet at anerkende og følge. En lammelse, der er mere pinefuld end nogen den indtil nu har oplevet, skal snige sig ind over og yderligere hjemsoge et nedbrudt samfunds indre sammenhæng før det kan blive genopbygget og genfødt.

"Civilisationen", skriver Bahá'u'lláh, "som de lærde fortalere for kunst og videnskab så ofte har pralet af, vil, hvis den får lov til at overskride mådeholdets grænser, bringe store ulykker over mennesker ... Hvis den overdrives, vil civilisationen vise sig at være lige så frugtbar en kilde til ulykke, som den havde været til godhed, når den blev holdt inden for moderationens beherskelse ... Den dag nærmer sig hvor dens flamme vil opsluge byerne, hvor Storhedens Tunge vil forkynde: 'Riget er Guds, Den Almægtiges, Den Al-lovpristes!'" "Fra det øjeblik Súriy-i-Ra'ís (Brevet til Ra'ís) blev åbenbaret," forklarer Han videre, "indtil dagen i dag, har hverken verden været beroliget eller folkeslagenes hjerter været i ro ... Dens sygdom nærmer sig den yderste håbløshedens stade, eftersom den sande Læge er udelukket fra at administrere lægemidlet, mens udygtige behandlere bliver betragtet med velvilje og givet fuld frihed til at handle. Oprørets støv har formørket menneskers hjerter og blindet deres øjne. Inden længe vil de opfatte følgerne af hvad deres hænder har udvirket på Guds Dag." "Dette er dagen", har Han igen skrevet, "hvor jorden vil fremsige sine tidender. Uretfærdighedens arbejdere er dens byrde ... Udråberen har råbt højlydt, og mennesker er blevet revet bort, så voldsomt har raseriet i Hans vrede været. Menneskene på Hans venstre side sukker og klager. Menneskene på Hans højre side residerer i ædle boliger: de drikker den vin som i sandhed er liv fra Den Alnådiges hænder og er sandelig de lyksalige."

Det Største Navns Samfund

Hvem ellers kan de lyksalige være om ikke Det Største Navns samfund, hvis verdensomspændende, konstant konsoliderende aktiviteter udgør den eneste integrerende proces i en verden

hvis institutioner, sekulære så vel som religiøse, for størstedelens vedkommende er ved at gå i opløsning? De er i sandhed ”*menneskene på Hans højre side*” hvis ”*ædle bolig*” er fæstnet på fundamentet af Bahá'u'lláhs Verdensorden – arken til evig frelse på denne mest sørgelige dag. Af alle beslægtede på jorden kan de alene, midt i en stormfuld tidsalders forvirring, genkende Den Guddommelige Frelzers Hånd, som tegner dens kurs og kontrollerer dens skæbne. Kun de er opmærksomme på den stille vækst i den metodiske, universelle samfunds dannelse, hvis bygningsværk de selv konstruerer.

Bevidste om deres ophøjede kald, i tillid til den samfundsopbyggende kraft som deres tro besidder, haster de fremad, uhindrede og uforfærdede i deres bestræbelser på at forme og forfine de nødvendige redskaber hvormed Bahá'u'lláhs embryoniske verdensorden kan modnes og udvikle sig. Det er denne opbygningsproces, langsom og stilfærdig, som livet i det verdensomspændende bahá'í-samfund er fuldstændigt viet til, der udgør det eneste håb for et plaget samfund. For denne proces er sat i gang af den skabende indflydelse fra Guds uforanderlige formål og udvikler sig inden for rammerne af Hans tros administrative orden.

I en verden hvis politiske og sociale institutioners struktur er svækket, hvis vision er omtåget, hvis samvittighed er forvirret, hvis religiøse systemer er blevet anæmiske og har mistet deres dyd, dér har denne helbredende kraft, denne gennemsyrende magt, denne sammenbindende styrke, intenst levende og altgennemtrængende, taget form, er ved at blive krystalliseret til institutioner, er ved at mobilisere sine kræfter og er ved at forberede menneskehedens åndelige erobring og dens fuldstændige forløsning. Skønt det samfund som inkarnerer dets idealer er lille, og dets direkte og håndgribelige velgerninger indtil nu er ubetydelige, så er de potentialer

hvormed det er udstyret alligevel utallige, og herigennem er det bestemt til at genoplive individet og genopbygge en opløst verden.

I næsten et århundrede er det lykkedes for dette samfund, midt i en urolig verdens larm og tumult, og på trods af uophørlige forfølgelser som dets ledere, institutioner og tilhængere har været underkastet, at bevare sin identitet, forstærke sin stabilitet og styrke, opretholde sin organiske enhed, bevare sine love og princippers integritet, oprette sit forsvar og udvide og konsolidere sine institutioner. Utallige og magtfulde har de kræfter været som har smedet rænker, både internt og udefra, både i lande næved og langt borte, for at udslukke dets lys og fjerne dets hellige navn. Nogle har overtrådt dets principper og forrådt dets sag på skændig vis. Andre har slynget de voldsomste forbandelser imod det, som forbitrede ledere fra en hvilken som helst gejstlig institution er i stand til at udtale. Endnu andre har overdænget det med lidelser og ydmygelser, som alene en suveræn autoritet i sin magts fylde kan påføre nogen.

Det højeste som dets erklærede og hemmelige fjender kunne håbe at opnå var at sinke dets vækst og tilsløre dets formål for et øjeblik. Hvad de i virkeligheden opnåede var at rense dets liv, at bevæge det til stadig større dybder, at galvanisere dets sjæl, at beskære dets institutioner og cementere dets enhed. En splittelse, en permanent kløvning i dets tilhængeres umådelige legeme, det kunne de aldrig skabe.

De som forrådt dets sag, dets lunkne og frygtsomme tilhængere, visnede bort og faldt som døde blade, kraftløse til at fordunkle dets udstråling eller bringe dets opbygning i fare. Dets mest uforsonlige fjender, de som angreb det udefra, blev væltet fra magten og mødte deres undergang på den mest forbløffende måde. Persien havde været den første til at undertrykke og gøre modstand. Dets monarker var faldet på ynkelig vis, deres dynasti var brudt sammen, deres navn var

fordømt, det hierarki som havde været deres allierede og havde holdt deres hensvindende stat oppe var blevet bragt i fuldstændig miskredit. Tyrkiet, som tre gange havde landsforvist dets grundlægger og påført Ham en grusom og livslang indespærring, havde gennemgået en af de værste prøvelser og vidtrækkende revolutioner, som er optegnet i dets historie, det var skrumpet ind fra at være et af de mest magtfulde imperier til en lille asiatisk republik, dets sultanat tilintetgjort, dets dynasti styrtet, dets kalifat – den mægtigste institution i islam – afskaffet.

Troen, som, som havde været målet for et så uhyrligt forræderi og skydeskiven for så sørgelige overfald, bevægede sig i mellemtiden fra sejr til sejr, arbejdede sig fremad, ufortrødent og uden at være blevet splittet af de krænkelser den havde været udsat for. Midt i prøvelserne havde den inspireret sine loyale tilhængere med en beslutsomhed som ingen forhindring kunne underminere, lige meget hvor formidabel den var. Den havde tændt en tro i deres hjerter som ingen ulykke kunne slukke, lige meget hvor voldsom den var. Troen havde indgydt et håb i deres hjerter som ingen magt kunne tilintetgøre, lige meget hvor målbevidst den var.

En verdensreligion

Da Bahá'u'lláhs tro ophørte med betegne sig selv som en bevægelse, et fællesskab og lignende – betegnelser som tilføjede alvorlig uret til dens bestandigt udviklende system – og tog afstand fra benævnelser som bábi sekt, asiatisk kult og sidegren af shía islam, hvormed de uvidende og de ondsindede plejede at beskrive den, da den afviste at blive stemplet som en ren livsfilosofi, eller som en eklektisk kode for etisk adfærd, eller endog som en ny religion har den nu synlig succes med at demonstrere sin fordring på og sin berettigelse til at blive betragtet som en verdensreligion, bestemt til i tidens fylde at opnå status som et verdensomspændende statssamfund, som

på samme tid vil være redskabet til og beskytteren af Den Største Fred, som forkyndt af dens Skaber. Fjernt fra at ønske at forøge antallet af religiøse systemer, hvis modstridende loyaliteter i så mange generationer har forstyrret menneskehedens fred, bibringer denne tro hver af sine tilhængere en ny kærlighed til og en ægte værdsættelse af den enhed som ligger til grund for de forskellige religioner, der er repræsenteret inden for dens område.

”Den er som en stor omfavelse,” sådan vidner et kongeligt medlem om dens fordring og stilling, ”der samler alle dem som længe har søgt efter håbets ord. Den accepterer alle de store profeter som gik forud, nedbryder ingen andre trosretninger og holder alle døre åbne.” ”Bahá’í læren”, har hun ydermere skrevet, ”bringer fred til sjælen og håb til hjertet. Til de der søger vished er faderens ord som et springvand i ørkenen efter lang omvandring.” ”Deres skrifter,” siger hun i et andet udsagn, hvor hun refererer til Bahá’úlláh og ’Abdu’l-Bahá, ”er et storslået råb om fred, der rækker ud over alle grænser og op over al strid om ritualer og dogmer ... Det er et vidunderligt budskab som Bahá’u’lláh og Hans søn ’Abdu’l-Bahá har givet os. De har ikke fremført det på en aggressiv måde da de ved at den evige sandheds kim som ligger i dens kerne ikke kan undgå at slå rod og blive spredt.” ”Hvis Bahá’u’lláhs eller ’Abdu’l-Bahás navn nogen sinde kommer Dem for øre, er hendes konkluderende appel, så læg ikke deres skrifter fra Dem. Søg efter deres bøger, og lad deres herlige, fredfyldte, kærlighedsskabende ord og undervisning synke ind i Deres hjerte, som de har gjort i mit.”

Bahá’u’lláhs tro har assimileret de forskellige racer, nationaliteter, trosretninger og klasser, som har søgt ly under dens vinger, i kraft af dens kreative, dens styrende og forædlende energier, og de har højtideligt lovet urokkeligt troskab over for sagen. Den har ændret sine tilhængeres hjerter, brændt deres fordomme, dæmpet deres lidenskaber,

ophøjet deres forståelse, forædlet deres motiver, koordineret deres bestræbelser og forvandlet deres livssyn. Mens den har bevaret deres patriotisme og sikret deres mindre væsentlige loyaliteter, har den gjort dem til elskere af menneskeheden og beslutsomme opretholdere af deres bedste og sandeste interesser. Mens de har fastholdt troen på deres respektive religioners guddommelige oprindelse, har bahá'í-troen gjort dem i stand til at visualisere disse religioners underliggende formål, at åbenbare deres fortjenester, at erkende deres rækkefølge, deres gensidige afhængighed, deres helhed og enhed og at anerkende det bånd som på afgørende vis forbinder dem til den. Denne universelle, denne transcendent kærlighed som bahá'í-troens tilhængere føler for deres medmennesker, uanset af hvilken race, tro, klasse eller nation de end måtte være, er ikke mystisk, ej heller kan den siges at være blevet kunstigt stimuleret. Den er både spontan og ægte. De, hvis hjerter varmes ved den stimulerende indflydelse fra Guds skabende kærlighed, værdsætter Hans skabninger for Hans skyld og erkender i ethvert menneskeligt ansigt et tegn på Hans genspejlede herlighed.

Om sådanne mænd og kvinder kan man i sandhed sige at for dem er "ethvert fremmed land et fædreland, og ethvert fædreland et fremmed land." For deres borgerskab, må man huske, er i Bahá'u'lláhs rige. Selv om de er villige til at dele til fulde de verdslige fordele og flygtige glæder som dette jordiske liv kan give os, skønt de er ivrige efter at deltage i en hvilken som helst aktivitet som bidrager til dette livs fylde, glæde og fred, kan de på intet tidspunkt glemme at det kun udgør et flygtigt og meget kortvarigt stade af deres eksistens, at de som lever kun er pilgrimme og vejfarende, hvis mål er den himmelske stad, og hvis hjem er landet der aldrig savner glæde og lys.

Skønt de er loyale over for deres respektive regeringer, skønt de er dybt interesserede i alt hvad der angår deres sikkerhed og

velfærd, skønt de er ivrige efter at deltage i hvad der end fremmer deres bedste interesser, så er den tro, som Bahá'u'lláhs tilhængere identificerer sig med, en tro som de fuldt og fast tror Gud har løftet højt op over den politiske arenas storme, splittelser og stridigheder. De opfatter deres tro som værende i alt væsentligt upolitisk, af overnational karakter, strengt upartisk og helt adskilt fra nationalistiske ambitioner, efterstræbelser og formål. En sådan tro kender ingen opdeling efter klasse eller parti. Den betragter uden tøven og tvetydigheder enhver særskilt interesse, hvad enten der er tale om en personlig, regional eller national, som underordnet menneskehedens altoverskyggende interesser, fast overbevist om at i en verden af gensidigt afhængige folkeslag og nationer, der opnår man bedst den enkelte parts fordel gennem helhedens fordel, og at ingen varig fordel kan skænkes de enkelte bestanddele hvis helhedens almene interesser bliver overset eller tilsidesat.

Det kan ikke undre at disse vægtige ord, skrevet med Bahá'u'lláhs pen, med en forudfølelse af menneskehedens nuværende tilstand, skulle være blevet åbenbart: *"Det passer sig ikke for ham at rose sig af at elske sit eget land, men snarere for ham at elsker hele verden. Jorden er kun ét land og menneskeheden dets borgere."* Og igen, *"Han er i sandhed et menneske som i dag vier sig til at tjene hele menneskeslægten."* Gennem den kraft der blev frigivet af disse ophøjede ord, "har Han givet en frisk impuls og sat en ny kurs for menneskehjernerne fugle og har udslettet ethvert spor af indskrænkning og begrænsning fra Guds hellige bog".

Bahá'ier tror desuden fuldt og fast at deres tro er helt foruden trosretninger og sekter og helt adskilt fra ethvert gejstligt system, ligegyldigt hvilken form og oprindelse det har, og hvilke aktiviteter det udfører. Ingen gejstlig organisation med dens trosbekendelser, dens traditioner, dens begrænsninger og

eksklusive syn kan siges (som det også er tilfældet med alle eksisterende politiske fløje, partier, systemer og programmer) at være i overensstemmelse med bahá'í-troens vigtigste principper i alle aspekter. Enhver samvittighedsfuld tilhænger af Bahá'u'lláhs tro kan uden tvivl beredvilligt tilslutte sig nogle af de principper og idealer der besjæler politiske og gejstlige institutioner. Han kan imidlertid ikke identificere sig med nogen af disse institutioner, ej heller kan han uforbeholdent støtte de overbevisninger, principper og programmer som de er baseret på.

Hvordan kan en tro, bør man desuden huske på, hvis guddommeligt forordnede institutioner er blevet etableret inden for jurisdiktionen af ikke færre end fyre forskellige lande², hvis regeringers fremgangsmåder og interesser konstant støder sammen og vokser sig mere komplekse og forvirrede for hver dag der går – hvordan kan en sådan tro, ved at tillade sine tilhængere, hvad enten det er individuelt eller gennem dens organiserede råd, blande sig i politiske aktiviteter, få held til at bevare sine læresætningers integritet og beskytte sine tilhængeres enhed? Hvordan kan den sikre sine voksende institutioners livskraftige, uafbrudte og fredelige udvikling? Hvordan kan en tro, hvis forgreninger har bragt den i kontakt med gensidigt uforenelige religiøse systemer, sekter og konfessioner, blive i stand til – hvis den tillader sine tilhængere at tilslutte sig ceremonier og doktriner som er ved at blive forældet – at fordre uforbeholden loyalitet af dem den bestræber sig på at inkorporere i sit guddommeligt udpegede system? Hvordan kan den undgå de konstante gnidninger, misforståelser og stridigheder som formel tilslutning - til forskel fra tilknytning - uundgåeligt vil skabe? Disse styrende og regulerende principper i bahá'í troen føler Bahá'u'lláhs sags opretholdere sig forpligtet til at holde i hævd

² Skrevet 1936

og årvågent benytte, efterhånden som deres administrative orden udvides og konsolideres. Fordringerne fra en langsomt krystalliserende tro pålægger dem en pligt som de ikke kan knibe uden om, et ansvar de ikke kan unddrage sig.

De glemmer heller ikke den bydende nødvendighed af at opretholde og effektuere lovene, forordnet af Bahá'u'lláh, som adskilt fra principperne, der begge konstituerer de institutioners trend og islæt hvorpå hans verdensordens struktur i sidste instans skal hvile. For at demonstrere deres brugbarhed og effektivitet, for at udføre og anvende dem, for at beskytte deres integritet, for at begribe deres implikationer og for at lette deres udbredelse, udfolder bahá'í samfundene i østen og for nylig i vesten de største anstrengelser, og de er villige til, om nødvendigt, at bringe hvilke som helst ofre der må blive krævet. Den dag er måske ikke fjern hvor bahá'í råd i visse lande i østen, i hvilke religiøse samfund udøver jurisdiktion i sager der angår personlig status, kan blive opfordret til at påtage sig de pligter og det ansvar der vil påhvile officielt konstituerede bahá'í domstole. De vil blive bemyndiget i sådanne sager som ægteskab, skilsmisse og arv til at ekspedere og anvende, inden for deres respektive jurisdiktioner, og med de civile myndigheders sanktion, sådanne love og forordninger som udtrykkeligt er blevet foreskrevet i deres Helligste Bog.

Bahá'u'lláhs tro har, i tilgift til disse tendenser og aktiviteter som dens udvikling nu afslører, demonstreret sin styrke i andre sfærer, i dens sammenhængskraft, i dens integrerende magt og i dens uovervindelige ånd, ja, hvor end skæret fra dens lys er trængt ind. I rejsningen og indvielsen af dens andagtshus i hjertet af det amerikanske kontinent; i konstruktionen og forøgelsen af dens administrative hovedkvarter i det land hvor den fødtes og i nabolandene; i udformningen af de legale instrumenter, der er udformet til at beskytte og regulere dens institutioners fælles liv; i akkumuleringen af passende

ressourcer, materielle så vel som kulturelle på hvert et kontinent på kloden; i ejendomsretten til jordarealer som den har opnået for sig selv i de umiddelbare omgivelser af dens gravmæler ved dens verdenscenter; i de bestræbelser der bliver gjort for at samle, verificere og systematisere dens grundlæggeres skrifter; i de forholdsregler der bliver taget for at erhverve sådanne historiske steder som er forbundet med dens forløbers og dens skabers liv, dens heltes og dens martyrs; i de fundamenter der bliver lagt til den gradvise dannelse og etablering af dens uddannelsesmæssige, kulturelle og humanitære institutioner; i de livskraftige bestræbelser som bliver udøvet for at beskytte dens ungdoms karakter, stimulere deres initiativ og koordinere deres verdensomspændende aktiviteter; i den ekstraordinære vitalitet hvormed dens modige forsvarere, dens valgte repræsentanter, dens omrejsende lærere og pioner administratorer forsvarer dens sag, udvider dens grænser, beriger dens litteratur og styrker grundlaget for dens åndelige erobringer og triumfer; i den erkendelse som de civile myndigheder i visse tilfælde er blevet formået til at give til organet for dens lokale og nationale repræsentanter og derved gøre dem i stand til at inkorporere deres råd, etablere deres hjælpeinstitutioner og sikre deres donationer; i de faciliteter som disse samme myndigheder har samtykket i at tildele dens gravmæler, dens hellige bygninger og uddannelsesinstitutioner; i den begejstring og beslutsomhed hvormed visse samfund, som er blevet hårdt prøvet og chikaneret, genoptager deres aktiviteter; i den spontane hyldest fra kongelige, fyrster, statsmænd og humanistiske videnskabsmænd til dens sags ædelhed og dens grundlæggeres stæde – i disse ting, som på mange andre måder, beviser Bahá'u'lláhs tro hævet over enhver tvivl sin livskraft og sin evne til at modstå de disintegrerende indflydelser som religiøse systemer, moralske standarder og politiske og sociale institutioner bliver udsat for.

Fra Island til Tasmanien, fra Vancouver til Det Kinesiske Hav spreder stråleglansen sig og udvider forgreningerne sig fra dette verdensomsluttende system, dette mangefarvede og fastknyttede broderskab, idet det indgyder hver mand og kvinde, det har vundet for sin sag, en tro, et håb og en energi som en egensindig generation for længst har mistet og er for kraftesløs til at genvinde. De som er vidne til denne plagede verdens umiddelbare skæbne, de som er ansvarlige for dens kaotiske tilstand, dens frygt, dens tvivl, dens elendighed vil, i deres forvirring, gøre vel i at fæstne deres blik på, og i deres hjerter grunde over beviserne på denne Den Almægtiges frelsende nåde der ligger inden for deres rækkevidde – en nåde som kan lette deres byrder, fjerne deres rådvildhed og oplyse deres vej.

Guddommelig Straf

Hele menneskeheden sukker og længes efter at blive ført til enhed og gøre en ende på sit evige martyrium. Og alligevel afviser den stædigt at omfavne lyset og anerkende den suveræne myndighed hos den ene magt som kan udfri den af dens vanskeligheder og afværge den sørgelige ulykke som truer med at opsluge den.

Ildevarslende er sandelig Bahá'u'lláhs stemme som lyder gennem disse profetiske ord: *"Oh I verdens folkeslag! Vid i sandhed at en uforudset ulykke følger jer og en frygtelig straf venter jer. Tro ikke at det I har begået er blevet udslettet for Mit åsyn."* Og igen: *"Vi har fastsat en time for jer, oh folk. Hvis I fejler i at vende jer til Gud i den fastsatte time, vil Han sandelig tage hårdt fat på jer og vil få svære lidelser til at angribe jer fra alle sider. Den tugtelse som din Herre vil revse dig med er sandelig streng!"*

Skal menneskeheden, plaget som den er nu, hjemsøges af endnu heftigere prøvelser før deres rensende indflydelse kan forberede den på at træde ind i det himmelske rige, der er

bestemt til at blive oprettet på jorden? Skal indvielsen af så stor, så enestående og så oplyst en æra i menneskets historie indvarsles af så mægtig en katastrofe i menneskelige anliggender at den genkalder, nej overstiger den romerske civilisations forfærdende kollaps i de første århundreder af den kristne æra? Skal en serie dybe rystelser ophidse og chokere menneskeslægten før Bahá'u'lláh kan blive tronsat i massernes hjerte og samvittighed, før Hans indiskutable ophøjethed bliver universelt erkendt og Hans verdensordens ædle bygningsværk bliver rejst og etableret?

De langvarige tidsaldre med umyndighed og barndom, som menneskeslægten var nødt til at gennemgå, er vejet i baggrunden. Menneskeheden oplever nu det røre der uvægerligt forbindes med dens udviklings mest turbulente stade, ungdomstidens stade, hvor dens impulsivitet og voldsomhed når sit klimaks og gradvist skal erstattes af den ro, visdom og modenhed, der karakteriserer manddomsstadet. Så vil menneskeslægten nå det modenhedens stade som vil gøre den i stand til at tilegne sig alle de kræfter og kapaciteter hvoraf dens endelige udvikling skal afhænge.

Verdens Enhed er Målet

Foreningen af hele menneskeheden er kendetegnet for det stade som det menneskelige samfund nu nærmer sig. Familiens enhed, stammens enhed, bystatens enhed og nations enhed er successivt blevet forsøgt og fuldt etableret. Verdens enhed er det mål som en plaget menneskehed stræber efter. Nationsopbygningen er afsluttet. Det anarki som er iboende statslig suverænitet bevæger sig hen imod et klimaks. En verden der tiltager i modenhed skal opgive denne fetich, erkende enheden og helheden i menneskelige relationer og en gang for alle etablere det maskineri som bedst inkarnerer dette fundamentale princip i dets liv.

"I denne tidsalder", forkynder Bahá'u'lláh, "rører der sig et nyt liv i alle folkeslag på jorden; og alligevel har ingen opdaget dets årsag, eller opfattet dets motiv." "Oh I menneskenes børn", således tiltaler Han Sin generation, "det fundamentale formål som besjæler Guds tro og Hans religion er at beskytte menneskeslægtenes interesser og fremme enheden ... Dette er den lige vej, det fastlagte og urokkelige fundament. Hvad der end rejses på dette fundament, så kan verdens omskiftelser aldrig svække dets styrke, ej heller vil talløse århundreders omvæltninger underminere dets struktur." "Menneskehedens velvære," erklærer Han, "dens fred og sikkerhed er uopnåelig medmindre dens enhed bliver fast etableret." Så stærkt er enhedens lys," bevidner Han videre, "at det kan oplyse hele verden. Den ene sande Gud, Han som kender alle ting, bevidner selv sandheden af disse ord ... Dette mål overgår ethvert andet mål, og denne bestræbelse er alle bestræbelsers konge." "Han som er din Herre, Den Alnådige," har Han desuden skrevet, "nærer i Sit hjerte ønsket om at se hele menneskeslægten som én sjæl og ét legeme. Skynd jer at vinde jeres del i Guds gode gunst og nåde på denne dag, som overskygger alle andre skabte dage." Menneskeslægtenes enhed, som forudset af Bahá'u'lláh, vil indebære etableringen af et verdensstatssamfund hvor alle nationer, racer, trosretninger og klasser er tæt og varigt forenede, og hvori dets medlemsstaters autonomi og de derboende individers personlige frihed og initiativ er absolut og fuldstændigt sikret. Dette statssamfund skal, så vidt vi kan visualisere det, bestå af en lovgivende verdensforsamling hvis medlemmer, som formyndere for hele menneskehedens, i sidste instans vil kontrollere alle ressourcerne i alle medlemslandene og vil vedtage de love som vil blive nødvendige for at regulere livet, tilfredsstille behovene og tilpasse relationerne mellem alle racer og folkeslag. En udøvende verdensmagt, bakket op af en international styrke, vil gennemføre de beslutninger der

træffes og anvende de love som er blevet vedtaget af denne lovgivende verdensforsamling og vil beskytte hele statsamfundets organiske enhed. Et verdenstribunal vil afsige kendelse og afgive sin bindende og endelige dom i enhver strid som kan opstå mellem de forskellige elementer der udgør dette universelle system. Der vil blive udformet en mekanisme til indbyrdes verdensomspændende kommunikation, som vil omfatte hele kloden, befriet for nationale hindringer og begrænsninger, og som vil fungere med mageløs hurtighed og fuldstændig regelmæssighed. En verdensmetropolis vil fungere som nervecentret for en verdenscivilisation, et fokus hen imod hvilket livets forenende kræfter vil samle sig, og hvorfra dens energiskabende indflydelse vil udstråle. Et verdenssprog vil enten blive opfundet eller udvalgt blandt de eksisterende sprog, og der vil blive undervist i det i skolerne i alle de føderale stater som et hjælpesprog til deres modersmål. Et globalt skriftsprog, en verdenslitteratur, et ensartet og universelt system for valuta, vægt og mål vil forenkle og lette samkvem og forståelse mellem menneskehedens nationer og racer. I et sådant verdenssamfund vil videnskab og religion, de to mest potente kræfter i menneskelivet, blive forsonet, vil samarbejde og vil udvikle sig harmonisk. I sådan et system vil pressen, mens den giver frit spillerum til at udtrykke menneskehedens forskelligartede syn og overbevisninger, ophøre med at blive manipuleret på skadelig vis af kapitalinteresser, hvad enten de er private eller offentlige, og vil blive frigjort fra stridende regeringer og folkeslags indflydelse. Verdens økonomiske ressourcer vil blive organiseret, dens råstofkilder vil blive tappet og udnyttet fuldt ud, dens markeder vil blive koordineret og udviklet, og distributionen af dens produkter vil blive reguleret på retfærdig vis.

Nationale rivaliseringer, had og intriger vil ophøre, og fjendskab og fordomme racerne imellem vil blive erstattet af

venskab, forståelse og samarbejde. Årsagerne til religiøse stridigheder vil blive fjernet permanent, økonomiske barrierer og begrænsninger vil blive helt afskaffet, og den overdrevne skelnen mellem klasser vil blive udslettet. Fattigdom på den ene side og grov ophobning af ejerskab på den anden side vil forsvinde. Den enorme energi der bliver ødslet bort og spildt på krig, om det er økonomisk eller politisk krig, vil blive viet til de formål som vil udvide omfanget af menneskelige opfindelser og teknisk udvikling, til at forøge menneskehedens produktivitet, til at udrydde sygdomme, til at udvide videnskabelig forskning, til at løfte den fysiske sundhedsstandard, til at skærpe og forfine den menneskelige hjerne, til at udnytte planetens ubrugte og ukendte ressourcer, til at forlænge menneskenes liv og til at fremme enhver anden virksomhed som kan stimulere hele menneskeslægten intellektuelle, moralske og åndelige liv.

Et føderalt verdenssystem, der styrer hele verden og udøver uangribelig autoritet over sine ufatteligt enorme ressourcer, som kombinerer og rummer både østens og vestens idealer, befriet for krigens og dens elendigheds forbandelse, og rettet mod udnyttelsen af alle tilgængelige energiressourcer på jorden, et system hvor magt er gjort til retfærdighedens tjener, hvis liv opretholdes af dets universelle erkendelse af én Gud og ved dets troskab over for én fælles åbenbaring – det er det mål som menneskeheden bevæger sig hen imod, drevet frem af livets forenende kræfter.

”En af de store begivenheder”, bekræfter ’Abdu’l-Bahá, ”som skal ske på dagen for manifesteringen af Den Uforlignelige Gren er hejsningen af Guds banner blandt alle nationer. Det betyder at alle nationer og slægter vil blive samlet under skyggen af dette guddommelige banner, der er intet andet end selve Den Herskende Gren, og de vil blive én enkelt nation. Religiøs og sekterisk antagonisme, fjendskab mellem racer og

folkeslag, og uenigheder mellem nationer vil blive fjernet. Alle mennesker vil tilslutte sig én religion, vil have én fælles tro, vil blive blandet til én race og blive ét enkelt folk. Alle vil bo i ét fælles fædreland, som er kloden selv.” ”Nu har Den Guddommelige Magts hånd,” har han desuden forklaret, ”lagt det faste fundament for denne allerhøjeste gavmildhed og denne vidunderlige gave i eksistensens verden. Hvad der end ligger skjult i det inderste af denne hellige cyklus vil gradvist komme til syne og blive gjort åbenbart, for nu er det kun begyndelsen af dens vækst og åbenbaringens daggry for dens tegn. Før dette århundrede og denne tidsalder slutter, vil det blive klart og tydeligt hvor vidunderligt dette forår var, og hvor himmelsk denne gave.”

Ikke mindre betagende er Esajas’ vision, den største af de hebræiske profeter, der, så langt tilbage som for femogtyve hundrede år siden, forudsagde den skæbne som menneskeheden skal opnå på sit modenhedsstade: ”*Han skal skifte ret mellem folkeslagene, fælde dom blandt talrige folk. De skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive. Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere oplæres til krig... Men der skyder en kvist fra Isajs stub, et skud gror frem fra hans rod... Han dømmes ikke efter, hvad hans øjne ser, fælder ikke dom efter, hvad hans ører hører; han dømmes de svage med retfærdighed, fælder retfærdig dom over landets hjælpeløse. Han slår voldsmanden med sin munds stok, og med læbernes ånde dræber han den uretfærdige; retfærdighed er bæltet om hans lænder, trofasthed bæltet om hans hofter. Ulven skal bo sammen med lammet, panteren ligge sammen med kiddet; kalv og ungløve græsser sammen, Spædbarnet leger ved slangens hule, det lille barn stikker sin hånd ind i hugormens hul. Ingen volder ond eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg; for landet er fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund.”*

Johannes' Åbenbarings ophav, der bebudede tusindårsrigets herlighed, som en frelst, jublende menneskehed skal blive vidne til, har ligeledes erklæret: *"Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord forsvandt, og havet findes ikke mere. Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem. Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet.*

Hvem kan tvivle på at en sådan fuldbyrdelse - menneskeslægtens opnåelse af sin modenhed – til gengæld må signalere indvielsen af en verdenscivilisation hvis lige intet dødeligt øje nogen sinde har set, eller menneskesind har fattet? Hvem kan forestille sig den ophøjede standard som en sådan civilisation er bestemt til at opnå, efterhånden som den udfolder sig? Hvem kan måle de højder hvortil den menneskelige intelligens, befriet for sine lænker, vil hæve sig? Hvem kan visualisere de riger den menneskelige ånd vil opdage når den er levendegjort af det strømmende lys fra Bahá'u'lláh, som skinner i sin herligheds fylde?

Hvilken mere passende konklusion på dette tema kan der findes end disse ord fra Bahá'u'lláh, skrevet i forventning om Hans tros gyldne tidsalder – den tid hvor jordens overflade, fra pol til pol, vil spejle Abhá Paradisets ubeskrivelige pragt? *"Dette er dagen hvorpå intet kan ses undtagen glansen fra lyset som skinner fra din Herres åsyn, Den Nådige, Den Mest Gavmilde. I sandhed, Vi har forvoldt hver sjæl til at udånde ved hjælp af Vort uimodståelige og altbetvingende herredømme. Vi har derpå kaldet en ny skabelse til live som et tegn på Vor nåde for menneskene. Jeg er sandelig Den Algavmilde, Den Gamle af Dage. Dette er*

dagen hvorpå den usynlige verden råber: 'Stor er din lyksalighed, oh jord, for du er blevet gjort til din Guds fodskammel, og du er blevet udvalgt som sædet for Hans mægtige trone!' Herlighedens rige udbryder: 'Gid mit liv kunne blive ofret for dig, for Han som er Den Alnådiges Elskede har etableret sit herredømme på dig gennem magten i Hans navn som er blevet lovet til alle ting, om det er fra fortiden eller fra fremtiden.'"

Shoghi

Haifa, Palestina,
11. marts, 1936

